

תפ"ח 34337/05/11 - מדינת ישראל נגד גור פינקלשטין

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 34337-05-11 מדינת ישראל נ' פינקלשטין (עציר) ואח'

בפני כב' השופטת שרה דותן - אב"ד
כב' השופט שאול שוחט
כב' השופטת ד"ר דפנה אבניאלי
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד זוהר דולב
נגד
הנאשם
גור פינקלשטין (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד אבי חימי

הכרעת דין

כב' השופטת שרה דותן- אב"ד:

ניתן בזה צו איסור פרסום על עדותו של עד המדינה המכונה א.א וכן על עדותם של הסוכן המשטרתי המכונה ג.א ואחיו המכונה ע.ב וכל פרט שיש בו כדי לזהות מי מהם.

פתח דבר

הנאשם, גור פינקלשטין, הוא עו"ד בעל משרד עורכי דין בתל אביב. בתקופה הרלוונטית פעל גם כזם של פרויקט שיפוץ מבנה ביפו שלימים הפך מרכז לימוד של ארגון הסיינטולוגיה (להלן: "מבנה הסיינטולוגיה"). הנאשם קיבל שכר חודשי כעו"ד ונאמן הפרויקט וכן סוכם שיקבל עמלה עבור כל עסקה הקשורה בשיפוץ המבנה מקבלן השיפוצים נאיף סלטי.

ניזאר בכר ניהל את מחלקת ההוצאה לפועל במשרדו של הנאשם, ובניו, יוסף ורמזי בכר, עבדו במבנה הסיינטולוגיה בעבודות שמירה ותחזוקה. הבן רמזי עבד גם במשרדו של הנאשם בתפקידים שונים, בהם שליח, שומר לילה ועובד מחלקת ההוצאה לפועל. עבדאללה בכר (המכונה "עבדי") ומוחמד יוסף בכר (המכונה "בינקי") הם אחייניו של ניזאר בכר, ובהתאם, בני דודים של יוסף ורמזי בכר והם שהכירו לאחרונים את א.א שלימים הפך לעד מדינה בפרשה.

כתב האישום

כתב האישום המקורי בתיק שבכותרת, הוגש נגד הנאשם ונגד ניזאר בכר ובנו יוסף. אישומים 1-9 בתיק העיקרי, שעיקרם עבירות אלימות חמורות, יוחסו לנאשם. בשלב מאוחר יותר, במסגרת איחוד תיקים עם תפ"ח 49121-07-11, נוספו לכתב האישום נגדו גם אישומים 13-15 שנולדו לאחר מעצרו בגין הפרשה המרכזית ועוסקים בעבירות שנעברו, על פי הנטען, על ידו ועל ידי אביו במטרה לשבש מהלכי משפט או ליצירת תנאים לקידומה של עסקה עם התביעה. אישומים 10-12 יוחסו רק לניזאר ויוסף. אציין עוד, כי שאר המעורבים (רמזי, עבדי ובינקי) הורשעו על ידי מותב אחר של בית משפט זה בעבירות בגין חלק מהאישומים המיוחסים לנאשם בפרשה המרכזית, כפי שיפורט להלן, וכן באישומים נוספים (ראו תפ"ח 34398-05-11 מדינת ישראל נ' בכר ואח' (17.11.2013)).

בטרם הוחל בשמיעת ההוכחות בתיק, החליטה המאשימה לבטל את האישומים נגד נאשם 2, ניזאר בכר, בהתאם לסעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי"). נאשם 3 (יוסף בכר) ואביו של הנאשם שלפנינו (נאשם 4, יצחק פינקלשטיין), הודו במסגרת הסדר טיעון בעבירות שיוחסו להם בכתבי אישום שתוקנו לגביהם בלבד, בהמשך להודאתם הורשעו השניים ודינם נגזר.

הנאשם שלפנינו הוא הנאשם המרכזי בתיק והיחיד שבעניינו נשמעו ההוכחות עד תומן. בשלב הסיכומים, החליטה המאשימה לחזור בה מהאישום השלישי נגדו, ולפיקך בית המשפט נדרש להכריע ביחס ל-12 האישומים הנותרים: אישומים 1-2 וכן 8-9 עוסקים בעבירות הקשורות למבנה הסיינטולוגיה, אישומים 4-6 עוסקים בעבירות כלפי גרושתו של הנאשם ובן זוגה. פרשה זו כונתה על ידי התביעה "זר סיגליות". אישומים 13-15 עוסקים בעבירות שבוצעו לאחר מעצרו של הנאשם בפרשה שכונתה "ייעוץ זוגי".

הנאשם לא כפר בעצם קרות האירועים המפורטים בכתב האישום וגדר המחלוקת מצטמצם לשאלת מעורבותו בהם או שאלת פרשנות המשפטית של העובדות בהן הודה.

אישומים 1-2: פגיעה בשוטה חובל

באישומים 1-2 נטען כי הנאשם קשר קשר לפגוע במנהל אגף רישוי ופיקוח על הבנייה בעיריית תל אביב-יפו, שוטה חובל (להלן: "חובל"), לאחר שזה מצא כי במבנה הסיינטולוגיה מבוצעות חריגות בניה, והורה על הוצאת צו הפסקת עבודה בעת ביקורו במקום ביום 27.04.2010.

אישום 1

על פי כתב האישום, לאחר הוצאת צו הפסקת העבודה קשר הנאשם קשר עם רמזי, עבדי, בינקי ו-א.א. להטיל בחובל נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה. במסגרת הקשר ייצרו והרכיבו עבדי, בינקי ו-א.א. מטען חבלה אותו הניח עבדי ביום 09.05.2010 מתחת לרכבו של חובל. סמוך לשעה 06:45 בבוקר, כאשר החל הלה בנסיעה, גרמו הקושרים להתפוצצות המטען וכתוצאה מכך ניזוקו כלי רכב סמוכים ומבנה, אך למרבה המזל חובל עצמו לא נפגע. לקידום תכנית הקשר, שילם הנאשם לרמזי בכר 25,000 ש"ח כמקדמה טרם הנחת המטען ו-15,000 ש"ח נוספים לאחר מכן.

בגין אישום זה יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

קשירת קשר לפשע (חבלה בכוונה מחמירה) - סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

חבלה בכוונה מחמירה- סעיפים 329(א)(2), 329(א)(3), 329(א)(5) ו-29 לחוק.

היזק בחומר נפיץ - סעיפים 452, 454 ו-29 לחוק.

חבלה במזיד ברכב - סעיפים 413 ו-29 לחוק.

אישום 2

לאחר שניסיון הפגיעה הראשון בחובל לא צלח, קשר הנאשם קשר עם רמזי ועבדי וכן עם נאשם 3 בכתב האישום המקורי, יוסף בכר, לפגוע בשנית בחובל. במסגרת הקשר התחפשו רמזי ויוסף לשוטרים בתאריך 28.05.2010 ונסעו למקום עבודתו של חובל, עצרו את רכבו וביקשו ממנו רישיונות. בעת שביקש להציג רישיונותיו, תקף אותו יוסף באמצעות שוקר חשמלי שנרכש למטרה זו, הכה אותו בפניו ופצע אותו בשפה ובלסת. מאחר שחובל נאבק וצעק ונוכח החשש פן ייתפס, נמלט יוסף מהמקום לאחר שזרק את השוקר לכיוונו של חובל ורמזי אסף אותו לאחר מכן.

לקידום הקשר, לאחר האירוע נושא האישום הראשון וטרם ביצוע ניסיון הפגיעה השני, נושא אישום זה, שילם הנאשם לרמזי 50,000 ש"ח.

בגין אישום זה יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

קשירת קשר לפשע (חבלה בכוונה מחמירה) - סעיף 499(א)(1) לחוק.

חבלה בכוונה מחמירה- סעיפים 329(א)(1), 329(א)(2) ו-29 לחוק.

ראיות לאישומים 1-2

אין כאמור מחלוקת עובדתית כי ביום 09.05.2010 הוטמן מטען חבלה מתחת לרכבו של חובל שהתפוצץ עם תחילת הנסיעה וכי ביום 27.05.2010 הותקף מחוץ למשרדו, באגרופים ובשוקר חשמלי, שלא הופעל.

בגין מעורבותם בשני אירועי הפגיעה בחובל ובגדרו של הסדר טיעון, במסגרתו הוגש גם כתב אישום מתוקן בעניינם, הורשעו עבדי, רמזי ויוסף בכר בעבירות של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק. עבדי ורמזי הורשעו גם בחבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיפים 329(א)(2), 329(א)(3) וכן 329(א)(5) לחוק וכן בעבירה של נשיאה והובלה של נשק, לפי סעיפים 144(ב), 144(ג)(3) ו-29 לחוק. עבדי הורשעו גם במתן אמצעים לביצוע פשע, לפי סעיף 448 לחוק ואילו רמזי הורשע גם בחבלה בכוונה מחמירה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(2) ו-29 לחוק (ראו תפ"ח 34398-05-11 מדינת ישראל נ' בכר ואח' (17.11.2013)).

השאלה שבמחלוקת היא מעורבותו של הנאשם בהזמנת הפגיעות שפורטו לעיל.

רמזי בכר (להלן: "רמזי") נעצר ביום 24.03.2010 בחשד למעורבות בפרשה, הכחיש כל קשר לחשדות נגדו בחקירתו הראשונה במשטרה (ראו ת/א7-31) ובשלוש חקירות שנערכו אחריה שמר על זכות השתיקה (ראו חקירותיו מיום 30.03.2011, 11.04.2011 ו-28.4.2011 בת/7). לאחר שהושמע לו קטע מתרגיל חקירה המכונה "תרגיל קישון" (בעניינו ארחיב בהמשך), חזר בו מהכחשתו ומסר בהרחבה פרטים המפלילים את הנאשם בעבירות המיוחסות לו. יחד עם זאת, שב ושתק בבית המשפט והוכרז כעד עוין לבקשת המאשימה אשר מבקשת להסתמך כראיה על תמלילי חקירותיו לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (ראו עמ' 822 לפרוטוקול).

לאחר הרשעתו, ביקשה ב"כ המאשימה לשוב ולהעיד את רמזי, אולם גם בדיון שהתקיים בתאריך 9.3.14 סרב רמזי להשיב לשאלות.

בחקירתו מיום 30.04.2011 מסר רמזי כי הנאשם ביקש לפגוע בחובל לאחר שזה הוציא צו הפסקת עבודה למבנה הסיינטולוגיה בגין חריגות בנייה ודרש שוחד תמורת החלקת העניין:

"ש: מי רצה לפגוע בשוטה?"

ת: גור ובגלל זה הסיפור עם בניין הסיינטולוגיה ששוטה לא רצה לתת להם אישור למרתף והוא ביקש דרך מישהו מהמשפחה שלו המהנדס של בניין הסיינטולוגיה פנה לשוטה ושוטה ביקש כמה מאות אלפי דולרים בשחור והמהנדס העביר את זה לגור. מכיוון שגור לא יכל לשלם את זה והסיינטולוגים לא משלמים שוחד וזה היה יכול לתקוע את הבניין אז פנה גור אליו וביקש לפצוע את שוטה, שייצא למחלה כמה חודשים ובזמן הזה ששוטה לא יהיה בעבודה גור יוכל לסדר בעירייה את כל הדברים עם מישהו אחר שיהיה שם במקום שוטה והוכחה לכך זה העניין של התקיפה לאחר מכן שהייתה אמורה רק לפצוע. גור ביקש ממני ואמר לי מה אפשר לעשות עם אנשים שאני מכיר ואני פניתי לעבדי אמרתי לו בשאלה מה אפשר לעשות [...] והוא אמר לי שהוא יבדוק עם [א.א.] וזה פעם ראשונה ששמעתי על [א.א.] (ראו ת/ב7 עמ' 4).

מאוחר יותר בחקירתו מיום 12.05.2011 פרט:

"גור הגיש בקשה להיתר לאטום את המרתף שכאילו היה קיים קודם לכן. לאחר ששוטה בעצמו ועוד אחד ביקרו בבניין וראו מה נעשה שם, שוטה נתן צו הפסקת עבודה במקום. אתם יכולים לחקור את שוטה שהוא נכח בבניין וצעק על גיל ויינס [צ"ל וינלס - ש.ד.] איך הוא עושה דברים לא חוקיים כאלו. לאחר שמר צבי ויינס [צ"ל וינלס - ש.ד.] בירר כמה עניינים עם אותו איש קשר של שוטה לגבי שוחד לשוטה, התברר לגור ששוטה רוצה בסביבות 300-400 אלף דולר. וכמובן שגור סירב וכעבור כמה ימים ביקש ממני לעשות משהו בעניין".

לטענת רמזי, הוא ואחיו היו עדים לאמירות חובל בעת שביקר במבנה הסיינטולוגיה מאחר שבאותה עת שמרו במקום (ראו ת/7ט, עמ' 6) ולהבנתו בה בעת הוצא צו הפסקת עבודה לפעולות השיפוץ (ראו ת/305, עמ' 114). גרסתו, כפי שפורטה לעיל, אינה נתמכת בהודעתו של המהנדס צבי וינלס במשטרה (ראו ת/40, עמ' 3).

כאשר נשאל רמזי כיצד ידע היכן מתגורר חובל ובאיזה כלי רכב הוא נוהג על מנת שיוכל לפגוע בו, השיב בחקירתו מיום

30.04.2011: "ידענו על הכתובת מהאינטרנט ואני לא יודע איך ידענו מה הרכב של שוטה. עכשיו נזכרתי גור סיפר לי איזה רכב היה לשוטה וגור ידע את זה דרך המהנדס שעובד מול שוטה" (ראו ת/17ב עמ' 4). המהנדס לא נחקר בהקשר זה ומכל מקום, בחקירתו מיום 04.05.2011 שינה רמזי את גרסתו בסוגיה זו וטען כי הנאשם שלח אותו למנהל ההנדסה בתל אביב, מקום עבודתו של חובל, על מנת שיבדוק איזה רכב חונה בחניה של מנהל אגף הרישוי, תפקיד בו החזיק חובל בתקופה הרלוונטית (ראו ת/17ד עמ' 3). מאוחר יותר התברר כי אין אמת בדברים אלה וכי מי שמסר את הפרטים לרמזי היה עו"ד מוחמד בכר, אחיהם של רמזי ויוסף, לו הייתה גישה לנתונים במסגרת עבודתו, כפי שיפורט בהמשך (ראו גם עמ' 984 לפרוטוקול).

בחקירותיו מיום 30.04.2011 ו-04.05.2011 שב רמזי והדגיש כי הנאשם ביקש רק לפגוע בחובל, לפצעו על מנת להרתיעו, ובשום מקרה לא לגרום למותו. לטענתו, הנחה את עבדי שהנאשם אינו רוצה במותו של חובל וכי זה שמח שאירוע הנחת המטען לא הסתיים במותו של האחרון:

"אני כל הזמן הייתי בקשר עם [א.א.] (בחקירתו מיום 04.05.11 מסר העד כי במקום [א.א.] היה צריך החוקר לכתוב עבדי ואמירתו מתיישבת עם המשך דבריו, ראו ת/17ד עמ' 6) והוא אמר לי יהיה בסדר ועבדי אמר לי ש[א.א.] עשה מטען קטן כדי להרתיע והוא אמר לעבדי אל תצמיד את זה לאוטו שים את זה על הרצפה כדי לא לפגוע. עובדה שהיה חוט ארוך והמטען התפוצץ ליד הרכב ולא גרם נזק.

[...]

בהמשך שמענו על הפיצוץ בכלי התקשורת והבנו שלא קרה לשוטה כלום וכל הלחץ ירד שלא קרה לו כלום כי אני פחדתי נורא שלא קרה לו כלום. וגור אמר כל הכבוד שלא קרה לו כלום כי היה יכול לקרות לו משהו וטוב שלא נרצח כי אני לא ביקשתי את זה וגור אמר שהוא רצה רק להרתיע (ראו ת/17ב עמ' 5-4 ובעניין ההנחיות לעבדי ראו ת/17ד עמ' 2-3).

בחקירתו מיום 12.05.2011, שנערכה לאחר העימות השני בינו לנאשם, שינה רמזי את גרסתו ביחס לאמירותיו של הנאשם באשר לטיב הפגיעה וטען כי הלה ביקש במפורש את מותו של חובל, או לכל הפחות פגיעה פיסית משמעותית בו:

"גור שלח, גור ביקש, גור הפציר בי גם לפגוע/לרצוח שוטה חובל כי שוטה חובל מתעסק בדברים גדולים כמו הבניין של הסיינטולוגיה" (ראו ת/7ט, עמ' 5-6, ההדגשה שלי - ש.ד.). ובהמשך, "ביקש ממני לעשות משהו בעניין, באם זה לרצוח או לפצוע. גור גם אמר שאם לא רצח אז לפחות פציעה שתגרום לו לעזוב את עבודתו. כי ויינס [המהנדס וינלס-ש.ד.] אמר לו שאת הסגן של שוטה הוא מכיר טוב מאוד ואפשר להסתדר אתו" (ראו ת/7ט, עמ' 6).

את ההתפתחות בגרסתו של רמזי יש לבחון על רקע חילופי הדברים בינו לבין הנאשם בעימות השני. בעוד שהעימות הראשון בין השניים מיום 01.05.2011 התנהל באופן שבו שטח רמזי את טענותיו לגבי מעורבותו של הנאשם וזה בעיקר שתק (ראו ת/25ד), הרי שבעימות השני מיום 12.05.2011, הטיח הנאשם ברמזי טענות ביחס למניע של בני משפחת בכר לביצוע המעשים והאשמות המסבכות אותו עוד יותר בעבירות (ראו ת/315), כפי שיפורט בהרחבה בהמשך.

המאשימה לא אימצה את גרסתו המתפתחת של רמזי, לפיה הנאשם ביקש לרצוח את חובל ולפיכך ביחס לעובדות המפורטות באישום 1, הואשם הנאשם בעבירות שעניינן קשירת קשר לגרימת חבלה בכוונה מחמירה ולא בניסיון רצח.

לטענת רמזי, עמד הנאשם גם ברקע תקיפתו השנייה של חובל הניצבת בלב אישום 2, אולם בחקירתו במשטרה מ-04.05.2011 מסר תיאור עמום בלבד של מעורבותו בה ולפיו הנאשם פנה אליו ואמר לו "לא זז שום דבר. זה לא, לא הולך ככה. צריכים לעשות משהו", אך הדגיש כי לא אמר לו בדיוק מה לעשות, ורק הביע את רצונו לגרום לחובל לעזוב (ראו ת/37ד, עמ' 36-37). לגרסתו, נאלץ לשתף פעולה גם עם העבירות המפורטות באישום זה, כיוון שחשש שהוא ובני משפחתו יאבדו את מקום עבודתם אצל הנאשם:

"תשמע בן אדם מעסיק אותך, אני עובד אצלו, אבא שלי עובד אצלו, גור יפטר אותי, את אבא שלי לאן הוא יילך? גם אח שלי עובד בסיינטולוגיה, מילה אחת של גור ואחי יפטר. זה לא היה איום ישיר אבל אתה לבד מבין את זה. הוא השתמש בנו" (ראו ת/17ד עמ' 4).

הודעותיו של עבדי ועדותו של א.א.

המאשימה סבורה כי יש בעדויותיהם של עבדי ו-א.א כדי לחזק את המסכת הראייתית נגד הנאשם. להשקפתה, רמזי ביקש ליצור חיץ בין הנאשם לבין שאר הקושרים ומהודעותיו של עבדי ועדותו של עד המדינה היא מבקשת ללמוד כי כשל בניתוק שביקש ליצור וכי הייתה "זליגה של המידע" (ראו עמ' 1656 לפרוטוקול).

בכל הכבוד, סבורה אני כי אין בחיזוקים הנטענים כדי לתמוך בהודעותיו של רמזי. לא יכולה להיות מחלוקת כי עבדי ו-א.א הם עדים מפי השמועה ביחס למעורבותו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו. לאורך כל הודעותיו במשטרה עבדי שב וטען כי מעולם לא שוחח עם הנאשם וכל ידיעתו על מעורבותו במעשי העבירה המיוחסים לו הנה מפיו של רמזי, היינו, מכלי שני:

"ש: כל הקשר שלו היה מול רמזי, ואת זה אתה יודע מרמזי?

ת: נכון.

ש: רק מהסיפור של רמזי, אוקי. את גור אתה מכיר, חוץ מהסיפור הזה? חוץ מהמעצר שראית אותו במעצר?

ת: אישית לא, אני לא מכיר, כאילו אף פעם לא נפגשתי אתו, אף...

ש: לא נפגשתי אף פעם? פעם לקחת ממנו כסף ישירות?

ת: לא לא" (ת/6ד9, עמ' 15 וכן ראו דברים דומים בת/6ד9, עמ' 57).

לאחר מכן "רמזי אמר לי שגור הוא הזמין [...] אני אף פעם לא דיברתי לא נפגשתי עם גור כלום, זה עבר דרך רמזי, מרמזי אלי" (ת/3ה9, עמ' 5) ולאחר מכן "מה שאני שומע מרמזי זה מה שאני יודע מה שאני חושב" (ת/3ה9, עמ' 14).

כאשר נשאל עבדי האם קיבל אי פעם ישירות כסף מהנאשם השיב "לא, אף פעם לא" (ת/3ה9, עמ' 17 ועמ' 38).
במועד אחר ציין:

"כל הקשר של גור בעצם הוא היה דרך רמזי בכר בפועל, הכל הועבר דרך רמזי אליו, לי אף פעם לא היה מפגש עם גור

אישית, אני אף פעם לא שוחחתי אתו, הכל הועבר מגור לרמזי. רמזי היה אומר לי את כל הדברים האלה שגור מבקש ממנו" (ת/2ח9, עמ' 2).

לגרסתו של עבדי, הנאשם לא שוחח עם איש מהקושרים למעט רמזי ("הוא האיש קשר שלו, הוא לא מדבר עם אף אחד", ת/6ד9, עמ' 7). הוא עמד על סיפורי הכיסוי שסיפר ל-א.א על מנת להרחיק את הנאשם מן העבירות וא.א העיד על אודות השקרים שחש כי עבדי סיפר לו - על כך אדון בהרחבה ביחס לאישומים 8-9. למעשה, אין מחלוקת כי מחומר הראיות עולה שהנאשם מעולם לא פגש בעבדי, בבינקי או בעד המדינה (ראו עדותו של ראש צוות החקירה המיוחד, שמואל באבאי בעמ' 961 לפרוטוקול).

הכלל הוא שעד אינו יכול להעיד בבית המשפט על אמיתות עובדות שלא קלט בחושיו שלו, במסגרת הכלל האוסר עדות מפי השמועה (יעקב קדמי על הראיות 551 (תש"ע-2009)). לפיכך, כל מה שיכול עבדי לומר בעניין מעורבותו של הנאשם בפרשה, או מניעיו, מצטמצם לכך ששמע את הדברים מפי רמזי ואין לו ידיעה אישית אם תוכנם אמת או לא. נכון הדבר מקל וחומר לגבי א.א שהוא עד שמועה מפי השמועה, כיוון שאין מחלוקת שניזון ביחס למניע ומטרת הפעולות שביצעו הקושרים מעבדי. אני סבורה שיש מקום להרחיב את המעגל ולהכשיר עדות שמיעה לקיומה של עדות שמיעה מותרת (ראו ע"פ 895/09 פינטו נ' מדינת ישראל (22.03.2010)).

מחקרי תקשורת

ראש צוות החקירה בת"א אישר כי מחקרי התקשורת בתיק אינם כוללים שיחות של הנאשם עם מי מהקושרים, כי אם שיחות של שאר הקושרים בינם לבין עצמם (ראו עמ' 972 לפרוטוקול). מאחר שרמזי הוא העד היחיד שהיה בקשר עם הנאשם ושאר המעורבים ניזונו מדבריו ביחס למעורבות הנאשם בעבירות מושא אישום זה, הרי שאין במחקרי התקשורת חיזוק לעדותו של רמזי.

התשלום

לגרסת רמזי, בעבור הפגיעה בחובל, ביקשו עבדי ו-א.א סכום של 90,000 ש"ח. בדיעבד, סכום זה כלל את שני ניסיונות הפגיעה. הנאשם העביר לו את הכסף בשני תשלומים והוא העבירו במלואו לעבדי, שלמיטב ידיעתו התחלק בו עם א.א (ראו ת/1ב7 עמ' 4, ת/1ג7 עמ' 2 ות/1ד7 עמ' 4). אמרותיו של רמזי ביחס לסכום שהועבר לו בקשר לביצוע העבירות שבמוקד שני אישומים אלו עקביות. עם זאת, עדויותיהם של א.א ועבדי אינן עולות בקנה אחד עם גרסתו לעניין התשלום. עבדי טען כי תמורת האירוע מושא אישום 1 לא קיבל תשלום ואילו תמורת האירוע המפורט באישום 2 קיבל 25,000 ש"ח, מהם העביר נתח לעד המדינה (ראו ת/2ח9, עמ' 4 וכן ת/1ח9). א.א, אשר על פי כתב האישום היה מעורב בעבירה מושא אישום 1 בלבד, העיד כי עבדי העביר לו 20,000 ש"ח תמורת פגיעה בחובל בשני תשלומים (ראו עמ' 832 ו-834 לפרוטוקול).

גרסתם של עבדי וא.א בעניין התשלום מטילה צל על אמינותו של רמזי. המאשימה סבורה כי אין בכך אלא כדי ללמד שרמזי שיקר בעניין חלק מהתשלום ששלשל לכיסו. אלא, שלבד מגרסת רמזי כי הכסף הגיע מהנאשם, אין ראיות

חיזויות על העברת הכספים מהנאשם לרמזי, בשים לב לכך שעדויותיהם של א.א ועבדי בכל הנוגע לקשר של רמזי עם הנאשם הינן עדויות מפי השמועה (ראו ת/37ג עמ' 15 וכן עדותו של החוקר מרסל דמן בעמ' 191-190 לפרוטוקול). בנקודה זו ראוי לציין כי בשלב מסוים טען רמזי כי הנאשם העביר כספים ישירות לעבדי, אולם האחרון הכחיש כאמור טענה זו (ראו עדותו של ראש צוות החקירה בימ"ר תל אביב בעמ' 964-965 לפרוטוקול).

תרגיל קישון

ב-21.04.2011, במסגרת תרגיל חקירה משטרתי, שוחחו עד המדינה א.א ורמזי במשך כרבע שעה על נסיבות מעצרו. חילופי הדברים תועדו בהקלטה שאיכותה ירודה ומן התמלול לא ניתן להבין את מרבית חילופי הדברים בין השניים ואלו נותרו בגדר ראשי פרקים.

במסגרת חילופי הדברים אמר א.א לרמזי כי ראה את הנאשם אוכל חומוס עם החוקרים בימ"ר חוף, צוחק עמם ושותה. בהמשך הבהיר ראש צוות החקירה כי במהלך השיחה התעניין עד המדינה, ששימש כמדובב, מי "השטנקר" נגדם ואמר לרמזי שהוא חושד בנאשם שנראה מיווד עם חוקריו (ראו עמ' 1014 לפרוטוקול). בתגובה אומר לו רמזי: "לא, זה לא ידבר... [לא ברור] הכל נופל נגדו, כל הסעיפים יהיו נגדו" (ת/3א5, שורה 66) ולאחר מכן "זה הוא... זה הוא ששלח... לא יכול שהוא ידבר [לא ברור] הוא יש לו הרבה כסף [לא ברור] דולר..." (שם, שורה 98) ולאחר מכן "גור לא יודע על החומצה, אני חותם לך" (שם, שורה 110). כאשר שאל אותו א.א "גור... אתה סגור שהוא זה ששילם את הכסף" השיב לו רמזי "סגור.. מה הוא מפגר שידבר?" (שם, שורה 114). בהמשך שאל אותו א.א: "הוא גם קשור לסנטולוגיה?" ורמזי השיב: "כן... הוא... 11 סעיפים עליו" (שם, שורה 129).

בשלב מסוים שאל א.א את רמזי אם יתכן שדיבר עם גור בטלפון וזה השיב "אין טלפונים בינינו" (ראו שורה 295 לפרוטוקול). כמו כן, במסגרת התרגיל צייר רמזי ל-א.א פירמידה הממחישה את ההיררכיה של הקושרים, אשר בראשה ניצב הנאשם שסומן באות ג' ועד המדינה שיחזר אותה מזכרוננו בבית המשפט (ראו ת/4א5). לטענת א.א, רק במהלך התרגיל הבין כי רמזי עמד בקשר ישיר עם מזמין העבודות (ראו עמ' 930 לפרוטוקול).

התביעה סבורה כי "תרגיל קישון" מאמת את גרסתו של רמזי. לגישה, במסגרת התרגיל תועד רמזי כשהוא משיח לפי תומו עם שותפו לעבירה וחשף בפניו כי העבירות בוצעו לבקשת הנאשם ובהזמנתו. לשיטתה, התבררבותו במיקומו הגבוה ב"שרשרת הפיקודית", בניגוד אולי לנטייה טבעית של חשוד להרחיק עצמו מן המעשים המיוחסים לו מחזקת את אמיונות דבריו.

למרות שעל פי רוב, יש בשיחות ספונטניות, לכאורה, שהדובר אינו מודע להקלטה, כדי לשוות נופך של אותנטיות לאמור בהן, אולם, אינני סבורה שאלה פני הדברים בענייננו. אין זה מן הנמנע שרמזי שיקר לעד המדינה, כפי שעשה בעבר על פי גרסתו וגרסת עבדי. לחילופין, יתכן שהעד נסחף בהתרברבותו לפני שותפו לדבר העבירה והפליג למחוזות שאינם ממין העניין. כמו כן אין להוציא מכלל חשבון את האפשרות שהנאשם ניסה להרגיע את א.א. ולהבטיחו שבנסיבות הענין אין חשש שהנאשם יסכן את עצמו ויחשוף את מעורבותו בפרשיות. הבעייתיות בהסתמכות על דבריו לא.א. כחיזוק למסכת הראייתית נגד הנאשם נעוצה בעובדה שהתרגיל אינו ראייה חיזונית להודעותיו של רמזי וגם עדותו של א.א ביחס למיקומו של הנאשם בהיררכיית הקושרים היא עדות מפי שמועה.

אין חולק כי ביום 27.04.2010 ביקר חובל במבנה הסיינטולוגיה והכריז כי יוציא צו הפסקת עבודה במקום. צו הפסקת הבנייה נכנס לתוקפו רק ביום 05.05.2010. ארבעה ימים לאחר מכן, ב-09.05.2010, הוטמן מטען מתחת לרכבו של חובל. לאחר התפוצצות המטען מסר חובל מספר הודעות במשטרה, בהן מנה בפני החוקרים מספר אנשים שעמם הוא מסוכסך או אנשים שאיימו עליו סמוך למקרה (ראו ת/29א וגם עמ' 66-62 וכן 82-76 לפרוטוקול). בהודעה אחרת, גם היא מיום האירוע עצמו, הזכיר גם את הנאשם ואת צו הפסקת העבודה שהוציא למבנה הסיינטולוגיה (ראו ת/29ב).

חקירת המשטרה העלתה כי למחרת ביקורו של שוטה חובל באתר הבנייה ביצע אחיהם של רמזי ויוסף, עו"ד מוחמד בכר, שאילתות רבות במערכת הממוחשבת של רשות האוכלוסין בעניינו של חובל (לעוה"ד הייתה גישה למערכת במסגרת עבודתו במשרד המשפטים ובגין פעולות אלו הורשע בת"פ 10874-06-11 מדינת ישראל נ' בכר (18.12.2011)). עו"ד בכר מסר בחקירתו כי אינו זוכר עבור מי ביצע שאילתות בעניינו של שוטה חובל. כשעומת עם הטענה שרמזי אחיו הוא שביקש את המידע השיב "יכול להיות, יכול להיות שזה הוא, לא שללתי, מהמשרד של גור גם היו מבקשים ממני" וביחס לשאלה עבור מי מהמשרד של הנאשם נהג לברר פרטים, השיב "אני לא זוכר בדיוק מי יכול להיות גור, אבל לא זוכר" (ראו ת/190ג).

בהקשר זה יצוין כי רמזי טען בעימות שנערך מול הנאשם כי האחרון ביקש ממנו לפגוע בחובל "כמה ימים" לאחר ביקורו במבנה הסיינטולוגיה (ראו ת/315, עמ' 115) בעוד שאחיו מוחמד ערך בירור ביחס לפגיע העבירה, כבר למחרת ביקורו במבנה ויש בכך לערער את גרסתו של רמזי.

זאת ועוד, נראה שאנשי הפיקוח בעירייה פעלו להוצאת צו הפסקת עבודה בעקבות חריגות הבנייה עוד קודם לביקורו של חובל במקום ולא ברור מדוע מיקד הנאשם את פעולותיו נגד חובל. ודוק, חמישה ימים לפני הגעת חובל לאתר הבנייה ביקר במקום מפקח הבנייה, פיוטר ספיטקובסקי, אשר הודיע לאחד ממנהנדי הפרויקט, גיל וינלס, כי בכוננת העירייה להגיש לבית המשפט בקשה להוצאת צו הפסקת עבודה (ראו ת/30א-ב וכן עמ' 42, 91-92 לפרוטוקול).

אף אם אניח שהנאשם לא ידע על מהלך קודם זה ומהלכים נוספים בעירייה בעניין המבנה, הרי שאין מחלוקת כי בפועל פעולותיו של חובל לא עצרו את העבודות במבנה הסיינטולוגיה. ראשית, הצו נתלה במקום רק ביום 06.05.2010, כלומר תשעה ימים לאחר הביקור (ראו ת/30ט-י). כמו כן, הצו התייחס לשטח קטן של 100 מ"ר בלבד במרתף המבנה ששטחו היה כ-1000 מ"ר, בשל טעות סופר שתוקנה רק כחודש לאחר מכן (ראו ת/30ז ו-ת/30יא וכן הודעתו של הנאשם מיום 01.05.2011 ת/2ד5, עמ' 9). זאת ועוד, הנאשם בחן משפטית את הצו באמצעות משרד עו"ד דוד קרטיס אשר חו"ד מטעמו קבעה כי הוא חל אך ורק לגבי עבודות אשר לגביהן לא נתקבל היתר וכי ההיתר כולל עבודות לאיטום המרתף במבנה (ראו נ/11 ועדותו של עו"ד יצחק וסמן בעניין זה בעמ' 1550 לפרוטוקול). חוה"ד נושאת את התאריך 12.05.2010, כלומר, היא נערכה לכאורה בין האירוע נושא אישום 1 לאירוע נושא אישום 2. בפועל, העבודות במבנה המשיכו גם לאחר תליית הצו (ראו עדותו של המנהנדס גיל וינלס בעמ' 97 לפרוטוקול והודעתו של הקבלן סלטי בת/107ב עמ' 7). לבסוף, זמן קצר לאחר מכן נסתיימו העבודות במרתף וממילא, ההסכמה לגביה הודיעו הנאשם והעירייה לבית המשפט, בהליך שניהלו בעניין זה, הפכה את הצו לאות מתה ואפשרה את ריצופה מחדש של הקומה התחתונה שתחתיה נבנה (ראו ת/30יא וכן עדותו של המנהנדס גיל וינלס בעמ' 100 לפרוטוקול והודעתו של הנאשם מיום 01.05.2011 ת/2ד5, עמ' 10).

לבד מהגשת בקשה לביטול הצו לבית המשפט (ראו נ/11ג) והסכם הפשרה עם העירייה (ראו פרוטוקול הדיון בבית המשפט מיום 03.06.2010, נ11ד), פעולותיו המשפטיות של הנאשם נגד הצו כללו גם שיגור מכתב בוטה נגד חובל לעיריית תל אביב. המכתב, שכותרתו "דרישה דחופה לביטול צו הפסקת עבודה", התקבל בעירייה כיומיים לאחר הפיצוץ נושא אישום 1 ולפני התקיפה נושא אישום 2, וכולל טענות כלפי התנהלותו של חובל אשר נטען כי הוא "מהווה ביזיון לעיריית תל אביב" (ראו נ/11א).

להשלמת התמונה יצוין, כי על פי עדותו של מהנדס הפרויקט, צו הפסקת עבודה הוא חזיון שכיח באתרי בנייה וכפי שפעל במקרים קודמים, גם בעניין זה קיים פגישות עם גורמי הפיקוח בעירייה על מנת להסירו בדרכים משפטיות (ראו עמ' 94-95 לפרוטוקול). מראיות התביעה וההגנה עולה כי מחלקת הפיקוח של עיריית תל אביב המשיכה לבקר בשטח ונקטה פעולות נגד בנייה שחרגה לגישתה מההיתר שניתן למבנה גם בחודשים יולי ואוגוסט 2010, היינו, לאחר האירועים מושא אישומים 1 ו-2 ובטרם מעצרו של הנאשם. בסמוך למועדים אלו לא נטען כי הנאשם ביקש או ניסה לפגוע בחובל (ראו נ/11א, נ/11ב ו-נ/11ג לעניין בנייה בגג וכן ראו ת/30יב ו-ת/30ג).

נראה לי בלתי סביר כי הנאשם ביקש לרצוח את חובל רק בגין צו בודד שהוציא במסגרת עבודתו, כנגד מבנה של לקוחותיו. קל וחומר מקום שהצו לא עיכב הלכה למעשה את העבודות במקום. מדובר במניע דחוק ביותר, במיוחד על רקע הפעולות המשפטיות שנקט הנאשם בעניין הצו, שאפשרו את המשך העבודות במקום וכן, על רקע מניע שהיה, לכאורה, לבני משפחת בכר, כפי שיפורט להלן.

גרסת הנאשם - מניע חלופי של משפחת בכר

הנאשם הכחיש את כל החשדות נגדו ובתוך כך את העבירות מושא אישומים 1-2 וטען כי אין לו כל ידיעה על האירועים. יחד עם זאת, בחקירתו מיום 08.05.2011 שהתקיימה כשבוע לאחר העימות הראשון מול רמזי, במסגרתו הטיח בו העד כי הוא שעמד מאחורי העבירות מושא אישום זה ועבירות נוספות, טען הנאשם לראשונה כי הקושרים ביצעו את העבירות על דעת עצמם, על רקע סכסוך קודם עם חובל. לדבריו, בני משפחת בכר סחטו אותו לאחר מעשה וכעת מבקשים להפלילו:

"אתם אפילו לא בכיוון ובקצה הקרחון של התיק הזה. בגלל שהחלטתם לסמן אותי אתם לא באמת בודקים מה קורה פה [...] בהתחלה אני קיבלתי, לא רק אני, אני קיבלתי איומים, לא רק אני, על החיים שלי והמשפחה שלי והמשרד שלי והבית" [...] אחרי זה האיומים האלה כבר עברו למצב של סחיטה, מצד האנשים שאתה עצרת" (ראו ת/1יא1, עמ' 2).

לדברי הנאשם, סיפרו לו בני משפחת בכר כי פגעו בחובל רק לאחר מעשה, אז התברר לו כי ניזאר "קיבל על שוטה קריזה" והחליט שיש לפגוע בו מאחר שעוד קודם לכן חובל הוציא לו צו הריסה על תוספת בנייה שביצע, למרות שפקח אחר הבטיח לו שיוציא לו היתר בנייה באמצעותו (ראו ת/1יד1, עמ' 2-3):

"הוציאו לו [לניזאר בכר - ש.ד.] צו הריסה, הוא הביא מאכר שהבטיח ששוטה יוציא לו על זה היתר ובמקום זה הרסו לו. אח"כ היה עוד מצב שנזאר היה במשפט עם צו הריסה ואני הלכתי לסדר לו אצל איזה פקח שיעזבו אותו בשקט. כשוטה הגיע לבניין הם כבר היו המשפחה חמים עליו אללה יסתור" (ראו ת/1יג1, עמ' 5-6).

"אחרי שהם עשו את כל הדברים האלה עם שוטה הם התגאו בזה מאוד בפניי. אבא שלהם - ניזאר וגם רמזי, אנשים

שנמצאים אצלי כל הזמן במשרד, הם אמרו שאת המבצע שהם עשו לשוטה הם עשו במדים של שוטרים עם אופנועים וצ'קלקות של משטרה ועצרו את התנועה והוציאו אנשים מהאוטו. ויש להם משת"פ שנותן להם ציוד של המשטרה. כל מה שאמרתי לך שמעתי מהם שהם אמרו לי את זה" (ראו ת/1ג1, עמ' 7 ו-9).

את כבישת גרסתו בדבר המניע החלופי, הסביר הנאשם כך: "לא רציתי להגיד [...] ואני גם לא הייתי אומר [...] יכולתי לשבת להירקב בכלא ולשתוק, אני הגעתי עם עצמי להחלטה, ואתה צודק, רגע אחרון, אתה צודק, עדות כבושה וכל הסיפורים האלה" (ת/315, עמ' 67). עוד טען, "אני מפחד מהם" (ראו ת/1ג1, עמ' 9).

יצוין כי גרסת הנאשם ככל שהיא נוגעת למניע של משפחת בכר והמניע המיוחס לו, אינה נקיה מספקות, אך אין בכך כדי להשלים את החסר בגרסת המאשימה.

רמזי מצדו הכחיש שבני משפחתו שילמו לחובל שוחד תמורת טיפול בצווי ההריסה שהוצאו להם (ראו ת/315, עמ' 76) וכך גם אביו, ניזאר בכר (ראו ת/325, עמ' 26). לטענת רמזי, לא היה לבני משפחת בכר אינטרס לפגוע בחובל כיוון שזה ממילא לא "מתעסק בקטנות" והפנה את החוקרים לפקח זוטר יותר בעירייה כיעד למתן שוחד ("הבית שלנו הוא בכלל ללא היתר [...] את אה שישים מטר שרצינו לבנות מעל [...] שוטה לא מתעסק בזה, שוטה לא מתעסק בקטנות [...]) גור פינקלשטיין עצמו הפנה אותנו למישהו" (ראו ת/315, עמ' 115). אף שרמזי מסר את שמו המפורש של הפקח, כיוון חקירה זה לא נבחן.

עד המדינה, אשר אין מחלוקת כי לא פגש בנאשם וניזון ממידע באשר לאופי הפעולות המבוקשות, מטרתן והמניע להן מפי עבדי, מסר גרסה התומכת בגרסתו של הנאשם. לדבריו, עבדי סיפר לו שהפגיעה בחובל נועדה לנקום באחרון על כך שרימה אותו, לקח את כספו אך לא פעל למניעת הריסת בית הוריו ואף מסר כי כאשר סיפר לו עבדי על המניע לפגיעה בחובל, היה טעון וכעוס: "הוא סיפר, אמר נזרק לרחוב, באים להרוס, הוא קיבל שוחד" (ראו עמ' 931-932 לפרוטוקול וכן עמ' 829-830 לפרוטוקול ועדותו של החוקר טל מרום בעמ' 134-135 לפרוטוקול).

עבדי אישר באמרתו כי סיפר לעד המדינה שהמניע לפגיעה בחובל היה נקמה על צו הריסה שהוציא האחרון לביתו, אולם טען כי מדובר בסיפור שבדה על מנת להגן על הנאשם:

"רמזי אמר לי לפנות ל[א.א.] כי אני מכיר את הבן שלו [...] סיפרתי לו שיש לי בעיה עם הבית שלי, לפנות את הבית שלי, להרוס אותו. זו הגרסה שסיכמנו, אני ורמזי ל[א.א.] כדי שלא יידע את האמת, שלא יסכן את העו"ד גור ולא יגיע למצב שיסחט אותו [...] אמרתי לו שיש אחד בעירייה שעושה את כל הבלגנים האלה, שאני רוצה לפצוע אותו" (ת/2ח9, עמ' 6 וראו גם ת/1ט9, עמ' 15).

ההנחה כי עבדי שיקר לעד המדינה אינה מופרכת, כפי שיובהר ביתר הרחבה ביחס לאישומים 7-4 וכן 9-8. עד המדינה עצמו אף מעיר, בעניין זה, כי אינו יודע אם עבדי אמר לו אמת (ראו עמ' 932 לפרוטוקול). מכל מקום, אף אם עבדי שיקר לעד המדינה ביחס למניע לפגיעה בחובל, ואיני סבורה בהכרח שכך היה, אין בשקריו כדי ללמד מה היה המניע האמיתי למעשה ומתעורר ספק בדבר אחריותו של הנאשם למעשים, בעיקר לנוכח העובדה שגרסתו של הנאשם ביחס למניע תואמת את זו שנמסרה לעד המדינה, מבלי שהוכח כי סיפור העלילה תואם מראש בינו לבין עבדי, אשר כאמור לעיל, מעולם לא שוחח עמו.

מכל מקום, עבדי מסר גרסאות שונות ביחס לדברים שאמר לו רמזי בקשר לפגיעה בחובל. תחילה, טען כי רמזי סיפר לו שהנאשם מבקש לפגוע בחובל בעקבות צו הפסקת העבודה שהוציא למבנה הסיינטולוגיה וכי גורמים בעיריית תל אביב מעורבים בפעולה זו (ראו ת/79, עמ' 23 ו-ת/29, עמ' 6). ראוי לציין כי כיוון חקירה זה לא מוצה ומעורבותם של אותם גורמים עלומים בעירייה לא נבדקה (ראו עמ' 978 לפרוטוקול). מכל מקום, עם התפתחות החקירה, טען עבדי שרמזי סיפר לו כי הנאשם ביקש שחובל ירצח על רקע בקשתו של האחרון לקבל שוחד בשיעור של מאות אלפי דולרים (100,000 דולר כסכום ראשוני ו-400,000 דולר נוספים) עבור ביטול צו הפסקת העבודה שהוציא (ראו ת/19, עמ' 15). הודעותיו, ככל שהן מתייחסות לדברי הנאשם, אינן קבילות ביחס לאמיתות תוכנם של הדברים, אולם הן פוגעות במהימנותו של רמזי ומצביעות על חוסר עקביות בגרסאותיו.

שוטה חובל נחקר תחת אזהרה ביחס לגרסה החלופית שהעלה הנאשם ואף הוצגו לו תמונות של בני משפחת בכר (ראו ת/29-יד-טו ועמ' 169 לפרוטוקול), אולם המשטרה נסוגה מכיוון חקירה זה. החוקר טל מרום העיד בהקשר זה כי לא נמצאו ראיות נוספות לעניין תיאוריית המניע החלופי לפגיעה בחובל, והוא הגיע למסקנה כי הנפגע לא עשה כל פעולה לעיכוב ביצוע צו ההריסה של הנכס של משפחת בכר, אלא חתם עליו בעצמו מיד ולמעשה אף חתם במקום בעל תפקיד אחר שלא יכול היה לחתום באותה העת.

בעניינו של הנכס האמור אכן הוצאו צווי הריסה שאף בוצעו, ניזאר בכר, אבי המשפחה, הורשע בעבירה של ביצוע עבודות ללא היתר וחוייב לשלם קנס בסך 7,000 ש"ח (ראו עמ' 150 ו-153 לפרוטוקול וכן ת/14). אלא שבנתונים אלו אין אלא כדי ללמד שבוצעו פעולות אכיפה בקשר לעבירות הבנייה, אך אין הם מאששים או מפריכים את הטענה בדבר קיומה של הבטחה מחובל למי מבני משפחת בכר בעניין זה. בתשובה לשאלת השופטת אבניאלי (האם יתכן שחובל אמר לבני משפחת בכר שסייע להם תמורת שוחד אף שבפועל לא עשה כן ולכן החליטו לפגוע בו) השיב החוקר מרום כי "אולי הכל יכול להיות", אך הוסיף וציין כי מניע זה נזנח לאחר שנמצאו חיזוקים למניע האחר (ראו עמ' 138 לפרוטוקול).

לשיטת ההגנה, מניע נוסף נמצא בבסיס פעולותיהם של בני משפחת בכר בעניין מבנה הסיינטולוגיה וכן בעניין העבירות מושא אישומים 8-9: המניע הכלכלי. לגישת ההגנה זהו המניע העיקרי לפעולותיהם של בני משפחת בכר. לצורך נוחות וכיוון שטענה זו רלוונטית יותר לאישומים 8-9, אדון בו במסגרת הפרק העוסק באישומים אלו.

נוכח המניעים האפשריים של בני משפחת בכר וערעור המניע המיוחס לנאשם כפי שהוצג על ידי רמזי, נשאלת השאלה מדוע זה ביקש הנאשם לפגוע בחובל. הנפגע עצמו ציין כי פרט למכתב לא פנה אליו הנאשם בשום שלב בעניין צו הפסקת העבודה והביע תמיהה שהוצאת הצו הובילה לכאורה לניסיון לפגוע בו ("זה יכול להיות סיבה. בשביל שטות כזאת הורגים בן אדם?", ת/29טז). ראש צוות החקירה הבהיר בעניין זה "אנחנו לא מתעסקים במניע, אנחנו מתעסקים בעובדות" (ראו עמ' 1034 לפרוטוקול). אולם, בהעדר ראיות לחיזוק עדותו של רמזי, הבעייתית ממילא, מניע או העדרו של מניע כאמור, הוא ראיה נסיבתית משמעותית ורלוונטית ביותר. ראו בעניין זה את קביעת בית המשפט העליון בע"פ 3177/91 חייאב נ' מדינת ישראל (26.10.1992) (להלן: "עניין חייאב"):

"יש וקיומו של מניע, יהווה נדבך נוסף לראיות הנסיבתיות האחרות, ויחזק את המשתמע מהן. והיפוכם של דברים. העדר מניע יכול שיכרסם ביתר הראיות הנסיבתיות, ויפחית ממשקלן המצטבר".

איני סבורה שעלה בידי המאשימה להוכיח כי לנאשם היה מניע ממשי לפגוע בשוטה חובל או לרצחו ומנגד, מן הראיות עולה כי יתכן שלעד העיקרי נגד הנאשם ושאר המעורבים בעבירות בפרשה זו היה מניע כאמור.

המסגרת הנורמטיבית לבחינת עדותו של רמזי כשותף לדבר עבירה היא סעיף 54א לפקודת הראיות הקובע כלהלן:

"בית המשפט לא ירשיע נאשם על סמך עדותו היחידה של שותפו לעבירה, אלא אם מצא בחומר הראיות דבר לחיזוקה [...]".

מאחר שמדובר בעד אשר שתק בבית המשפט נבחנת הודאת החוץ שלו במשטרה גם על פי הוראת סעיף 10א לפקודה הקובע:

"(א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה

בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

[...]

(ב) בית-המשפט רשאי לקבל אמרה כאמור בסעיף קטן (א) אף אם נותן

האמרה איננו עד, בין משום שהוא מסרב להעיד או אינו מסוגל להעיד, ובין שלא ניתן להביאו לבית-המשפט משום שאינו בחיים או לא ניתן למצאו, ובלבד שבית-המשפט שוכנע שמנסיבות הענין עולה, כי אמצעי פסול שימש להניא או למנוע את נותן האמרה מלתת את העדות.

(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.

(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה".

בעת בחינת אימרת חוץ של עד שותק שהינו שותף לדבר עבירה, על בית המשפט להכריע בדבר משקלה של אמרת החוץ, על פי השיקולים המפורטים בסעיף 10א(ג). אין מדובר ברשימה ממצה ובית המשפט רשאי, הן מכוח הסעיף עצמו והן מכוח שיקול הדעת הכללי המסור לו, לבחון את אמרת החוץ אל מול ראיות אחרות (ראו ע"פ 949/80 שוהמי נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(4) 62, 70(1981)). פרט לשאלת משקלה של האמרה, על בית המשפט לבחון האם קיימת תוספת ראייתית מסוג חיזוק שיש בה כדי לבסס את האישומים כנגד הנאשם על סמך אמרה זו. על סוג החיזוק הנדרש בנסיבות אלו אעמוד בהמשך.

משקל העדות

רמזי הוא הציר המרכזי בפרשיות המפורטות באישומים 1-2 ו-9-4 המכונה "זר סיגליות" ומכאן החשיבות של בחינת מהימנות אמרותיו במשטרה. גרסתו ביחס לאישומים העוסקים בפגיעה בשוטה חובל בהם עסקינן, וכפי שיתברר בהמשך, גם ביחס לאישומים הנוספים, היא גרסה מתפתחת. התרשמתי, כי לאורך חקירותיו במשטרה ניסה העד למזער ככל הניתן את חלקו בעבירות המיוחסות לו, בין היתר באמצעות הגדלת חלקם של מעורבים אחרים ובפרט חלקם של

הנאשם ושל עד המדינה, אשר אינם קרובי משפחתו. בעבירה מושא אישומים 1-2 נגעו השינויים בעיקר לחומרת הפגיעות שביקש הנאשם לפגוע בחובל, כפי שפורטו לעיל, לאחר העימות הטעון מול הנאשם. שינוי הגרסה ביחס לעבירות מושא אישומים 4-7 ו-8-9 יפורטו בהמשך.

למעשה, גם התביעה מבקשת לקבל רק חלק מאמרות החוץ של העד ולהתעלם מאמירות שאינן עולות בקנה אחד עם עמדתה במסגרת הכלל "פלגיין דיבורא". בשלב הסיכומים ביקשה באת כוח המאשימה מבית המשפט "להאמין לרמזי בכל אותן נקודות שבהן הוא מפליל את הנאשם ולא להאמין לרמזי בכל אותן נקודות שבהן הוא מנסה לצמצם את חלקו שלו, של רמזי, על חשבון עבדי ועד המדינה או אנשים אחרים" (ראו עמ' 1654 לפרוטוקול). איני סבורה כי יש בסיס ליצירת אבחנה מלאכותית זו בין צמצום חלקו על ידי הפללת הנאשם כ"מתכנן על" של הפעולות ואף החמרת אופיין, לבין צמצום חלקו באמצעות ייחוס פעולות שונות, שביצע לכאורה, לעבדי ולעד המדינה, כפי שיוברר בהמשך. התרשמתי, כי מדובר בעד מניפולטיבי שמבקש לצמצם את חלקו במכלול העבירות על מנת להקל מעונשו ובכלל זה להציב את הנאשם במוקד האישומים כולם.

מעבר לאי ההתאמה הפנימית בין גרסת העד על התפתחויותיה, הרי שגם בחינתה מנקודת מבט חיצונית אל מול ראיות אחרות מערערת את אמינותה. טענתו של רמזי בדבר דרישת השוחד של חובל אינה נתמכת בהודעתו של המהנדס צבי וינלס (ת/40) וגרסתו ביחס לשיעור התשלום אינה מתיישבת עם הודעותיהם של שותפיו לעבירה, עבדי ועד המדינה. בהמשך, יתבררו אי התאמות מהותיות יותר גם ביחס לעבירות נוספות.

בנקודה זו ראוי לציין כי בחקירותיו במשטרה ביקש רמזי לקבל מעמד של עד מדינה ולחילופין לזכות בענישה מקלה או בהטבה אחרת מצדם של החוקרים, בתמורה לעדותו. את הניסיון לצמצם את חלקו בפרשה, במסגרתו הציג עצמו כ"בורג" או "שליח פיצה" (ראו ת/5 ו'3 עמ' 7 החל משורה 33 עד עמ' 8 שורה 9), כמו גם ניסיונו להגדיל את חלקם של מעורבים אחרים בפרשה תוך צמצום חלקו שלו, יש לבחון אפוא גם על רקע האמור. מן הראיות שהוצגו לפני בית המשפט עולה כי לא הובטחה לעד טובת הנאה בתמורה לעדותו, לא נחתם עמו כל הסכם ואף הובהר לו כי בית המשפט הוא שיבחן את הראיות לעניין אשמתו ויגזור את עונשו. למרות האמור לעיל, נראה כי רמזי האמין ששיתוף הפעולה עם החוקרים יניב לו טובת הנאה מסוימת: בחקירתו מיום 30.04.2011, במסגרתה שיתף לראשונה פעולה עם החוקרים, אמר "אני אשמח לספר לכם אחד לאחד, מבטיח לכם אני אגיד לך מי עשה את מה, אבל תבטיחו להוציא אותי מהסיפור" (ראו ת/37, עמ' 12) ולאחר מכן הציע לחוקריו "קודם כל עסקה? יש מצב שסוגרים עסקה?" (ראו ת/47 עמ' 66). כן שאל "אף אחד פה לא יחתום על הסכם עד מדינה?" ובתגובה השיב לו החוקר "... אני לא יודע למה אתה לחוץ להיות עד מדינה" (ראו ת/47 עמ' 68).

בסוגיה זו נקבע בע"פ 7450/01 אשרף אבו ליטאף נ' מדינת ישראל (31.07.2007) כי עד המאמין שניתנה או הובטחה לו טובת הנאה בזיקה לעדותו יכלול בגדר אותו תחום ביניים של "עד מדינה לשיטתו":

"בית המשפט יוכל להכיר בפלוני כעד מדינה לשיטתו כאשר בשלב הראשון, אין בהכרה זו כדי להכתיב את מידת התוספת הראייתית שתצטרף לעדותו על מנת לבסס הרשעה. מדובר במעין קביעה הצהרתית בדבר החשש למהימנות עדותו של העד השותף בשל אמונתו הסובייקטיבית. יחד עם זאת, על בית המשפט לבחון את תוכנה, עוצמתה והיקפה של האמונה הסובייקטיבית, ולאחר בחינה זו יהיה עליו לקבוע באופן מעשי את מידת התוספת הראייתית שנדרשת לביסוס ההרשעה".

התרשמתי כי ציפיותו של העד לקבלת טובת הנאה בתמורה להודאותיו המפלילות במקרה דנן הייתה ציפיה בעלמא

שאינה מבוססת מציאות. כמו כן, העד לא שם יתנו על ציפיותו זו ועל מנת להיטיב את מצבו לא חשף את התמונה המלאה והאמינה לפני החוקרים. אף על פי כן, כיוון שהתקיימה בו ציפייה כאמור, אני סבורה שעליה למצוא ביטוי בקביעת משקל אמרוטיו.

תוספת ראייתית לעדות

כאמור, רמזי הוא שותף לדבר עבירה השותק בבית המשפט ולפיכך טעונה עדותו חיזוק הן בהסתמך על סעיף 54א לפקודת הראיות והן לפי סעיף 10א לפקודה. נוכח הדרישה ה"כפולה", הרי שלצורך הרשעת הנאשם על סמך עדותו של רמזי נדרשת תוספת ראייתית משמעותית יותר מחיזוק המצוי ברף המינימאלי הנדרש בחוק, אך לא כזאת העולה לרמת סיוע (ראו ע"פ 10477/09 מובארק נ' מדינת ישראל (10.04.2013) וכן האמור בע"פ 2869/09 זינאתי נ' מדינת ישראל (09.11.2011):

"אכן, הלכה היא כי ריבוי דרישות לראיות חיזוק אינו מוביל לדרישה ראייתית ברמה של סיוע (ראו: ע"פ 209/87 שחאדה נ' מדינת ישראל, פ"דמא(4) 594 (1987)). יחד עם זאת, כבר נפסק בעבר במקרה בו היו שני מקורות שונים לדרישת החיזוק כי ראייה שכזו היא ראייה שצריכה להדליק "אור אדום" בבואו של בית המשפט לבחנה (ראו: ע"פ 442/85 מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(4) 748 (1986))."

מעבר לדרישה הפורמלית לחיזוק, סבורה אני כי לנוכח המניפולטיביות של רמזי, כפי שהיא מוצאת ביטוי באמרוטיו, והחשש לפיו ניסה מטעמיו הוא להגדיל את חלקו של הנאשם במעשים המפורטים באישומים 1-2, נדרש חיזוק מהותי לאמרות אלה.

לאחר שבחנתי את כל הראיות, אשר על פי הנטען בסיכומי ב"כ המאשימה, מהוות חיזוק גרסתו של רמזי, לא מצאתי כי הן מקיימות אף את רף הדרישה המינימאלי אשר נקבע בחוק. לפיכך, מציעה אני לחבריי לזכות את הנאשם מחמת הספק מן העבירות שבאישומים 1-2.

אישומים 8-9: הצתת מבנה הסיינטולוגיה

בתאריך 12.10.2010 הוצת חלק ממבנה הסיינטולוגיה. כתוצאה מההצתה נגרמו למבנה נזקים אשר חייבו עבודות שיפוץ והשקעה כספית נוספת לתיקון הנזקים. הצתה זו ניצבת ברקע לאישומים 8-9.

אישום 8

על פי אישום זה, קשר הנאשם קשר עם יוסף בכר, רמזי, עבדי, בינקי ו-א.א להצית את מבנה הסיינטולוגיה. לטובת העניין, שולמה לרמזי בין התאריכים 12.10.2010 ל-06.02.2011 מקדמה של 30,000 ש"ח ולאחר מכן סכום נוסף של 10,000 ש"ח עבור פעולותיו ופעולות שאר הקושרים שנעשו על דעתו. ביום 11.02.2011 סמוך לשעה 05:30 הסיעו הקושרים משאית שגנבו מראש למבנה הסיינטולוגיה, כשהיא עמוסה בדלק בבלון גז ובציוד נוסף והחנו אותה בסמוך למבנה. לאחר מכן, הזרימו דלק למבנה מהמשאית דרך חלון שפתחו מראש ואז הציתו אותה. כוחות כיבוי שהוזעקו למקום הצליחו לכבות את השריפה בטרם גרמה נזק משמעותי למבנה.

עמוד 15

בגין אישום זה יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

קשירת קשר לפשע (הצתה והיזק בחומר נפיץ) - סעיף 499(א)(1) לחוק.

הצתה - סעיפים 448 רישא ו-29.

היזק בחומר נפיץ - עבירה לפי סעיפים 452, 454 ו-29 לחוק.

אישום 9

אישום זה עוסק בניסיון נוסף של הנאשם ושאר הקושרים להצית את מבנה הסיינטולוגיה, לאחר כישלון הניסיון המתואר באישום השמיני. במסגרת הניסיון הנוסף שנעשה על פי כתב האישום בלילה שבין 20.02.2011 ל-21.02.2011 הכניסו הקושרים אדם אחר לבניין הסיינטולוגיה, אשר שפך במקום דלק, הזרים גז ולאחר מכן הצית את חולצתו והשליכה לעבר שובל הדלק על מנת להצית את המקום, בעת ששהו בו ארבעה שומרים. למרבה המזל, האש לא התלקחה, איש לא נפגע, ולא נגרם נזק למבנה.

בגין אישום זה יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

קשירת קשר לפשע (הצתה והיזק בחומר נפיץ) - סעיף 499(א)(1) לחוק.

הצתה - סעיפים 448 רישא ו-29.

היזק בחומר נפיץ - עבירה לפי סעיפים 452, 454 ו-29 לחוק.

התפרצות - סעיפים 452, 454 ו-29 לחוק.

ראיות לאישומים 8-9

עבדי, רמזי ויוסף בכר הודו במעורבותם באירועים המפורטים באישומים אלו בגדרו של הסדר טיעון, במסגרתו הוגש גם כתב אישום מתוקן בעניינם. השלושה הורשעו בעבירות של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק. עבדי ורמזי הורשעו גם בניסיון הצתה, לפי סעיפים 25, 29 ו-448 רישא לחוק; בניסיון להיזק בחומר נפיץ, לפי סעיפים 452, 454, 25 ו-29 לחוק וכן בגניבת רכב, לפי סעיפים 413ב(ב) ו-29 לחוק. יוסף בכר הורשע בסיוע לעבירות אלו (ראו תפ"ח 34398-05-11 מדינת ישראל נ' בכר ואח' (17.11.2013)).

שיחתו של רמזי עם המדובב מ.מ.

המדובב מ.מ. הוכנס לתאו של רמזי לאחר מעצרו וזה סיפר למדובב כי נעצר על רקע מעורבותו בירי ביפו הקשור

לסכסוך על בית. לאחר שהמדובב דיווח על כך למפעיליו, הובהר לו כי מדובר בדיווח שקרי וכי עליו לפעול לחשיפת "הסיפור האמיתי". רמזי לא נשאל בשום שלב על בדיית סיפור הירי וראש צוות החקירה המיוחד בימ"ר חוף, אלכס סויתקין, העריך בדיעבד כי העד אמר את הדברים למדובב כי "רצה להשוויץ" (ראו עמ' 343 לפרוטוקול).

לאחר ששב ושוחח עם רמזי והטיח בפניו כי גילה ששיקר לו לאחר שדיבר עם מקורותיו ביפו, סיפר רמזי למדובב ש"היה קטע" עם בניין אלהמברה ביפו (מבנה הסיינטולוגיה) שבו עובדים אביו ואחיו. לדברי רמזי, עובדים אחרים בבניין ביקשו "להעיף" ממנו את בני משפחתו מאחר שהנאשם שניהל אותו העניק להם יחס מועדף. רמזי מסר לו כי אינו יודע מי הצית את המקום אך ביקש מהמדובב שידאג שיושלך רימון על המבנה כדי להרחיק את החשד מהם ומהנאשם. בנוסף, ביקש רמזי מהמדובב להשליך רימון גם לעבר בניין משרדים ביפו שטען כי הוא קשור לירי ולהנחת מטען חבלה מתחת לרכבו של קורבן הירי שבוצע, כך טען, בהוראת אביו (ראו הודעתו של המדובב מיום 21.04.2011, ת/18ג). בדיעבד, הסתבר כי הבניין הנוסף קשור לפרשת זקאק במסגרתה הורשעו בני משפחת בכר בעבירות שונות לפני מותב אחר. כאשר נשאל רמזי מדוע קשר בין שתי הפרשות בשיחה עם המדובב, טען כי שיקר כיוון שידע שמדובר במדובב (ראו עמ' 988-990 לפרוטוקול). אין זה סביר שרמזי שיקר למדובב בשלב השני, מאחר שמסר לו פרטים המפלילים את אביו. נשאלת השאלה מדוע קשר בין שתי הפרשות, אשר רק אחת מהן קשורה לנאשם ונראה שיש לייחס זאת לניסיונו של רמזי אשר ניכר לאורך חקירותיו במשטרה, להציב את הנאשם במוקד העבירות המיוחסות לבני משפחת בכר כמעין מתכנן-על בניסיון למזער את חלקו במעשים.

שיחת רמזי עם עד המדינה במסגרת "תרגיל קישון"

באותו יום, במסגרת התרגיל הוקלטה שיחתם של עד המדינה ורמזי בבית המעצר, בטרם החל רמזי לשתף פעולה עם חוקריו. השיחה, שאיכות הקלטתה ככל הנראה ירודה לא תומללה במלואה, אולם במהלכה שואל א.א מפורשות את רמזי בעניינו של הנאשם "הוא גם קשור לסנטולוגיה?" ורמזי משיב: "כן... הוא... 11 סעיפים עליו" (ת/3א5, שורה 129).

אעיר, כי אף שהקלטת השיחה בין רמזי לא.א. קבילה כאמרה בכתב של עד לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, הרי שעדותו של עד המדינה ביחס להיררכיית בעלי התפקידים, לרבות שרטוטו את הפירמידה במהלך עדותו (ראו ת/4א5), הנה עדות מכלי שני ולפיכך איננה קבילה. מן הראוי לזכור שסעיף 10א לפקודת הראיות אינו מכיר בקבילות אימרת חוץ של עד כחריג לכלל האוסר עדות מפי השמועה, אלא אם ניתנה על ידי העד בכתב (ראו ע"פ 4004/93 יעקובוביץ' נ' מדינת ישראל פ"ד נ(1) 131 (1996)).

מניע 1: רצון הנאשם לפטר את חברת השמירה

בהודעתו הראשונה מסר רמזי, כי לאחר ההצתה הראשונה בבניין הסיינטולוגיה שכרו אנשיה את שירותיהן של שתי חברות אבטחה על מנת לשמור על המקום ולבסוף התקשרו עם חברה בניהולו של דורון אלמוג. הנאשם היה מעוניין בסיום ההתקשרות עם חברה זו, וכך נולד רעיון הצתת המבנה:

"ייעצו לו שדורון אלמוג לא יהיה קשור לגור או למשרד של גור מכיוון שהם לא כל כך אהבו את דורון וסיפרו לו מי זה

דורון אלמוג. מי שיעץ לגור לא להתעסק עם דורון זה דרור שכנאי. גור מחליט בשלב הזה לעשות משהו כדי לגרום לחברת האבטחה להיות מחוץ לעניין ולגרום לסיינטולוגים להעיף את החברה של דורון. אז גור מבקש ממני מה אפשר לעשות ואני כמובן אומר לו עבדי ו-[א.א.] כל השיחות עם גור מתנהלות במשרד. לעשות מקרה, רק לשרוף את הבניין או לפוצץ זה הכי נוח" (ראו ת/17ב עמ' 5).

לדברי רמזי, לאחר הפעולה שבמוקד אישום 8 פגש בנאשם במשרד ודיווח לו על ביצועה. הנאשם אמר לו "העיקר שזה התבצע" והביע תקווה כי יהיה בפעולה זו כדי להוביל לסיום ההתקשרות עם חברת השמירה וכן הביע את שביעות רצונו מכך שהבניין לא נפגע (ראו ת/17ד עמ' 9), אולם משנוכח כי אנשי הסיינטולוגיה לא סיימו את ההתקשרות עם חברת האבטחה בעקבות ניסיון זה, ביקש הנאשם לבצע את הפעולה הנוספת אשר במוקד אישום 9:

"גור אומר שזה לא מספיק וצריך לבצע עוד פעולה משהו גדול כדי שהחברה תפוטט אבל לא עד כדי כך שהבניין יישרף. אני רוצה לציין שהמחיר עבור הפעולה השלישית הוא אותו סכום של הפעולה השנייה כי בראשונה הם לא הצליחו, אז פניתי עוד פעם לעבדי ועבדי מתחיל לשאול אותי כל מני שאלות על הבניין כדי לדעת מאיפה להיכנס וכך יהיה לו פרטים די מספקים כדי לבצע את הפעולה הבאה ביתר דיוק" (ראו ת/17ב עמ' 5).

אלא שלטענת הנאשם לא היה לו כל עניין בזהות חברת האבטחה ולא הייתה לו כל מעורבות בבחירת חברת האבטחה של דורון אלמוג או בסיום ההתקשרות עמה:

"אני חטפתי צעקות ממוניקה מנהלת הפרויקט על זה שחתמתי עם דורון אלמוג על ההסכם כי לדעתה זה היה יקר מדי והיא מנהלת את התקציב וזה לא היה כלול בתקציב שלה ואני לא עשיתי את החתימה על ההסכם על דעת עצמי. הייתה וואידה שהיא אחראית על הביטחון והיא מצאה אותם והיא סיכמה איתם ולא הייתי במשא ומתן עם דורון אלמוג [...] הם החלו לריב בניהם וואידה ומוניקה למי יש סמכות ואני לא בתוך הבלגן שלהם. בסוף הגיעו להחלטה ונתנו לי הוראה לתת לדורון אלמוג הודעה על הפסקת הסכם, אז נתתי [...] מה איכפת לי שיעבוד שם וכמה משלמים לו, מה זה יוצא מהכיס שלי?" (ראו ת/1ג1, עמ' 8).

וואחידה היק, אשר בתקופה הרלוונטית שימשה אחראית על תחום הביטחון והאבטחה במבנה הסיינטולוגיה העידה כי חוזה השמירה עם החברה של דורון אלמוג היה אמור להסתיים בפברואר 2011 בלי קשר לשריפות שאירעו במקום. על פי עדותה, לארגון הסיינטולוגיה הייתה מחלוקת משמעותית עם החברה בענייני תקציב בשל כך החליטה עם מנהלת הפרויקט שלא לחדש את ההתקשרות עם החברה מסיבה זו. מכל מקום, מסרה כי לנאשם לא הייתה סמכות להחליט עם איזו חברת שמירה יתקשר הארגון והוא לא ניסה להמליץ על חברה כזו או אחרת (ראו עמ' 570-772 לפרוטוקול). לאחר מכן חידדה את תשובתה וטענה כי ההחלטה הסופית בעניין הפסקת ההתקשרות עם חברת השמירה התקבלה בעקבות אירועי השריפה מפברואר 2011 (ראו עמ' 579 לפרוטוקול). זאת, בהתאמה לדברים שמסרה לחוקר טל מרום (ראו ת/125ב ועמ' 165 לפרוטוקול).

מן האמור בעדותה משתמע כי ההחלטה, שלא לחדש את ההסכם עם חברת דורון אלמוג, נבעה הן מיוקר השירותים והן בשל אירועי השריפה. יחד עם זאת יש להבהיר כי ההסכם עם חברת דורון אלמוג אמור היה להסתיים בחודש פברואר 2011, החודש בו אירעו השריפות.

גם עבדי מסר בחקירתו במשטרה מיום 28.04.2011 כי למיטב ידיעתו עוד קודם לאירועי השריפה מושא אישום 8-9,

הייתה חברת השמירה "בדרך החוצה" (ת/6ד9, עמ' 45).

יתרה מכך, מהתכתבויות של הנאשם עם מוניקה אסלאניס, מנהלת הפרויקט מטעם ארגון הסיינטולוגיה בתקופה הרלוונטית, עולה כי כבר ב-25.01.2011 ביקשה ממנו שישלח מכתב לסיום החוזה עם החברה (ראו נ/13ד) בעוד שההצעות התרחשו רק בפברואר 2011.

המאשימה עצמה סבורה כי טענה זו של רמזי בדבר מניעו של הנאשם מקורה בטעות סתם ומציעה מניע חלופי כמניע העיקרי לפעולות הנאשם. למעשה, נראה כי דווקא בני משפחת בכר היו עשויים לצאת נשכרים מפיטורי חברת השמירה, כמי שהועסקו גם הם בשמירה על המבנה.

מניע 2: המניע הכספי

המאשימה סבורה כי המניע העיקרי של הנאשם לפגוע במבנה הסיינטולוגיה היה כלכלי: הנאשם קיבל עמלות שוטפות מהקבלן סלטי, לפיכך, ככל שעבודות שיפוץ המבנה נמשכו זמן רב יותר, גדלו רווחיו של הנאשם. את העמלות קיבל, לטענת התביעה, באמצעות הגדלת כתבי כמויות בפרויקט על מנת שמחירן הסופי של עבודות השיפוץ יכלול את עמלתו בסך 25 אחוז כך שכת הסיינטולוגיה תישא בעלות העמלה שלו, במסווה של תשלום לקבלן עבור עבודות השיפוץ.

ראוי להדגיש, כי רמזי אשר עדותו היא הראיה העיקרית נגד הנאשם ביחס לקבוצת אישומים זו, אינו מכיר מניע זה ודבק בטענה לפיה רצונו של הנאשם להיפטר מחברת השמירה היה המניע להצתות.

אין חולק כי הנאשם קיבל שכר חודשי בסך של כ-20,000 ש"ח מארגון הסיינטולוגיה כנאמן המבנה וכן עבור עבודות השיפוץ במקום. כמו כן, מוסכם והנאשם מודה בכך בעצמו, שהקבלן סלטי שילם עמלות בשיעור של 25 אחוזים אשר גולמו באמצעות ניפוח כתב הכמויות בפרויקט. הנאשם ורמזי אף אינם חלוקים כי שניהם קיבלו נתח מן העמלות ששילם הקבלן, כפי שיפורט להלן, אלא שלטענת כל אחד מהם השני הוא שנהנה יותר מהתמשכות הבנייה.

בחקירתו מיום 26.04.2011 הודה הנאשם כי קיבל מקבלן השיפוצים כחמישה אחוזים משכרו (ראו ת/11, שורה 29-31 וכן ת/1יא1 שורה 48-57) ואישר כי ככל שהתארכה הבנייה קיבל יותר כסף, אך הכחיש כי היה זה מניע להצתת המבנה: "אתה חושב שבשביל איזה 100 אלף ש"ח בגדול, בשביל סכומים כאלה אני איזה משוגע שיסכן חיי אדם [...] אני מרוויח מהם פנטסטי על מה שאני עושה בכל העולם עבורם, איזה הגיון יש בזה?" (ת/1יא1, שורה 64-72).

בהקשר זה, סיפר לאורך חקירותיו במשטרה כי עבד עבור הארגון בפרויקטים נוספים ורבים ברחבי העולם אשר סיפקו לו הכנסות נאות ולפיכך לא היה לו, לכאורה, מניע לנסות ולקבל כספים נוספים באמצעות התמשכות בניית המבנה ביפו. לראיה, הגיש לבית המשפט הסכם נאמנות בינו לבין Scientology international reserves trust בעניין רכישת נדל"ן ברוסיה (נ/7א). מסמכים נוספים הוגשו על ידי ההגנה בהקשר לעסקאות דומות נוספות שלטענת הנאשם עשה עבור עם אנשי הסיינטולוגיה בעניין נכסים בשוויץ, גרמניה ושבדיה (ראו עמ' 1125 לפרוטוקול וכן נ/7ב-נ/7ה), אלא שמעיון בהם עולה כי אין בהם לבדם כדי ללמד ששימשו את הנאשם במסגרת התקשרויות כאמור מאחר שלא מופיעים בהם במובהק פרטי הנאשם ופרטי גוף הסיינטולוגיה גם יחד, בשונה מן ההסכם שנערך בעניין הנכס ברוסיה והוזכר לעיל. פרט לנאשם, גם רמזי הזכיר את הפרויקטים שביצע הנאשם עבור הארגון ברוסיה ובאוסטריה (ראו ת/3ד7, עמ' 78) וכן במהלך העימות מולו הזכיר גם פרויקט בגרמניה (ראו ת/3ו5, עמ' 50-51). למעשה, העיד הנאשם כי רוב

עוד טען הנאשם, כי לאחר השריפה הראשונה לא היה כיסוי ביטוחי למבנה ולפיכך, לכאורה, לא יכול היה לקבל תגמולים בגין הנזק. לגרסתו, בהעדר כיסוי ביטוחי גם חשש פן יגרם נזק לבניין (ראו ת/31, שורה 8-17 וכן ת/1יא3 עמ' 6). דברים אלו הטיח מאוחר יותר בפני רמזי במהלך העימות בין השניים מיום 12.05.2011 ("ידעתם שאין ביטוח [...] אז אתה שם לי בלונים עם גז עם נפט, כל הפועלים נכנסים בבוקר, אם הבניין היה נופל עליהם אז מה? עשרות משפחות היו תובעות אותי? בשביל שאתה תקבל כסף [...] הכל על השם שלי" (ת/315 עמ' 46)).

בפועל, התברר כי למקום היה כיסוי ביטוחי חלקי בתקופת ההצתות נושא אישום 8-9, כך שהמבנה עצמו בוטח ואילו עבודות הבנייה לא בוטחו. על פי וואחידה היק, האחראית על תחום הביטוח והאבטחה במבנה הסיינטולוגיה בתקופה הרלוונטית, המבנה בוטח על ידי חברת AIG, אולם פוליסה נוספת של חברת ביטוח חקלאי פקעה בינואר 2011 (ראו עמ' 574 לפרוטוקול). עדותה גובתה בעותק מפוליסת הביטוח, לפיה בוטחו "עבודות קבלניות" במבנה עד יום 31.01.2011 (ראו נ/7). במכתב החתום על ידי סוכן הביטוח איציק מועלם שמוען לנאשם, הבהיר הכותב כי לא ניתן לחדש את הפוליסה (ראו נ/7א) ועמ' 1185 לפרוטוקול). כן אישרה היק, שכנציג המשפטי של הסיינטולוגיה היה הנאשם חשוף, לכאורה, לתביעות בגין פגיעות גוף, לו היו נפצעים אנשים בשריפה (ראו עמ' 576 לפרוטוקול). אלא שלטענת המאשימה, בכוונת מכוון לא פנה הנאשם לחברות ביטוח אחרות על מנת לבטח את עבודות השיפוצים במבנה, כיוון שבמקרה של שריפה נוספת האמין שללא חברת ביטוח יהיה לו קל יותר לקבל כספים מארגון הסיינטולוגיה ישירות. יודגש כי לעניין זה לא הוצגה לנו כל ראיה ממנה ניתן להסיק קיומה של כוונת סתרים כה פתלתלה.

אלא שנראה כי גם מן השריפה הראשונה לא "הרוויח" הנאשם. לגרסת הקבלן סלטי, עליה חזר גם בהודעתו במשטרה וגם בעדותו בבית המשפט, לא העביר לנאשם כל נתח מן הסכום שקיבל מחברת הביטוח בעקבות השריפה הראשונה (ראו ת/107ב עמ' 5 וראו גם עדותו בעמ' 646 ועדותו של החוקר טל מרום בעמ' 162 לפרוטוקול).

בטרם חלה תפנית בגרסתו, טען הנאשם כי אינו מאמין שלבני משפחת בכר יש קשר להצתת מבנה הסיינטולוגיה (ת/31 עמ' 12), אלא שלאחר העימות הראשון מול רמזי, בחקירתו מיום 08.05.2011, טען הנאשם לראשונה כי לבני משפחת בכר היה מניע לפגוע במבנה. לטענתו, ניזאר בכר הוא שבחר את קבלן הפרויקט ולפיכך גם הוא נהנה מהתמשכות הבנייה (ראו ת/1ג1, עמ' 8). בחקירתו לאחר העימות השני מול רמזי הבהיר כי העדיף קבלן אחר לביצוע עבודות השיפוץ, שמי אשקלוני, ואף לחץ את ידו והודיע במשרד על זכיותו, אלא שניזאר לא היה מוכן לשמוע על כך ואיים לשרוף את המשרד של המהנדס וינלס ואת הבית שלו: "ניזאר אמר שאנחנו שמרנו לך על הבניין שלוש שנים וחצי ואתה לא תכניס את מי שאתה רוצה. הקבלן סלטי שכבר הייתה הצעה שלו על השולחן והוא הביא אותו מטעמו מראש כי ידע שהוא יעשה עליו כסף, ברור. ניזאר דרש שסלטי יזכה ולא אשקלוני" (ראו ת/1ד1, עמ' 5 ודברים דומים בעמ' 1134 ו-1136 לפרוטוקול).

לדבריו, סיפר למהנדס הפרויקט, גיל וינלס, על הרקע לבחירתו של סלטי "לא סיפרתי לו על האיומים, רק אמרתי לו שזה עניין של חיים ומוות ולא צריך להתעסק עם ניזאר" (ראו ת/1ד1, עמ' 5) וכן "הסברתי לו שניזאר משתולל ואנחנו צריכים לקחת את סלטי וגיל היה מאוד לא מרוצה מזה" (ראו עמ' 1134 לפרוטוקול). גיל וינלס העיד שכבר-סמכא בתחום המקצועי העדיף קבלן אחר לביצוע עבודות השיפוץ והשימור, אולם הנאשם נאלץ לבחור בסלטי: "נאמר לי שיש לחץ לבחור את הקבלן סלטי [...] שהביא אותו ניזאר, אני חושב" (ראו עמ' 111 לפרוטוקול ולעניין הקשר בין סלטי לניזאר גם עמ' 115 ו-132 לפרוטוקול). עוד הוסיף, "היה לי תחושה והבנתי שלוחצים על גור לקחת את סלטי", אולם הדגיש כי לא ידוע לו אם הנאשם אוים בהקשר זה (ראו עמ' 113 לפרוטוקול).

ניזאר עצמו הכחיש הן את הטענה ש"הצניח" את סלטי לתפקיד והן את הטענה שקיבל ממנו עמלות (ראו ת/102). עם זאת, במהלך העימות מול הנאשם ובחקירתו לאחר מכן, אישר רמזי כי הוא ואביו קיבלו עמלות מן הקבלן וכי אביו "המליץ" על סלטי כקבלן לפרויקט ולמעשה אין מחלוקת כי גם בני משפחת בכר וגם הנאשם קיבלו עמלות כאמור (ראו עדותו של ראש צוות החקירה בעמ' 995 לפרוטוקול). לדברי רמזי, העמלות שולמו כל עוד סלטי המשיך לעבוד והיו בסך של כ-25 אחוזים מן התשלום שקיבל הקבלן, עבור ביצוע העבודות, מארגון הסיינטולוגיה. העמלות התחלקו, לטענתו, כלהלן: הנאשם וניזאר בכר קיבלו כל אחד 10 אחוזים וחמישה אחוזים נוספים קיבל מהנדס המבנה, גיל וינלס. בסך הכל העביר סלטי 4 מיליון ש"ח בתשלומים, מדי כשלושה חודשים. יחד עם זאת, הכחיש רמזי כי היה לו ולאביו מניע לפגוע במבנה על מנת להאריך את משך העבודות של הקבלן וכך, בעקיפין, את משך קבלת תשלום העמלות ממנו ושב והדגיש כי ההוראה הגיעה מהנאשם: "זה הוא שהעלה את הרעיון. לו יש את האינטרס הכי גדול שהבניין ייפגע, גם מבחינת הקבלן וגם מבחינת ה'ריטיינר' - תשלום חודשי קבוע. וגם הטיפולים האחרים הקשורים לבניין" (ראו ת/7ט, עמ' 7-8).

על פי הודעותיו של עבדי, אמר לו רמזי דברים ברוח זו ביחס למניעו של הנאשם (ראו ת/6ד9, עמ' 29). יחד עם זאת, נראה כי על פי דברים שמסר רמזי לעבדי, הנאשם היה צפוי להרוויח מהתמשכות הבנייה כתוצאה מתקבולי הביטוח (שכאמור תוקפו פקע) ולא בשל עמלות שקיבל מהקבלן ומכל מקום אין מדובר בראיה לאמיתות תוכן הדברים, אלא לעניין אמירתם על ידי רמזי (ת/9חד, עמ' 3). אולם, עד המדינה העיד כי עבדי אמר לו שפרט לרווח של בעל המבנה, גם הם ירוויחו מהתעכבות הבנייה לאחר שיקבלו את עבודות השמירה במקום (ראו עמ' 927 לפרוטוקול). עדותו מתיישבת אם טענותיו של הנאשם בדבר המניע של בני משפחת בכר ויש בכך כדי ללמד על הלך המחשבה של עבדי ורמזי באותה העת.

בטרם אפנה לסוגיית אופן התשלום אציין כי לטענת הנאשם, "כל קבלן משלם עמלות למי שדאג להביא אותו" (ראו ת/1יד1, עמ' 4) וכי כל הקבלנים שהגישו מועמדות לפרויקט מבנה הסיינטולוגיה הציעו לשלם עמלה לו ולמהנדס הפרויקט (ראו עמ' 1130 לפרוטוקול). מבלי להידרש לחוקיות הסוגיה, לאופן שבו שולמו הכספים בענייננו ולשיעור התשלום, הרי שגם לשיטת המהנדס גיל וינלס (עמ' 119 לפרוטוקול) ולגרסת הקבלן נאיף סלטי (ראו ת/107ב, עמ' 6 וכן עמ' 650 לפרוטוקול), כמו גם הקבלן שמי אשקלוני (ראו עמ' 1589 לפרוטוקול) הפרשת נתח מסוים מרווחי הקבלן ליזם הפרויקט אינה חריגה בענף הבנייה והיא בבחינת נוהג מקובל.

הנאשם סיפר כי לצורך העברת הכספים סלטי וניזאר נהגו לשבת במשרדו ולבקש ממנו שיספור עבורם את הכסף שהעביר הראשון לאחרון. לדבריו, סבר הקבלן שהוא משלם לו ולניזאר גם יחד, אלא שבפועל את שלושת התשלומים הראשונים שהיו אמורים להגיע לנאשם לקח ניזאר לעצמו, למעשה לווה מהנאשם, לצורך עסקה אחרת (ראו ת/1יד1, עמ' 4).

הקבלן סלטי מסר בחקירתו במשטרה, כי כבר בפגישתם הראשונה אמר לו הנאשם שעליו "לנפח" את סכום הצעתו לשיפוץ בהתאם לעמלה בשיעור של 25 אחוזים ולהעביר לו במזומן את הסכום המגלם שיעור זה. לדבריו, ביותר מעשרה מקרים הניח שקיות כסף במשרדו של הנאשם, בעת שניזאר נכח במקום, ופעמיים או שלוש נוספות הגיע לבית הנאשם לשם כך, כאשר באחת הפעמים ניזאר לא נכח במקום. לדבריו, בסך הכל העביר 4 מיליון ש"ח, אך לא ידע כיצד התחלקו השניים ביניהם בסכום (ראו ת/107ב, עמ' 3-5). בעדותו שינה מעט מגרסתו וטען כי שילם רק לנאשם עמלות וכי ניזאר או בנו רמזי לא קיבלו דבר (ראו עמ' 636-637 לפרוטוקול). לאחר מכן השיב כי נתן לניזאר מעטפת כסף בהזדמנות אחת כיוון שהנאשם ביקש ממנו (ראו עמ' 643 לפרוטוקול).

בנקודה זו - אופן חלוקת הכספים בין הנאשם למשפחת בכר - ראוי לציין כי במסגרת הליך משפטי אזרחי שניהל סלטי נגד הנאשם וקרן ארגון הסיינטולוגיה (ת"א 18382-09-11) נטען כי הקבלן היה חלק מקנוניית מרמה במסגרתה הוצאו מקרן הארגון כספים תוך ניפוח כתב הכמויות. לפיכך, לתשובתו בעניין זה כמו גם לעדותו, יש להתייחס על רקע זה (ראו נ/9). זאת ועוד, עדותו של סלטי סותרת את עדותו של רמזי אשר על פניו לא היה לו אינטרס לשקר בעניין זה כיוון שהפליל במסגרת הודעתו גם את אביו. לבסוף, יתכן שסלטי לא ידע על אופן חלוקת הכספים בין הנאשם לבני משפחת בכר.

מהימנות עדותו של רמזי

על פי גרסתו של א.א, עבדי ורמזי אמרו לו שיש בניין "שצריכים לשרוף אותו, לשרוף את המחשבים, לעשות בו נזק" וכן סיפרו לו על הצתת המבנה הראשונה על ידי עובד ממורמר, שהביאה לעיכוב של כשנה בבנייה (ראו עמ' 888 לפרוטוקול).

אשר לזהותו של מזמין ההצתה, מסר א.א כי עבדי דיבר על "הבן אדם" או "בעל הבניין", בדומה לאישומים 4-7. כך למשל, במהלך ההכנות להצתת המבנה ונוכח קיומן של מצלמות אבטחה במקום, שקלו אפשרות להתחפש לחרדים "ללבוש כאילו דתיים דוסיים, כי המזמין הוא רב, המזמין של הבניין לפגוע בסיינטולוגיה הוא רב [...] הוא עושה להם כאילו בעיות כאילו בגלל דת חדשה [...] ללבוש דוסיים שיחשבו כאילו יהודים דתיים שעשו את הפגיעה במבנה הזה" (ראו עמ' 888). מאוחר יותר הסביר לו עבדי כי אין צורך להתחפש כיוון ש"הבן אדם" יטפל במצלמות ומכאן הסיק א.א כי בעל הבניין הוא מזמין הפגיעה (ראו עמ' 902 לפרוטוקול).

בשלב מסוים, כך לגרסת א.א, אמר לו עבדי מפורשות כי בעל המבנה הוא שמבקש להציתו כדי להרוויח מהתמשכות הבנייה:

"על פי מה שעבדי הסביר לי [...] את המבנה הזה שייך לבן אדם, בסוף חוץ ממסכת השקרים, גם כן לא הייתי מודע אם זה גם כן אמת, כאילו בעל המבנה שפוגעים בו, שורפים את המבנה, מתעכב השיפוץ ודברים כאלה כמו שבהתחלה, איזה פועל שפיטרו אותו ושילמו לו זרק ושרף את הבניין וכאילו מקבלים כסף" (ראו עמ' 899 לפרוטוקול).

ולאחר מכן -

"עבדי אמר לי [...] הוא המזמין בעל הבניין הוא מרוויח מזה ככל שמתעכב כאילו מבחינה כלכלית לבניין הוא מביא תרומות מבחוץ ודברים כאלה, הוא כאילו אחראי על השיפוץ, ככל שמתעכב הוא גם כן לאבטחה וגם כן כאילו רצה שנעזר בשמירה כי אם אנחנו נעבוד בשמירה [...] אז ככה אנחנו נרוויח ואף אחד לא יבוא לפגוע בבניין [...] אני, עבדי, רמזי, כל ה [...] גם בעל הבניין מרוויח [...] כשמתעכבת העבודה, כל חודש הוא מקבל סכום של כסף ואנחנו גם כן נתחלק" (ראו עמ' 904-905 לפרוטוקול).

לגרסת א.א, את שמו המפורש והמלא של הנאשם שמע רק במהלך נסיעה עם עבדי לקלקיליה לצורך הבאת גנב מכוניות שיסייע להם בגניבת משאית שתשמש להצתת המבנה: "מגיע אליו [אל עבדי - ש.ד.] טלפון, אז הוא אומר גור פינקלשטיין. הוא אומר כאילו בטלפון. אבל אני לא שמעתי מי מדבר אתו בטלפון" (ראו עמ' 891 לפרוטוקול). לאחר מכן, עבדי אמר לו מפורשות שהוא משוחח עם הנאשם וכי הנאשם הוא בעל הג'יפ בו נסעו:

"ת: בזמן הנסיעה, כשבאנו להכנס, עצר אמר תחכה כנראה לאחרים לא יודע
לרמזי לזה, אחר כך באה שיחה אלינו, באה שיחה, אז כאילו הוא מדבר עם
גור".

ש: הוא אמר לך שהוא מדבר עם גור?

ת: כן.

ש: אתה לא שמעת.

ת: לא שמעתי את גור.

ש: ומה שמעת אותו שואל את גור?

ת: הוא אומר כאילו גור, התחיל לדבר אתו, אז אני כבר עם הבן אדם"

[...]

ש: אבל אתה שמעת את השיחה מה הוא, מה עבדי אמר?

ת: מה שעבדי. לא שמעתי, מה, כאילו שענה מה נשמע גור, ככה יעני, בעברית.

[...]

ש: אתה שמעת מה עבדי אומר.

ת: כן, רק עבדי.

ש: אז מה הוא אומר?

ת: הוא אומר לו גור פינקלשטיין, מה נשמע, אומר לו, כאילו יעני על המקרה, שלא נכנס

עם הג'יפ, לא נכנסו עם הג'יפ" (ראו עמ' 892-893 לפרוטוקול ועוד בעניין זה בעמ'

918 לפרוטוקול).

בחקירתו הנגדית הסכים א.א כי אין זה סביר שאדם יאמר את שמו המלא של האיש עמו הוא משוחח, אולם טען "כנראה
שהוא גם כן, אני הבנתי מרמזי שהוא גם כן הטעה אותי" (ראו עמ' 915 לפרוטוקול).

לדבריו, גם בעת שנסעו להחזיר את גנב המכוניות לקלקיליה, שוחח עבדי בטלפון ואמר ש"אי אפשר להיכנס עם הג'יפ
הזה, כאילו הג'יפ הזה של גור". בהקשר זה העיר א.א כי יתכן שהציגו בפניו מצג שווא "שהם עשו בגלל שאני אבין שזה

גור אני לא יודע" (ראו עמ' 900 לפרוטוקול). בנקודה זו ראוי לציין כי על פי חומר הראיות הג'יפ היה שייך לעורך דין אחר שאינו קשור לפרשה (ראו עמ' 887 ו-901 לפרוטוקול). לטענת א.א. רק מאוחר יותר הבהיר לו רמזי כי הג'יפ אינו שייך לנאשם (ראו עמ' 906-907 ו-912 לפרוטוקול).

בהמשך עדותו, בתשובה לשאלות השופט שוחט, מסר עד המדינה לראשונה כי באותה נסיעה סיפר לו עבדי שבעל הבניין הוא אותו גור פינקלשטיין שעמו שוחח:

ש: מי אמר שהוא הבעלים?

ת: אמר לי בעל העניין כאילו נגיד פוגעים בבניין וגם עלה רעיון לבלוני גז לשים

עליהם מטען כאילו שלא הצלחנו.

ש: הוא נקב בשם?

ת: אמר לי, כאילו גור בעל הבניין.

ש: ככה, מתי הוא אמר לך את זה?

ת: כשנסענו לקלקיליה, הוא אמר לי גור [...] הוא אמר שבטלפון שזה גור כאילו

הוא מדבר איתו בנסיעה הזאת הוא אמר הלו גור, והסביר לי כאילו את

הדברים האלה.

ש: מה הוא הסביר לך?

ת: כאילו כל העבודות האלה שאנחנו עושים לבעל הבניין.

ש: הוא אמר לך שבעל הבניין הוא גור?

ת: כן, שגם כן כשהביא את הג'יפ.

העד עומת עם העובדה שלא מסר פרט זה בתיאורו הראשוני את השתלשלות העניינים ונשאל מפורשות האם הסיק בעצמו כי עבדי משוחח עם הנאשם וכי בעל הבניין הוא הנאשם והשיב "לא, ממנו [מעבדי - ש.ד.] כשהביא את הג'יפ, אמר לי של עורך דין, של בעל הבניין [...] של כאילו גור" (ראו עמ' 901 לפרוטוקול). לבסוף, טען כי שאל את עבדי מפורשות "מי הזמין את העבודה" וזה ענה לו "בעל הבניין, גור" (ראו עמ' 903 לפרוטוקול).

כפי שצינתי ביחס לאישומים 1-2, אין מחלוקת כי א.א. מעולם לא פגש בנאשם וניזון מדבריו של עבדי (ראו גם עמ' 908 לפרוטוקול). אין מחלוקת גם שלא התקיימה שיחה בין הנאשם לעבדי ונראה כי עבדי שיקר לעד המדינה וסיפר לו סיפור בדוי על מנת להטעותו, כפי שעשה גם בפרשת דני כהן וגרושתו של הנאשם. היטיב להגדיר זאת רמזי עצמו: "אני לא יודע מה בדיוק עבדי סיפר ל-[א.א.]. גם אני וגם הוא לא רצינו שיהיה לי קשר ל-[א.א.]. אני רק יודע שעבדי סיפר ל-

[א.א.] שצריך לעשות משהו עם הבניין" (ראו ת/17ד עמ' 7). עבדי עצמו מסר למשטרה שרמזי ביקש ממנו לא לחשוף את המניע לפגיעה במבנה בפני א.א. ("רמזי פחד ש[א.א.] ידע [...] אז הוא אמר לי 'תמציא איזה סיפור'", ת/69ד, עמ' 30 ו-45).

המצאת סיפור כיסוי על מנת להטעות את עד המדינה ולהותירו באפילה ביחס לכוונותיהם האמיתיות של הקושרים מאפיינת את פעולותיהם של רמזי ועבדי גם ביחס לאישומים 1-2 כפי שפורט לעיל וגם ביחס לאישומים 4-6, כפי שיובהר להלן. אין זה מן הנמנע כי גם המידע שחלקו עם א.א. בדבר הרווח שצפוי לגרוף הנאשם כתוצאה מההצתה וזהותו כמזמין הפגיעה במבנה היו חלק ממסכת השקרים שסיפרו לו, כמו גם ביחס לבעלותו על הג'יפ שבו נסעו.

ברי, כי לא ניתן להסתמך על עדותם של א.א. או של עבדי ביחס לקשר של הנאשם למעשים, בהיותה עדות מפי שמועה לעניין זה, יתרה מכך עדויותיהם מצירות את רמזי, שוב, כעד בלתי אמין, מניפולטיבי שאינו בוחל בשקרים ובבדיות על מנת להשיג את מבוקשו. כך, הן בחקירותיו במשטרה והן בעדותו כינה א.א. את רמזי "שקרן" וטען כי חלקו בפעולות מושא אישום 8-9 היה גדול מכפי שטען (ראו עמ' 931 לפרוטוקול). כפי שציינתי ביחס לאישומים קודמים, בשל חוסר אמינותו של עד מרכזי זה בנוסף להוראות החוק, נדרש חיזוק ראייתי משמעותי לעדותו ולא מצאתי חיזוק כאמור ביחס לאישומים בהם עסקינן.

פרשות נוספות בהם הורשעו בני משפחת בכר

עבדי, רמזי ויוסף בכר הורשעו בתיק שהתנהל בבית משפט זה בשתי פרשות נוספות שאינן מיוחסות לנאשם וקשורות לסכסוך בין משפחת בכר למשפחת זקאק. העבירות בוצעו במרס 2011, סמוך מאוד לביצוען של העבירות מושא אישומים 7-9 (ראו פ"ח 34398-05-11 מדינת ישראל נ' בכר ואח' (17.11.2013)).

בשלב מסוים ביקש עבדי מעד המדינה להכין מטען חבלה, שלדבריו, היה מיועד למתמחה של הנאשם, המתגורר בפתח-תקווה עמו הסתכסך האחרון והנאשם אף נחקר בעניין, אלא שעבדי הודה כי שיקר לעד המדינה כיוון שרמזי רצה שיכין מטען עבור משפחת זקאק בפרשה שאינה קשורה לנאשם, אך לא רצה לחשוף את כוונותיו בפני א.א. (ראו גם את עדותו של ראש צוות החקירה בימ"ר תל אביב, שמואל בבאי: "הוא אומר נכון גם במקרה הזה אני שיקרתי. אבל למה שיקרתי? [...] כי רציתי שעד המדינה יכין לי מטען שהוא יחשוב שזה מיועד למישהו שמסוכסך איתו, אבל למעשה רצינו לשים אותו ולשים לזקאק, זו עובדה" (ראו עמ' 992-993 לפרוטוקול)). כלומר, לשיטת המשטרה עבדי שיקר לעד המדינה ולא שיקר בעניין מעורבותו של הנאשם.

בקשר לרמזי, טען ראש צוות החקירה בימ"ר תל אביב, כי העובדה שמחד גיסא רמזי קשר עצמו ישירות לשתי הפרשות הנוספות וחזר על כך שלנאשם אין יד ורגל בהן ומאידך גיסא הרחיק עצמו מתכנון הפרשות המיוחסות לנאשם, מעידה כי הוא אמין ונטול אינטרסים (ראו עמ' 969-970 לפרוטוקול). ההגנה, לעומת זאת, סבורה כי מעורבותו של רמזי בפרשות נוספות שאינן מיוחסות לנאשם מצביעה דווקא על כך שההנחה כי רמזי היה אך בורג קטן שהופעל על ידי הנאשם שגויה מיסודה.

ממכלול הראיות שהובאו לפנינו התרשמתי כי קיים ספק בדבר מעורבותו של הנאשם גם ביחס לאישומים הקשורים לפגיעה במבנה הסיינטולוגיה. העובדה שרמזי ועבדי ביצעו יחד עם יוסף בכר עבירות נוספות שאינן מיוחסות לנאשם וקשורות בברור למערכת האינטרסים של בני משפחת בכר, רק מחזקת מסקנה זו.

לפיכך, מציעה אני לחברי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהאישומים 8-9.

אישומים 4-7: פגיעה בדניאל כהן ו-ע.ש

על פי כתב האישום, על רקע סכסוך משפטי בין הנאשם לגרושתו, ע.ש, קשר הנאשם קשר לפגוע בה ובבן זוגה, דניאל כהן. בעבור ביצוע המעשים המפורטים באישומים 4-6, שילם הנאשם לרמזי בין 120,000 ש"ח ל-140,000 ש"ח במהלך החודשים אוקטובר-נובמבר 2010.

אישום 4

על פי הנטען, קשר הנאשם קשר עם רמזי, עבדי ו-א.א, להטיל בבן זוגה של גרושתו, דניאל כהן, נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה, על ידי זריקה והתזה של חומצה עליו ופגיעה בו באמצעות סכין בביתו או בסמוך לביתו. לשם כך, העביר הנאשם לרמזי מידע על כתובת מגוריו של כהן והרכב בו השתמש. בהתאם, בין התאריכים 29.10.2010 ל-21.11.2010, בידיעתם והסכמתם של הנאשם ורמזי, הגיעו הקושרים האחרים לביתו של כהן כשהם מצוידים בחומצה וסכין וניסו לפגוע בו, ללא הצלחה.

במסגרת ניסיונות אלו, ב-02.11.2010 בעת שהמתינו בזירה, התקשרו רמזי ועבדי לכהן ובמטרה לגרום לו לצאת מביתו, הציגו עצמם כשוטרים וזימנו אותו לתחנת משטרת עכו. למחרת, התקשרו אליו בשנית והודיעו לו שאין צורך כי יתייצב. ב-08.11.2010 התקשרו השניים לכהן כדי לברר היכן הוא נמצא. למחרת, בשעות הבוקר, הגיעו סמוך לבית שעה שכהן יצא עם בת זוגו ע.ש ועם ד.כ בת השלוש, אולם א.א סרב לבצע את המעשה. כמו כן, בין התאריכים 29.10.2010 ל-21.11.2010 סוכם כי רמזי יפרוץ לביתו של כהן דרך החלון, ידקור אותו בשנתו ויפתח את הדלת לשאר הקושרים מתוך הבית.

בגין אישום זה יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

קשירת קשר לפשע (חבלה בכוונה מחמירה) - סעיף 499(א)(1) לחוק.

חבלה בכוונה מחמירה - סעיפים 329(א)(2) ו-29 לחוק [ריבוי עבירות].

ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה - סעיפים 329(א)(6), 25 ו-29 לחוק [ריבוי עבירות].

אישום 5

אישום זה עוסק בקשירת קשר לפגיעה בכהן באמצעים שתוארו באישום הרביעי, בעת הגיעו לתל אביב. על פי כתב האישום, עדכן הנאשם את רמזי כי בתאריך 12.11.2010 בין השעות 09:00 ל-15:00 כהן עתיד להגיע לתל אביב לאזור רחוב לואי מרשל. רמזי נפגש עם יוסף בכר, עבדי, בינקי ו-א.א ברחוב סלסלה ביפו, שם תכננו כיצד תבצע הפגיעה בו. הארבעה הגיעו ליעד במועד הרלוונטי מצוידים בסכין וחומצה, אולם כהן לא הגיע למקום.

בגין אישום זה יוחסו לנאשם עבירות של:

קשירת קשר לפשע (חבלה בכוונה מחמירה) - סעיף 499(א)(1) לחוק.

חבלה בכוונה מחמירה- סעיפים 329(א)(2) ו-29 לחוק.

ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה- סעיפים 329(א)(6), 25 ו-29 לחוק.

אישום 6

משנכשלו ניסיונות הפגיעה בבן זוגה של גרושתו, קשר הנאשם קשר עם רמזי, עבדי, בינקי ו-א.א. לרצוח את כהן באמצעות הצמדת מטען חבלה לרכבו. לשם כך, בין התאריכים 13.11.2010 ל-21.11.2010 מסר הנאשם לשאר הקושרים מידע על הרכב בו נהג כהן באותה העת ואלו ייצרו והרכיבו מטען חבלה שהונח מתחתיו. בבוקר יום 21.11.2010, לאחר שכהן הושיב את בתו הפעוטה במושב האחורי של המכונית ועמד ליד כלי הרכב, הפעילו הקושרים את המטען, על דעתו של הנאשם. כתוצאה מהתפוצצותו של המטען נפצע כהן בגפיו, בפניו, בבטנו ובחזהו ונדרש להליך ניתוחי ואשפוז בן שבוע בבית החולים. הפעוטה נפגעה פגיעת הלים.

בגין אישום זה יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

קשירת קשר לפשע (רצח) - סעיף 499(א)(1) לחוק.

ניסיון לרצח - סעיפים 305 ו-29 לחוק.

חבלה בכוונה מחמירה - סעיפים 329(א)(1), 329(א)(3), 329(א)(5) ו-29 לחוק [ריבוי עבירות].

היזק בחומר נפיץ - סעיפים 452,454 ו-29 לחוק.

חבלה במזיד ברכב - סעיפים 413 ו-29 לחוק [ריבוי עבירות].

אישום 7

על רקע המתואר באישומים 4-6, לאחר ניסיון הרצח של בן זוגה, בין התאריכים 21.11.2010 ל-23.04.2011 קשר הנאשם קשר עם רמזי לרצוח גם את גרושתו. לשם כך, קשר רמזי קשר עם עבדי, בינקי ו-א.א. על מנת לגרום למותה של ע.ש באמצעות הנחת מטען חבלה מתחת לרכבה, אולם מעצרים של הקושרים האחרים מנע את ביצוע העבירה.

בגין אישום זה הואשם הנאשם בקשירת קשר לפשע (רצח) - סעיף 499(א)(1) לחוק.

ראיות לאישומים 4-7

עבדי, רמזי ובינקי הודו במעורבותם באירועים המפורטים באישומים 4-6, בגדרו של הסדר טיעון במסגרתו הוגש גם כתב אישום מתוקן בעניינם. השלושה הורשעו בעבירות של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק. עבדי ורמזי הורשעו גם בחבלה בכוונה מחמירה (ריבוי עבירות), לפי סעיפים 329(א)(2), 329(א)(3) וכן 329(א)(5) לחוק. כמו כן נותרה בעניינם שאלת העבירה שמגבשות העובדות בהן הודו - ניסיון רצח או סיוע לניסיון רצח, עבירה לפי סעיף 305 ו-301 לחוק בה הורשע בינקי. עוד הורשע האחרון גם בעבירה של סיוע לייצור נשק, לפי סעיף 144(ב2), 144(ג)(3) ו-31 לחוק (ראו תפ"ח 34398-05-11 מדינת ישראל נ' בכר ואח' (17.11.2013)).

לפיכך, גדר המחלוקת מצטמצמת לשאלת זהות הנאשם כמזמין הפעולות המפורטות באישומים 4-7 וכן לעובדות המפורטות באישום 7.

התפתחות החקירה

החקירה בפרשת הפגיעה בדניאל כהן החלה במשטרת חיפה. קורבן העבירות, המתגורר בעיר, התלונן במשטרה על אירועים שונים שחשד כי קיים ביניהם קשר. תחילה, התלונן כי הותקף על ידי שני אלמונים בספטמבר 2010 והצביע על מספר כיווני חקירה אפשריים מבלי להזכיר את שמו של הנאשם (ראו ת/63ג); בתחילת נובמבר באותה שנה התלונן כי בביתו התקבלה שיחת טלפון מאדם שהזדהה כנסים ממשטרת עכו שטען באזני ע.ש כי בוצעו עבירות באמצעות רכבו של כהן וביקש את הטלפון הסלולרי שלו. ע.ש. מסרה לו את המספר והוא התקשר לזמנו לתחנת עכו, אלא שלמחרת התקשר לבטל את הזימון. ביחס לכך ציין כהן "אני חושש שלא מדובר בשוטר אלא במתחזה לא ידוע לי מדוע עשה זאת ואינני חושד באיש במעשה" (ראו ת/63ד). כמה ימים לאחר מכן, ולאחר שהתקין מצלמות אבטחה בבניין מגוריו, התלונן שוב במשטרה שהוא חושש כי מישהו רוצה לפגוע בו והציג לשוטרים צילומים של שתי דמויות המנסות להיכנס לחדר המדרגות כאשר אחת מהן מחזיקה דבר מה עטוף בידה (ראו ת/63ה). מאוחר יותר ציין בפני חוקרי תחנת חיפה כי הבחין שאנשים מחפשים אותו ושואלים עליו באזור מגוריו מסיבה לא ברורה וכי אשתו הבחינה בדמויות חשודות שהגיעו לבניין. עוד עדכן את החוקרים כי בשל כך הוא נוהג להחנות את רכבו הרחק מביתו ומתכנן לעבור דירה עוד באותו חודש (ראו ת/63ו), אלא שבטרם הספיק לעשות כן, בבוקר 21.11.2010 התפוצץ מטען החבלה מתחת למכוניתו, כאשר בתו ברכב והוא עומד לצדו (ראו גם עדותו של ראש מחלק תשאול בימ"ר חוף, תמיר ארד, בעמ' 1054 לפרטוקול וכן תיעוד השתלשלות האירועים בחשבון ה-twitter של דניאל כהן ת/63יח).

לאחר פיצוץ מטען החבלה מתחת לרכבו, הצביע כהן על הנאשם כאחד מכיווני החקירה האפשריים (ראו ת/63ח1, עמ' 8-9) וזה מסר עדות שלושה ימים לאחר הפיצוץ, במסגרתה, סיפר לחוקר בוריס ליבוב פרטים על אודות הסכסוך עם גרושתו סביב המשמורת על בנו ובעיקר פרטים על סכסוכים ידועים לו של דניאל כהן (ראו ת/63ג).

כשמונה ימים בלבד לאחר הפיצוץ, בתאריך 29.11.2010, הגיש הנאשם בקשה לבית המשפט לענייני משפחה שעניינה קבלת משמורת זמנית על בנו, בטענה כי סביבתו של כהן מסוכנת לילד (ראו ת/64ה4). פרט למניע אפשרי לביצוע העבירה, סיפקה הבקשה לחוקרים ראיה נוספת לכך שהנאשם היה מעורב בפיצוץ - מאחר שבמסגרת הבקשה מסר הנאשם פרט חקירה מוכמן, הבקשה כללה טענה לפיה "ככל הנראה הופעל מטען החבלה במכוניתו של דני על ידי שלט-רחוק" (ראו ת/64ה4 וכן ראו עדותו של ראש מחלק תשאול בימ"ר חוף, תמיר ארד, בעמ' 1054 לפרוטוקול). בעקבות הגשת הבקשה, התקשר לנאשם החוקר אלכסנדר סוויטקין, שביקש לברר כיצד ידע הנאשם כי המטען הופעל באמצעות שלט וזה השיב לו כי החוקר שגבה ממנו את הודעה מסר לו פרט זה (ראו ת/46ד).

לאחר אירוע הנחת המטען שניצב במוקד אישום 6, דיווח דניאל כהן על שיחות טלפון שקיבל ממספר טלפון מסוים המסתיים בספרות 818 ב-08.11.2010 וב-11.11.2010 ובה ביקשו אלמונים לברר את מקום המצאו. מספר הטלפון אותו מסר אוכן במועד הפיצוץ בזירת האירוע. ממחקרי התקשורת עלה כי מן המספר בוצעו שיחות למספרי טלפון של דניאל כהן במועדים רלוונטיים נוספים לאישום 4. כך למשל, בוצעה ממנו שיחה לכהן ב-02.11.2010, עובר למועד הפיצוץ, נתון שמתיישב עם תלונתו של כהן על זימון השווא שקיבל לתחנת משטרת עכו וכן בוצעו שיחות נוספות לטלפון של כהן ב-03.11.2010 לביטול הזימון וב-08.11.2010, בעת שהיה במשחק כדורגל (ראו ת/1ח63, עמ' 5). זאת ועוד, המספר אוכן בצפון תל אביב ב-12.11.2010 סמוך לשעות 10:56 בבוקר עד 13:34 בצהריים, היינו, במועד הרלוונטי לאישום 5, בו לפי הנטען הייתה אמורה להתבצע הפגיעה בכהן בעת שזה היה אמור להגיע לביתו של הנאשם בתל אביב.

ממספר הטלפון החשוד התבצעו שיחות למספר נוסף אחד בלבד המסתיים בספרות 558 ולפיכך הוצא גם לגבי צו מחקרי תקשורת. פלטי התקשורת הצביעו כי מספר הטלפון הזה אוכן אף הוא בזירה טרם מועד הפיצוץ, אולם עזב את המקום קודם לכן. שני המספרים הפסיקו לפעול סמוך לשעה 08:30 בבוקר. המנוי אוכן סמוך לביתו של כהן גם קודם מועד הפיצוץ, בתאריכים 02.11.2010; 08.11.2010, 10.11.2010, 11.11.2010 וכן ב-12.11.2010 בצפון תל אביב בין השעות 10:18 ל-13:34. החוקרים הגיעו למסקנה כי מדובר בשני "מספרים מבצעיים" שהיו בשימוש מטמיני מטען החבלה אשר ככל הנראה היו מעורבים באירועים מושא אישום 4 ו-5. שני המספרים היו בשימוש במכשיר סלולרי שנמצא בחיפוש מאוחר יותר בביתו של עד המדינה.

מן המספר המסתיים בספרות 558 בוצעה שיחה גם לטלפון הנייד של רמזי בכר ומחקר תקשורת שנעשה לגבי מספר הטלפון שלו העלה כי ביצע 67 שיחות במועדים שלא צוינו למספר הטלפון של הנאשם, לרבות 4 ניסיונות התקשרות ב-22.11.2010, היינו, למחרת הפיצוץ של מטען החבלה כמפורט באישום הששי: בשלב זה התמקדו חוקרי המשטרה בנאשם כחשוד במעורבות בפגיעה בכהן (ראו גם עדותו של רמ"ח תשאול בימ"ר חוף, תמיר ארד בעמ' 1056-1057 לפרוטוקול).

איחוד הפרשות בחיפה ובת"א

בשלב מסוים, החל שיתוף פעולה בין היחידות החוקרות ימ"ר תל אביב וימ"ר חוף. בשלב ראשון, במרס 2011, נעצרו א.א ובני משפחת בכר בחשד למעורבות בפרשה אשר אינה מיוחסת לנאשם, וא.א גויס כעד מדינה. לאחר חתימת ההסכם, קשר א.א. את בני משפחת בכר לפרשת הפגיעה בדניאל כהן ובת זוגו שנחקרה על ידי ימ"ר חוף, כמו גם לפגיעה בשוטה חובל והצתת מבנה הסיינטולוגיה, שנחקרו על ידי ימ"ר תל אביב. עוד ייחס להם מעורבות באירועים נוספים שאינם מיוחסים לנאשם.

האזנות סתר

המשטרה ביצעה האזנות סתר למעורבים בתיק זה אשר נמשכו גם בעת מעצרו של בני משפחת בכר. באחת השיחות שקיים ניזאר בכר עם בנו העצור רמזי, העביר את הטלפון לנאשם ורמזי ביקש להרגיע את הנאשם (ראו ת/167, שרטוט 53138, הקלטה 329):

"רמזי: מה המצב? מה העניינים?"

נאשם: טוב, מה קורה?"

רמזי: (צוחק) תראה, אם להגיד לך שהכל טוב אתה לא תאמין לי, אבל א... הכל בסדר [...] מה המצב, מה העניינים?"

נאשם: סבבה.

רמזי: יהיה בסדר בסוף.

נאשם: כן?"

רמזי: כן, ת... תראה, תמיד תהיה אופטימי, ככה אני

נאשם: אני אופטימי, אני אופטימי בשבילך, נו מה, אני רוצה כבר שיסתדר

רמזי: כן, לא, תראה, בוא נתחיל ככה, קודם כל יש לי כבר ספר, אני א... איכשהו הצלחתי להשחיל ספר, בלי שאף אחד יראה - זה כבר טוב.

נאשם: אז יש לך מה לעשות

רמזי: ומאוד נקשרתי לספר הזה, אני עוד אראה לך את הספר הזה

נאשם: אוקיי

רמזי: זה נקרא עם בוא הזיכרון

נאשם: אוקיי.

רמזי: זה ספר מעניין מאוד

נאשם: טוב

רמזי: וזהו, יהיה בסדר".

סבורה אני כי ההפניה ל"בוא הזכרון" מהווה איום מרומז לנאשם, מאחר שאין לרמזי כל סיבה לשתף את הנאשם, בנסיבות בהן היה שרוי, ב"יומן הקריאה" שלו.

ב-13.04.2011 נעצר הנאשם.

ב-21.04.2011 נערך תרגיל החקירה המכונה "תרגיל קישון" במסגרתו שוחח עד המדינה עם רמזי והאחרון קשר לכאורה את הנאשם כמזמין המעשים המיוחסים לבני משפחת בכר ולאחריו מתחילים בני משפחת בכר לשתף פעולה. תחילה, מוסר עבדי את גרסתו לאירועים (חקירה מיום 28.04.2011, ת/9) ולאחר שמוטחות ברמזי אמירותיו של עבדי, כמו גם אמירותיו שלו בתרגיל קישון, מתחיל גם רמזי לשתף פעולה (חקירה מיום 30.04.2011).

מניע

רמזי טען מפורשות כי הנאשם הוא שביקש ממנו ומעבדי לפגוע בדניאל כהן:

ש:האם גור פינקלשטיין הוא זה שביקש שתפגעו בדניאל כהן?

ת: כן.

ש: ממי ביקש גור פינקלשטיין שיפגע בדניאל כהן?

ת: ממני ומעבדי (ראו ת/17ב עמ' 2).

במקום אחר טען כי הנאשם היה "מדי פעם" בקשר עם עבדי כשהאחרון הגיע למשרד (ראו ת/47ב, עמ' 40). יוזכר, כי אין מחלוקת כי הנאשם מעולם לא שוחח עם עבדי ורמזי שיקר בעניין זה. המאשימה סבורה כי רמזי הזכיר את עבדי בהזדמנות זו במסגרת ניסיונו להפחית מאחריותו למעשים ולהרחיק עצמו ממצמין הפגיעה ומבקשת להתעלם מאמירתו זו במסגרת הכלל "פלגין דיבורא".

בחקירתו מיום 30.04.2011 מסר רמזי כי המניע לפגיעה היה ניסיונו של הנאשם לצייר את כהן בעיני בית המשפט לענייני משפחה כאדם שמסוכן לשהות בקרבתו וקיווה שבעקבות כך יוכל לקבל את המשמורת על בנו המתגורר עם גרושתו, ע.ש, זוגתו של כהן (ראו ת/27ב עמ' 6). בחקירתו מיום 04.05.2011 הוסיף כי הנאשם ביקש לנקום ולפגוע בכהן כיוון שזה התעלל מילולית בבנו ו"על הדרך" להחזיר את בנו למשמורתו (ראו ת/17ד עמ' 14).

לגרסת רמזי את פרטיו של דניאל כהן קיבל מהנאשם אשר העביר לו תמונה שפורסמה בעיתונות על הקורבן, ומאחוריה רשם את פרטיו ומקום מגוריו (ראו ת/7ט, עמ' 2).

הודאה במעשים דומים

בחקירתו ביחס לאישומים 13-15, בפרשה שכונתה "ייעוץ זוגי", הודה הנאשם כי פנה לסוכן המשטרתי המכונה ג.א וביקש ממנו לפגוע בכהן: "היה מצב שאני רציתי שישבור לו את הידיים ואת הרגליים ואחר כך החלטתי שאני לא רוצה". כשנשאל מדוע התחרט, השיב "לא התחרטתי, אני עדיין מוכן לעשות לו את זה בעצמי. הבן אדם הזה התעלל בילד שלי, אני מוכן למות ושהוא יתפגר ועדיין אני אומר לך שאני לא ביקשתי שישומו לו פצצה באוטו, זה לא שייך אחד לשני" (ראו ת/1ז3 עמ' 65).

מאוחר יותר העיד כי שנים לפני העבירות המפורטות באישומים 4-7, ביקש מניזאר בכר למצוא מישהו שישבור לדניאל כהן את הידיים ואת הרגליים, כלשונו. לדבריו, פנה לניזאר בתקופה שבין השנים 2004-2005, לאחר שקרא דו"ח אבחון

בענין בנו שלא היה חיובי ולגרסתו "איבד את העשתונות", אולם דבר לא קרה בענין זה (ראו עמ' 1218-1219 לפרוטוקול).

הנאשם ניסה ליצור רושם כי הוא נוהג לזרוק בלהט הרגע אמירות בעלמא שמהן עלולה להשתמע בקשה לפגוע בכהן, מבלי שהוא מתכוון לדבריו.

סבורה אני כי בקשתו מניזאר למצוא "מישהו שישבור לכהן את הידיים והרגליים" מצביעה על הלך רוחו ועל כוונתו לנקום בכהן ולזכות במשמורת על בנו כל אימת שחלה הסלמה בסכסוך בינו לבין אשתו ואין מדובר באובדן עשתונות, מה גם שהבקשה "לשבור ידיים ורגליים" זהה לזו שהשמיע באוזני רמזי ובפני ג.א. שעניינו יידון בהמשך.

להשקפתי, בקשתו של הנאשם מג.א. לפגוע בכהן מהווה הודאה מאוחרת גם ביחס לעבירות נשוא באישומים 4-6 ונסיון לשידול לגרם חבלה בכוונה מחמירה, באותו קורבן וממניעים זהים. לפיכך בקשתו מניזאר כמו גם בקשתו הזוהי מג.א. מהווים חיזוק לעדותו של רמזי ביחס לעבירות שבאישומים 4-6.

ראו לענין זה ע"פ 9657/05 פלוני נ' מדינת ישראל (19.03.03):

"23. ההלכה בישראל מבחינה בין עדות שיטה לבין עדות בדבר מעשים דומים. בעוד שמטרתה של עדות השיטה הינה להוכיח את היסוד העובדתי, כגון הוכחת עצם ביצוע מעשה העבירה או הוכחת זיהויו של הנאשם כמבצע העבירה, מטרתה של עדות בדבר מעשים דומים לשלול טענה של הנאשם בדבר העדר כוונה פלילית, כאשר עצם ביצוע מעשה העבירה על ידי הנאשם אינו שנוי במחלוקת. מכאן נובע השוני ברמת ההוכחה הנדרשת בשני המקרים: בעוד שעדות שיטה מחייבת דרגה גבוהה של דמיון בין המעשים, כאשר מדובר בעדות בדבר מעשים דומים ניתן להסתפק במספר מאפיינים דומים בין המעשים (ע"פ 411/04 טטרו נ' מדינת ישראל, פסקה 13 לפסק הדין (לא פורסם, [פורסם בנבו], 06.1.09)). בפסק הדין המנחה בענין זה עמד על ההבדלים הנשיא אגרנט:

'מכאן יוצא, שההבדל בין עדות שיטה לבין עדות על סתם מעשים דומים הינה הבדל של דרגה - של מידת הדמיון בין התכונות המאפיינות את העיסקאות הקודמות לאלו הטמונות בעיסקה שהיא נשוא המשפט - הווה אומר, כי עדות שיטה מחייבת הצטברות של תכונות דומות בדרגה גבוהה יותר מאשר עדות על מעשים דומים, המכוונת להוכיח אך את כוונתו הפלילית של הנאשם. הטעם לדבר הוא: כיוון שההנחה, באשר לעדות מהסוג השני, היא, שאין חולקים שהנאשם ביצע את האקט הפלילי, הרי לשם סתירת הטענה בדבר תום לב, ניתן להסתפק בעדות המראה שעשה מעשים אחרים, אשר אחדות מתכונותיהן דומות לתכונות המעשה הנדון; כגון כי המדובר באותו מבצע ובמעשה מסוג דומה - אך לאו דווקא באותה דרך של ביצוע או באותו קרבן. לעומת זה, כאשר מטרת העדות היא להוכיח את המעשה עצמו, כי אז דרושה הצטברות של תכונות דומות, באשר לעיסקאות הנדונות, במידה אשר בכוחה לשכנע שהנאשם פעל לפי שיטה שקבע מראש ואשר אותו מעשה משקף אותה" (ע"פ 265/64 שויביץ נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יט (3) 421, 458 (1965))."

בין אם נראה בבקשותיו החוזרות ונשנות של הנאשם לפגוע בכהן עדות שיטה או מעשים דומים, יש בנסיבות אלה כדי ללמד על הלך רוחו וכוונותיו, וככאלה הם מהווים חיזוק משמעותי לעדותו של רמזי.

סבורה אני כי הצהרתו של הנאשם לפיה ביקש לשבור לכהן את הידיים והרגליים מלמדת הן על שיטות הפעולה הכמעט זהות בהן נקט כאשר פנה למי שסבר כי יוכל לסייע לו באיתור "מוציא לפועל" לבקשתו, בין אם מדובר בשיטה או

במעשים דומים.

יתרה מכך, נסיונו של הנאשם לשדל את ג.א. לחבול בכהן מהווה ראייה לכוונתו של הנאשם בפנייתו לרמזי ובבקשתו לפגוע בכהן. ראו לעניין זה ע"פ 2831/95 אלבה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (5) 221, 245 (להלן: "עניין אלבה"):

"מעורבותו המוכחת של אדם בביצוע עבירה פלונית אכן עשויה להעיד כי התקיים בו היסוד הנפשי הדרוש לביצועה של עבירה נוספת המיוחסת לו".

התשלום

ביחס לתמורה ששילם הנאשם עבור הפגיעה בכהן, מסר רמזי גרסאות שונות. בחקירתו מיום 30.04.2011 טען כי קיבל מן הנאשם "בערך 60 או 70 אלף שקל" והוא העבירם לעבדי (ראו ת/17ב עמ' 2-3). לאחר מכן, בעימות הראשון מול הנאשם, שנערך ב-01.05.2013 טען כי האחרון שילם לו כ-200,000 ש"ח תמורת הפגיעה בכהן (ראו ת/25ד, עמ' 48). בחקירתו שנערכה יומיים לאחר מכן טען כי "לגבי דניאל שולם 100 אלף גם על ידי גור פינקלשטיין כמו כן הייתה תוספת של 10 אלף לגבי כל העניין. בהתחלה ההסכם היה מדובר בסכום של 60 אלף באירוע של דני כהן. הנחת המטען באה מצד של א.א ועבדי רק לאחר הפיצוץ גור שולם תוספת של 40 אלף ש"ח" (ראו ת/17ג עמ' 2). בחקירתו מיום 04.05.2011 שוב שינה טעמו וטען כי הסכום היה קטן בהרבה. לגרסתו, שולם לו הנאשם 15,000 ש"ח ולאחר כמה ימים עוד 15,000 ש"ח ולאחר הנחת המטען עוד 40,000 ש"ח, ואת הסכומים העביר לעבדי (ראו ת/17ד עמ' 14).

גרסת עבדי וגרסת עד המדינה אינן מתיישבות לחלוטין עם אף אחת מגרסאותיו של רמזי לעניין התשלום: לגרסת א.א היו אמורים הקושרים להתחלק בסכום של 20,000 ש"ח תמורת הפגיעה בכהן אך לבסוף, נוכח התמשכות המאורבים והוצאותיו של עבדי, לקח בעצמו את מרבית היתרה (ראו עמ' 855 לפרוטוקול). תמורת הנחת מטען החבלה מתחת לרכבו של כהן קיבל, לדבריו, 20,000 ש"ח נוספים (ראו עמ' 864 לפרוטוקול). עבדי טען כי העביר ל-א.א 2,000 ש"ח תמורת פציעת כהן (ת/9ד3, עמ' 6) ותמורת הצמדת המטען לרכבו טען כי עד המדינה ביקש כ-60,000-70,000 ש"ח, מתוכם 25,000 ש"ח מראש. לדבריו שוחח על כך עם רמזי וזה אמר לו שיוודא עם הנאשם סופית וישיב (ת/9ה3, עמ' 13 וכן ת/9ט1, עמ' 5). לאחר הפעולה, ביקש א.א 40,000 ש"ח נוספים. לדבריו, רמזי הביא בין 70,000 ל-85,000 שקלים בשקית, הוא ורמזי לקחו 20,000 ש"ח כל אחד והוא העביר ל-א.א עוד כ-45,000 ש"ח (ת/9ה3, עמ' 14-15 וכן עמ' 42). תיאור זה מתיישב לכאורה עם גרסתו הראשונה של רמזי, אלא שבחקירתו מיום 05.05.2011 טען עבדי כי ביקש מרמזי 100,000 ש"ח על מנת לשלשל 30,000 ש"ח לכיסו (ת/9ט1, עמ' 5).

נוכח שינויי הגרסה, לא ניתן לקבוע מה הסכום ששולם. יתרה מכך, אף אם הייתה התאמה בין העדים לעניין התשלום, הרי שלא היה בכך כדי לאמת את גרסתו של רמזי ביחס למזמין הפגיעה בכהן. מכל מקום, יש בשינויי הגרסה של רמזי ועבדי לאורך חקירותיהם במשטרה בעניין זה כדי לערער את אמינותם ומהימנותם של העדים בנקודה זו מכיוון שהם מבקשים להסתיר את גודל הנתח ששלשלו לכיסם בעבור המעשים הפליליים בהם עסקו.

יחד עם זאת יש בעצם העובדה, עליה העיד א.א., כי שולמו עשרות אלפי שקלים תמורת הפגיעה בכהן כדי ללמד כי מאן דהוא היה מעוניין לפגוע בכהן והיה מוכן להשקיע בכך סכומים לא מבוטלים ובהעדר מניע כלשהו לרמזי או למי מהקושרים האחרים, מהווה עצם התשלום חיזוק לטענה לפיה גורם חיצוני הוא שעמד מאחורי הפגיעות.

עבדי טען ביחס לניסיונות הפגיעה בכהן שקדמו להצמדת מטען החבלה כי "רמזי מעביר לי מגור שצריך לפצוע את דני באופן קשה, לפגוע לו בפנים ואני מעביר ל-א.א. משהו אחר, שזה יהיה רק ברגליים ולא בפלג גוף עליון" (ת/1ט9, עמ' 3), אלא שעל פי עדותו של עד המדינה, ביקש ממנו עבדי כי הפגיעה תהיה חמורה הרבה יותר ובשלב ראשון סוכם כי תיעשה באמצעות סכין וחומצה:

"בהתחלה, בא לי ברעיון כאילו לדקור אותו, לירות לו בגב, כאילו לעשות אותו משותק, אמרתי לו אני לא בחדר ניתוחים [...] אפשר גם למות הבן אדם [...] אז עלה הרעיון לשפוך עליו חומצה [...] עבדי אמר לי לעשות לו נזק כאילו משהו לא רק את החומצה, גם כן לדקור אותו ודברים כאלה" (ראו עמ' 839 לפרוטוקול).

השוני בין הגרסאות נובע, ככל הנראה, מניסיונו של עבדי לצמצם את חלקו בפרשה. פרט לעובדה שעבדי הודה, כאמור, בביצוע העבירות כמתואר על ידי עד המדינה, בתיק שנוהל לפני מותב אחר בבית משפט זה, עדותו של עד המדינה מגובה היטב בראיות חיצוניות נוספות, כפי שיובהר בהמשך.

א.א. העיד כי ארב לדניאל כהן מחוץ לדירת מגוריו, יחד עם עבדי בכר, במטרה לבצע את הפגיעה, אלא שניסיונותיהם של השניים - הרלוונטיים לאישום 4 - נכשלו שוב ושוב מסיבות שונות, כפי שתיאר בהרחבה בבית המשפט:

במקרה אחד, יצא כהן לזרוק את הזבל, אלא שבאותה העת, התיישבה בחורה צרפתייה בתחנה בה המתינו וארבו לקורבן ורצתה לשוחח עמם. השיחה הפנתה את תשומת לבו של כהן אליהם וזה חזר לטענתו בריצה לביתו. אשה אחרת שהפריעה לטענתו לפעולתם הייתה שכנה שיצאה כמדי שעה למרפסת דירתה כדי לעשן (ראו עמ' 843-844 לפרוטוקול) ואשה אחרת שהמתינה לאיסופה מן התחנה בה המתינו הקושרים לנאשם, הבחינה בהם כמה פעמים ובאחת מהן שאלה מפורשות: "מה, אורבים, אורבים?" (ראו עמ' 850 לפרוטוקול). בפעם אחרת כהן הפתיע אותם והחנה את רכבו במקום שונה ממה שצפו, ובמקרה נוסף הגיע ללא מכונית (ראו עמ' 849 לפרוטוקול). לגרסת א.א., התנהג כהן באופן שיש בו כדי להצביע על כך שחשד בכוונותיהם ("הוא היה כזה חשדן, דני", ראו עמ' 851 לפרוטוקול) והתמשכות המארבים עוררו לטעמו אף יותר את חשדו והוא הבחין כי כהן ובת זוגו, ע.ש, משוחחים בטלפון ביניהם קודם להגעתו לדירה והתנהלות זו אף היא הקשתה לדבריו לבצע את הפגיעה בהפתעה (ראו עמ' 849-850 לפרוטוקול).

בשלב מסוים החליטו עד המדינה ועבדי לבצע פעולות יזומות להוצאתו של כהן מביתו, כך על פי עדותו של א.א. באחת הפעמים, גרמו לתקר באחד מצמיגי הרכב של כהן ותכננו לשפוך עליו חומצה ולדקרו כאשר יעצור להחליף גלגל, אלא שזה נסע למרות התקר והחליף גלגל במרחק מה מהם (ראו עמ' 841 לפרוטוקול). בפעם אחרת, ניסו לחסום את אחת הגישות לבניין מגוריו של כהן, על מנת לאלצו להיכנס דרך הגישה השנייה, אולם נאלצו לפנות את המקום לאחר שהוברר כי בעשותם כן, תפסו חניה של שכן אחר ופעולה זו נכשלה אף היא (ראו עמ' 845 לפרוטוקול).

בהזדמנות נוספת, המוזכרת בכתב האישום, ארבו לכהן בניין המגורים, אלא שאשתו ואחד הילדים ירדו לקבל את פניו וגם פעולה זו נכשלה (ראו עמ' 846 לפרוטוקול). במצלמות האבטחה שהתקין כהן בשלב מסוים תועדו שתי דמויות ברחבת בניין המגורים. כהן העביר את הצילומים למשטרה ובדו"ח צפייה בקלטות צוין כי הדמויות נראות במצלמות האבטחה כשהן "מנסות כנראה להכנס לחדר המדרגות. אחת הדמויות טרם כניסתה לרחבת הבניין נראתה מחזיקה דבר מה עטוף" (ראו דו"ח פעולה מיום 12.11.2010, ת/63ה). א.א. העיד כי צילומים אלו הוצגו בתכנית "עובדה" ששודרה

בפברואר 2011 ובהם נראים הוא ועבדי (ראו עמ' 886 לפרוטוקול).

בפעם אחרת, כאשר אחר כהן לחזור לביתו, צלצלו אליו הקושרים והוברר להם כי הוא שוהה במשחק כדורגל והם נאלצו להמתין עם חומצה וסכינים עד לסיומו של המשחק שהתארך (ראו עמ' 844 לפרוטוקול). עדות זו מתיישבת עם תקציר האירועים שערך קורבן העבירה, שם ציין כי באותו מועד קיבל "סדרת טלפונים" ממספר המסתיים ב-818 ונענה פעם אחת "בחורה באנגלית (נראה שהיא דוברת עברית כשפת אם)" (ראו ת/63א). גם מחקרי התקשורת שהוזכרו לעיל, מלמדים כי בוצעה התקשרות לדניאל כהן ב-08.11.2010 סמוך לשעה 21:30 בערב משחק הכדורגל, אלא שבניגוד לעדותו של עד המדינה, לא בוצעה ההתקשרות באמצעות טלפון השקלים הציבורי, אלא מהמספר המבצעי המסתיים ב-818 (ראו ת/46ה ו-ת/63ו).

במועד נוסף התקשרו מטלפון השקלים להזמין את כהן לתחנת המשטרה בעכו על מנת להוציאו מביתו ("חיכינו לו איזה יום שלם מהבוקר עד שעה מאוחרת ורצינו שיירד", ראו עמ' 846 ו-849 לפרוטוקול). עדותו נתמכת בעדותו של דניאל כהן מיום 03.11.2010 (ראו ת/63ד) ובתקציר האירועים שערך הקורבן (ראו ת/63א). בנוסף, מחקרי התקשורת הצביעו על כך שב-02.11.2010 בוצעו שלוש שיחות למספר הטלפון שהיה שייך בעבר לע.ש, בת זוגו של כהן וגרושתו של הנאשם, שיחה נוספת למודיעין 144 ולאחריה שיחה למספר הטלפון העדכני, באותה העת, של דניאל כהן, אלא שגם במקרה זה מחקרי התקשורת מלמדים כי השיחות בוצעו ממספר הטלפון המסתיים בספרות 818 ולא מטלפון השקלים (ראו ת/46ה). חוסר התאמה זה נובע ככל הנראה מבלבול של עד המדינה אשר מסר גרסה ביחס לשימוש בטלפונים המבצעיים בפעולות שהוזכרו לעיל. על פי עדותו, יצא עם עבדי לפעולות ללא הטלפונים הסלולריים שלהם והם השתמשו במכשירי טלפון סלולריים "מבצעיים", שאחד מהם נמצא בחיפוש בביתו והאחר שייך לקרוב משפחתו, ואלו הופעלו באמצעות כרטיסי סים שהביא רמזי. על פי עדותו, הפעולות היו מתבצעות כך שקיבלו הודעה שכהן אמור להגיע והם מיהרו לטלפן מטלפון שקלים, שממוקם כעשר דקות הליכה מן הזירה, אל רמזי או בינקי שנשארו בתל אביב. בתגובה, היו אלו משתמשים בטלפון הסלולרי של עבדי שנותר בתל אביב ולמעשה יוצרים לו אליבי לעת התקיפה, שגובה באיכון סלולרי. פעולות אלו, אף הן גזלו לטענתו זמן רב והקשו על ביצוע הפגיעה בכהן (ראו עמ' 844 וכן עמ' 846-847 לפרוטוקול). עדותו של א.א מגובה במחקרי התקשורת המלמדים כי מטלפון השקלים הציבורי יצאו עשר שיחות למספר הטלפון הסלולרי של עבדי ב-28.10.2010 ולמחרת, שלוש שיחות נוספות לאותו מספר (ראו ת/46ה).

על פי עדותו של א.א, בשל כישלון הפעולות וסברתם כי בני הזוג חושדים בכוונותיהם של עד המדינה ועבדי, הוחלט כי רמזי יצטרף לפעילות והאחרון הציע להיכנס לביתו של כהן בעצמו על מנת לבצע את הפגיעה:

"הוא רוצה לעלות מהצינורות [...] להכנס לתוך הבית, לפתוח לנו את הדלת [...] שכאילו אני אכנס או כשיבוא עבדי ונתקוף אותו [...] את דני [...] עם מה שיש, סכין, חומצה" (ראו עמ' 851-852 לפרוטוקול).

לדבריו, הוא שהניא את עבדי מהרעיון של רמזי:

"אמרתי לו המג'נון הזה בא להתרברב [...] רצה להוכיח לי שהוא גבר, אמרתי לו מה נתחיל להכניס ילדים כאילו? אז הוא רמזי רצה כאילו להוכיח אני מוכן לעלות, אני אפתח לך את הדלת או שנחכה כאילו לעבדי, אני אעלה דרך הצינורות, אני אפתח את הדלת, ואמרת לו ואם תקום האשה או איזה ילד או שזיינו אותך" (ראו עמ' 853 לפרוטוקול).

לגרסת עד המדינה נמשכו המארבים "חודש אם לא יותר" והסתיימו, למרבה המזל, בכישלונות חוזרים של הקושרים: "לפעמים כשהיינו כבר מרוב שהולכים לפעמים יום אחרי יום, יום אחרי יום לפעמים לאט היינו רואים אותו בכלל" (ראו

עמ' 853-854 לפרוטוקול). עדותו זו מתיישבת עם מחקרי התקשורת, אשר כאמור, הצביעו על שיחות שבוצעו מן הטלפון הציבורי בסוף אוקטובר 2010 ושיחות נוספות שבוצעו מן הטלפון הקווי במועדים שונים בנובמבר 2010 (ראו ת/46ה).

אישום 5

העבירות מושא אישום 5 בוצעו, על פי הנטען, בסמוך לביתו של הנאשם ברחוב לואי מרשל בתל אביב.

על פי עדותו של עד המדינה, לאחר הניסיונות המפורטים באישום 4, אמר לו עבדי שיש הזדמנות לפגוע בדניאל כהן בתל אביב, כיוון שהוא אמור להגיע לבית ברחוב לואי מרשל בתל אביב על מנת "להביא את הילדים" והוסיף כי "יש לו מידע, כאילו בן אדם מבפנים" (ראו עמ' 857-588 לפרוטוקול). לדבריו, לצורך ביצוע הפגיעה נפגש עם עבדי, רמזי, בינקי ויוסף מבעוד מועד וביום האירוע עצמו המתינו לדניאל כהן על ספסל בפינת הרחוב. הם תכננו להשתמש באופנוע ורכב שהביאו למקום על מנת לפגוע במכוניתו של כהן וכאשר היה יוצא מרכבו להחליף פרטים לפגוע בו. ברם, בניגוד לאמור בכתב האישום טען כי לא התכוונו לפגוע בכהן באמצעות חומצה ("היה פטיש גם כן הפעם, חומצה לא, לא השתמשנו בזה. לא זוכר [...] סכין, אולי שוקר, אם לא גז מדמיע, לא זוכר מה היה אתנו עוד, לא זוכר", ראו עמ' 861-863 לפרוטוקול).

לדברי עד המדינה, עוברי אורח ושכנים הביטו בהם במבטים חשדניים ולבסוף קיבלו שיחת טלפון בה הובהר להם שכהן לא יגיע וגם פעולה זו נכשלה (ראו עמ' 861 לפרוטוקול).

כאשר נשאל רמזי, היחיד שהיה בקשר עם הנאשם, כיצד ידעו שכהן עתיד להגיע למקום, השיב בחקירתו כי "הוא הביא את הבן של גור כל שבועיים, גור אמר לי" (ראו ת/17ד).

בסופו של דבר, כאמור, לא הגיע כהן לביתו של הנאשם במועד זה ואף על פי כן חיכו לו שם הקושרים. אין מחלוקת כי כהן היה אמור להביא את בנו של הנאשם לביתו במועד הרלוונטי לעבירות מושא אישום זה (ראו עדותו של הנאשם בעמ' 1445 לפרוטוקול והתיעוד ביומנו של הנאשם בו רשם את שמו של בנו, נ/19ב). אלא שמחומר הראיות עולה כי באותו יום הסיע את הילד למקום נהג המונית חגי פדידה. הנהג לא זכר האם הביא את הילד לבית הנאשם באותו מועד, אך ביומנו של הנאשם נרשם כי שילם לנהג ובהקשר זה העיד האחרון כי לא הגיע לבית הנאשם רק על מנת לקבל תשלום, אלא אם הביא למקום את הילד (ראו עמ' 1611 לפרוטוקול).

פדידה העיד כי הסיע מדי פעם את בנו של הנאשם מחיפה לתל אביב בימי שישי, לבקשתה של ע.ש ובמקומה. לדבריו, ע.ש הייתה מודיעה לו על נסיעה, כאמור, ביום חמישי בערב או בשישי בבוקר והוא היה מודיע לנאשם על בואו מראש. מאחר שאסף את הילד לאחר תום לימודיו, נהג להגיע לבית הנאשם בימי שישי סמוך לשעה 13:30-14:00 (ראו עמ' 1611 לפרוטוקול).

על התנהלות פדידה וגרושתו של הנאשם באשר ליידוע על מועד ההגעה, ניתן ללמוד משיחתו של הנאשם עם חגי פדידה בתאריך 25.3.2011 (ת/167) בה מודיע הנהג בשעה 11:04 כי יביא את הילד באותו יום. הנאשם שואל מהיכן לוקח את בנו והלה משיב כי מבית הספר. דהיינו, מועד ההגעה וזוהות המסיע הובאו לידיעת הנאשם ביום המפגש. נתון זה מתיישב עם ההמתנה בסמוך לבית הנאשם החל משעות הבוקר.

להשקפת ההגנה, הטענה שהנאשם הזמין את הפגיעה בכהן באותו מועד אינה מתיישבת עם צבר נתונים זה. לגישת הסנגור, לו היה הנאשם מזמין את הפגיעה, היה דואג לעדכן את רמזי מבעוד מועד בדבר שינוי התוכניות עליהן ידע לבטח מראש בעוד שבפועל המעורבים המתווכים לכהן שעות ארוכות (ראו גם עמ' 781 לפרוטוקול). איני סבורה שטענה זו מחויבת המציאות. ראשית, מחקרי התקשורת מלמדים כי הקושרים לא המתווכים במקום שעות ארוכות - מספר הטלפון המסתיים בספרות 818 והיה בשימוש הקושרים אוכן באזור האירוע בין השעות 10:56 ל-13:34 וזה המסתיים בספרות 558 היה אף הוא במקום בין השעות 10:18 ל-13:34, כלומר, פרק זמן של כשלוש שעות בלבד. זאת ועוד, יתכן שהנאשם לא ידע על השינוי בזהות האדם שיביא את הילד ולאחר שהדבר התברר לו, סמוך להגעת בנו, עדכן את רמזי בצורה כלשהי, בהתאם לטענת עד המדינה. בעקבות כך, עזבו הקושרים את המקום סמוך לשעה שעל פי עדות נהג המונית נהג להוריד את הילד בתל אביב.

לטענת ב"כ הנאשם, רמזי ידע באופן כללי כי כהן נהג להביא את הילד לתל-אביב אחת לשבועיים וארגן את המארב ביום 12.11.10 דווקא. אין זה סביר כי על סמך שביב מידע זה ביצע רמזי חישוב לאחור שמיקם אותו בדיוק בתאריך הנ"ל והגיונם של דברים מחייב שהקושרים קיבלו מידע מהנאשם על תאריך הגעתו של כהן.

יתר על כן, באותה תקופה הורחק רמזי מהמשרד, כך שלא היה באפשרותו ללמוד על מועד ההגעה מדברים שנאמרו שם.

עובדה היא שהטלפונים המבצעיים אוכנו סמוך לביתו של הנאשם בין השעות 10:56 ל-13:34 ו-10:18 עד 13:34. דהיינו, שני נושאי הטלפונים עזבו את המקום בו זמנית סמוך לשעה בה נהג חגי פדידה להביא את הילד על פי עדותו (בין 13:30 - 14:00). המסקנה המתבקשת מעזיבתם המשותפת בשעה זו כי מאן דהוא ידע אותם שכהן לא יגיע למקום.

אישום 6

על פי חוות דעתו של רס"ם גיא גלעד, ממחלקת החבלה של משטרת ישראל, היה בכוחו של המטען שהתפוצץ מתחת למכוניתו של כהן להביא למותו (ראו ת/59, עמ' 5). גם עד המדינה אשר בסופו של דבר הפעילו, העיד כי היה זה מטען בעל פוטנציאל קטלני (ראו עמ' 867). עם זאת, בנתונים אלו אין כדי ללמד מה ידע הנאשם, מבעוד מועד, על טיבו של המטען ועל טיבה של הפגיעה המתוכננת בכהן.

לגרסת עד המדינה, הוא ועבדי גיבשו את הרעיון לפגוע בדניאל כהן באמצעות מטען חבלה בעצמם ועבדי טען שעליו לבדוק אפשרות זו עם "הבן אדם" (ראו עמ' 856 ו-864 לפרוטוקול) וגרסתו מתיישבת עם עדותו של עבדי (ראו ת/309, עמ' 21). זאת ועוד, בחקירתו המוקדמת במשטרה מיום 30.04.2011, החקירה הראשונה בה שיתף פעולה עם החוקרים ובטרם התגבש אצלו אינטרס להפללת והשחרת הנאשם, מסר רמזי כי הנאשם ביקש לפצוע את כהן ולא להביא למותו ורעיון המטען נולד אצל עבדי וא.א:

ש: מה בדיוק ביקש גור לגרום לדני כהן?

ת: לפצוע אותו זה לא היה רצח בוודאות.

ש: האם גור פינקלשטיין הבהיר לכם עד כמה הוא רוצה את הפגיעה, הכוונה לפי מה שאתה אומר לפגיעה בלבד

בדניאל כהן?

ת: הוא הדגיש שלא יקרה נזק כבד או רצח.

[...]

ש: האם ידעת למה מטרת הכסף שאתה מעביר לעבדי?

ת: כן זה היה מעורפל אבל לפגוע בדניאל כהן לאחר שלא הצליח להם התקיפה עם החומצה הם החליטו על דעת עצמם לפגוע בדני כהן עם מטען ומה שיהיה יהיה [...] הם החליטו על דעת עצמם לשים את המטען משתי סיבות כדי לחסוך לעצמם את כל הסיפור הזה ולקבל יותר כסף" (ראו ת/17ב7 עמ' 4-2, ההדגשות שלי - ש.ד.).

באותה אמרה ביקש רמזי להבהיר כי הנאשם אמר לו שהוא אדיש למותו של כהן: "אני רוצה להוסיף קצת בהתחלה גור ביקש רק תקיפה להרתיע ולאחר התקיפה שלא הצליחו גור אמר מתי יצא הנס שלי ואני לא רציתי בזה וגור אמר שלא אכפת לו שלדני ייגרם נזק ממשי או נכות או שימות". מאוחר יותר הסביר רמזי כי באמרו "הנס שלי" התכוון הנאשם לאפשרות שבנו יעבור למשמורתו (ראו ת/7ט עמ' 8). כשהוטח בפניו כי קיימות ראיות לכך שהנאשם ביקש מפורשות להמית את כהן, השיב "לא מפורשות, אבל רצה שיקרה לו משהו אנחנו לפי הלחץ הבנו שהוא רוצה במותו" (ראו ת/17ב7 עמ' 6, ההדגשה שלי - ש.ד.). על כך חזר גם בהודעתו מיום 04.05.2011, אז טען כי הנאשם ביקש לפגוע פיזית בכהן, כלשונו "לפצוע אותו", אולם לא היה אכפת לו אם כהן ימות במהלך הפעולה (ראו ת/17ד7 עמ' 15).

לאחר העימות השני שנערך בינו לבין הנאשם, במסגרתו הטיח הנאשם ברמזי את טענת הסחיטה, שינה והקצין רמזי עוד יותר את גרסתו בנוגע לפגיעה בכהן. כאשר נשאל אם הנאשם נתן לו הוראה לשלוח אנשים שיכו את כהן, השיב בנחרצות "לא. הוא לא יבקש להרביץ, הוא יבקש לרצוח" (ראו חקירתו של רמזי מיום 12.05.2011, ת/7ט עמ' 2). בנקודה זו ראוי לציין שעבדי אמר מלכתחילה שהבין מרמזי שהנאשם לא רוצה שכהן יישאר בחיים וכי הכוונה הייתה לרצחו (ראו חקירתו מיום 28.04.2011, ת/9ט3 עמ' 4; עוד ראו ת/9ה3, עמ' 14 ות/9ד2, עמ' 1), אלא שבד בבד עם טענה זו גרס כי בשלב הראשון אמר לו רמזי שהנאשם מבקש לפצוע את כהן באופן קשה (ראו ת/9ט3, עמ' 14). ברי כי הודעותיו של עבדי ביחס לבקשותיו של הנאשם והלך רוחו הינן בבחינת עדות מפי שמועה ואינן קבילות מאחר שאין מחלוקת שהשניים מעולם לא שוחחו. יחד עם זאת, עדותו ביחס להנחיותיו של רמזי שופכת אור על טיב הפגיעה שנתבקשה על ידי הנאשם וכאשר מתעורר ספק בעניין תוכן ההנחיה שהעביר הנאשם לרמזי לבין התוכן שרמזי העביר לעבדי, הרי שספק זה צריך לפעול לזכותו של הנאשם.

הגשת הבקשה לבית המשפט לענייני משפחה בסמוך לפיצוץ

כפי שצוין לעיל, הנאשם הגיש בקשה לבית המשפט לענייני משפחה, כשמונה ימים בלבד לאחר הנחת המטען, במסגרתה ביקש להעביר באופן זמני את המשמורת על בנו לידי, בטענה כי סביבתו של כהן מסוכנת לבנו (ראו ת/4ה64) יתרה מכך, במסגרת הבקשה מסר הנאשם פרט חקירה מוכמן. הבקשה כללה טענה לפיה "ככל הנראה הופעל מטען החבלה במכוניתו של דני על ידי שלט-רחוק" (הדגשה שלי ש.ד.). (ראו ת/4ה64 וכן ראו עדותו של ראש מחלק תשאול בימ"ר חוף, תמיר ארד, בעמ' 1054 לפרוטוקול).

עובדה זו מתיישבת לכאורה עם עדותו של רמזי בדבר המניע של הנאשם, אלא שהאחרון טען בחקירתו הנגדית כי לא ידע על הנחת המטען מראש, כי אם ניצל את המצב בדיעבד ("אני ניצלתי את המצב הזה וביקשתי את הבקשה הזאת בשביל ליהנות מהסיטואציה", ראו עמ' 1304 לפרוטוקול).

כשעומת בשיחה טלפונית עם הטענה שמסר פרט חקירה מוכמן בבקשה זו, טען הנאשם כי העובדה שהמטען הופעל באמצעות שלט נמסרה לו על ידי החוקר בוריס לייבוב במהלך הודעה שמסר ביום 25.11.2010 (ראו ת/46ד). לאחר מכן, משנעצר ונחקר בחשד למעורבות בפרשה טען כי החוקר לייבוב מסר לו שהפעלת המטען נעשתה מרחוק ורמז שהסיק שנעשתה באמצעות שלט ("לא יודע אם זה בטלפון או בשלט. אני הבנתי שמי שהפעיל את זה ראה מה קורה ממרחק של חמישים מטר", ראו ת/25ד, עמ' 28-29). מסירת מידע כאמור לא תועדה על ידי החוקר לייבוב שמאוחר יותר הכחיש עובדה זו מפורשות והטיח בנאשם כי כל שאמר לו היה שהייתה ילדה ברכב (ראו ת/25ד, עמ' 28).

מקריאת הודעתו של הנאשם במשטרה, לא התרשמתי כי נושא מנגנון הפעלת מטען החבלה מתחת לרכבו של כהן עלה בהודעה זו שעסקה בעיקרה במסירת מידע על אודות דני כהן וסכסוכיו השונים (ראו ת/1ג). זאת ועוד, החוקר העיד בבית המשפט אולם לא נחקר ביחס לטענה שהוא זה שמסר את פרט החקירה המוכמן לנאשם (ראו עדותו בעמ' 184-185 לפרוטוקול).

עם זאת, אין חולק כי גם אם הנאשם היה מעורב באירוע מושא אישום 6, הרי שלא נכח במקום בשעת הפיצוץ ולא נטל חלק אופרטיבי בהכנת המטען ולפיכך אם ידע על מנגנון ההפעלה, הרי שידע זאת בדיעבד מפיו של רמזי ועובדה זו מלמדת על הקשר שקיימו השניים ביחס להוצאתה לפועל של הבקשה לפגוע בכהן. נתון זה מתיישב עם המסקנה שגם אם נתן הנאשם את ההנחיה האופרטיבית לפגיעה בכהן, קיים ספק בדבר מעורבותו וידיעתו על פרטי הביצוע, עובר למועד הטמנת המטען, מאחר שלא ניתן לקבוע באיזה שלב דיווח לו רמזי על הטמנת המטען והפעלתו.

יחד עם זאת, יש להבהיר כי לא הוכחש שהנאשם ביקש לפגוע בכהן והיה אדיש לאופן שבו תבוצע הפגיעה.

אישום 7

עד המדינה הוא שמסר למשטרה את הפרטים על אודות ניסיון הפגיעה ב-ע.ש. הוא טען כי לאחר שידור תכנית הטלוויזיה "עובדה" בעניינו של כהן, התברר כי גרושתו של הנאשם יזמה את הפרסום וכן הוסיף וטען כי הפגיעה נועדה למנוע פרסום נוסף בעיתון "ידיעות אחרונות" כפי שהעיד לפנינו:

"עבדי ורמזי באו, אז מציעים כאילו אשתו של דני שהיא עשתה את התוכנית עובדה ועומדת לעשות עוד כתבה בידיעות אחרונות ועם המשטרה ובתוכנית עובדה כאילו חושדים בדני שיש לו משהו שהוא מסתיר מהמשפחה והיא רוצה לעשות עוד כתבה וחופרת, אז רמזי כאילו היה לפגוע בה ובילדים". בהמשך תיקן את עדותו ומסר כי האשה לא חשדה בבן זוגה, כפי שטען בתחילה, אלא בבעלה לשעבר, הנאשם, והוחלט "להזיז אותה מזה" באמצעות פגיעה בה ובילדיה: "זה התחיל גם כמין לירות בה או בסוף כאילו לשים לה מטען עם הילדים גם כן. אם אתה אומר הילדים שלו, אמר לא הילדים זה שלה, כאילו מהבעל שלא שייכים, יש לו רק ילד אחד" (ראו עמ' 899 לפרוטוקול).

כתב ידיעות אחרונות, ליאור אל-חי, פנה אל הנאשם על מנת לקבל את תגובתו בעקבות פיצוץ מטען החבלה מתחת לרכבו של דני כהן ולאחר שזה הצביע על הנאשם כחשוד פוטנציאלי בשיחה עמו. בהודעתו במשטרה מסר אל-חי כי

ניסה להיפגש עם הנאשם, אולם זה סרב (ראו ת/66 וכן תמלול השיחה שתועדה בהאזנת סתר, ת/167). ראש צוות החקירה בימ"ר חוף העיד כי העובדה שהכתב פנה אל הנאשם לא הייתה אמורה להיות ידועה לעד המדינה בעת חקירתו במשטרה, מאחר שהכתבה בעניין טרם פורסמה. לפיכך, הייתה ידיעה זו בבחינת פרט מוכמן שמסר וקשר את הנאשם לעבירות נגד כהן זוגתו (ראו עמ' 1089 לפרוטוקול).

מאחר שאין מחלוקת כי הנאשם לא שוחח עם עד המדינה ואף לא הכירו, יש להניח כי הפרטים על הכתבה הצפויה נודעו לעד המדינה מרמזי. אולם אין בכך כדי ללמד על כוונתו של הנאשם ביחס ל-ע.ש.

עד המדינה גרס גם כי רמזי הוא שהציע לפגוע בגרושתו של הנאשם: "אני חושב רמזי כבר העלה את זה אז התעצבנתי עליו". כאשר נשאל מה סיפר לו ביחס לזהות מזמין הפגיעה השיב "יש בן אדם שהוא משלם, כבר זה לא שותף של עבדי, ולא כאילו, הוא אומר לי בן אדם [...] שהוא משלם כסף וגם כן לא סחר [...] בהתחלה אמר לי עבדי כאילו זה סחר נשק וזה, בסוף הסביר לי כאילו יש בן אדם לקחת את הילדים, את הילד שלו, ולראות שהבן אדם הזה הוא לא אמין" בהמשך הבהיר א.א כי המזמין הוא האדם שביקש לקחת את הילד מדניאל כהן, אליו התייחס כלא אמין (ראו עמ' 887 לפרוטוקול).

עבדי, אשר היה הראשון מבני משפחת בכר ששיתף פעולה עם החוקרים, הכחיש תחילה את המעשים. לאחר מכן טען כי היוזמה לפגוע ב-ע.ש הייתה של רמזי ושל הנאשם, אולם מטרת הפגיעה הייתה השתקתה של ע.ש ולא מותה: "הוא [רמזי - ש.ד.] החליט יחד אתו עם גור לנסות ולסובב לה את הקופסה, לנסות לעשות אותה משוגעת, ועם זה הוא ישב ודיבר עם [א.א]" (ת/79ד, עמ' 23-24). יחד עם זאת הבהיר כי השניים "לא אמרו את זה לא לי ולא לאף אחד אחר, זה ישבו עם [א.א] ודיברו אתו" (ת/79ד, עמ' 26) ומכאן שבכל הנוגע למעורבות הנאשם, מדובר בעדות מפי השמועה.

רמזי הודה בחקירתו מיום 30.04.2011 כי הנאשם ביקש לפגוע בגרושתו כיוון שקיבלה משמורת על בנם והיה אדיש לאפשרות מותה. לטענתו, חשב שהנאשם מגזים ולכן אמר ל-א.א ועבדי כי הנאשם התחרט והפעולה לא יצאה לפועל (ראו ת/27ב עמ' 6). בחקירתו מיום 12.05.2011 אשר התקיימה לאחר העימות הטעון בינו לבין הנאשם, תיאר רמזי ביתר פירוט את הרקע לתכנון הפגיעה בכהן ובבת זוגו, גרושתו של הנאשם:

"גור ביקש ממני לפגוע בדני כהן כנקמה שדני מתעלל בבן שלו והוא ביקש ממני מפסח 2010 [...] בהתחלה הוא ביקש לפגוע בדני כהן בכוונה ולא בגרושתו, אם הוא יפגע בגרושתו זה יקשור אותו לאירוע. אבל אם הוא יפגע בדני כהן, זה לא יקשור אותו לאירוע. גור גם חשב שזה יעזור לו להחזיר את בנו לחזקתו המלאה, בגלל שזה יהיה מסוכן מאוד לילד להישאר בסביבת דני וגרושתו של גור [...] לאחר שזה לא הצליח גור ביקש ממני לרצוח את גרושתו. כששאלתי את גור איך ירגיש בנו, הרי בכל זאת, זאת אמו גור אמר: 'הוא גמיש'. אחר כך אמר שהוא יספר לו שאמו מתה או נפצעה בתאונת דרכים. וכך בטוח הוא יחזיר את בנו לחזקתו" (ראו ת/7ט, עמ' 8 ו-10).

בעימות מול הנאשם אמר רמזי ביחס להתקדמות תכנון ביצוע עבירה זו כי עד המדינה הציע לו להניח מטען חבלה בתוך ארגז של אופנוע ולפוצץ אותו ברגע ש-ע.ש תצא מביתה והביצוע היה אמור להתקיים אחרי העבירות כלפי משפחת זקאק. "זה תוכנן הכל, זה תוכנן, הוא ביקש את זה הוא הזמין את זה הוא מאוד אהב את הילד שלו", הבהיר, אך כאשר נשאל כמה כסף שולם בגין הפגיעה ב-ע.ש השיב "לא תוכנן כמה אבל אממ..." בשלב זה העיר הנאשם "זה בחינם אין מחיר... אתה מבין?" ורמזי השיב "לא לא לא, עדיין דובר על כסף, תכין קודם ותגיד לי כמה" (ראו ת/35, עמ' 100).

בסיכומיה, התייחסה באת כוח המאשימה בהרחבה להודעותיו של עבדי במשטרה ולעדויותו של עד המדינה ביחס למעורבותו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו כחיזוק למארג הראייתי נגד הנאשם ובפרט לעדותו של רמזי. מצאתי לנכון לשוב ולהבהיר כי מאחר שאין מחלוקת שעבדי לא היה בשום שלב בקשר ישיר עם הנאשם ואין מחלוקת כי ניזון ממידע על זהות מזמין הפגיעה והמניע לה מפי רמזי, הרי שעדותו הנה עדות מפי השמועה בסוגיות אלו ולפיכך אינה קבילה. עד המדינה ניזון בעיקר מפי עבדי ולפיכך עדותו בעניין זה הנה מכלי שלישי ברוב המקרים ועל כן אינה קבילה מקל וחומר. יחד עם זאת, להודעות ולעדויות חשיבות ורלוונטיות בבחינת מהימנות עדותו של עד התביעה המרכזי, רמזי בכר, כפי שיובהר להלן.

במסגרת הסדר הטיעון שנכרת עם רמזי בתיק המקביל שנוהל בבית משפט זה לפני הרכב בראשות כב' השופטת אחיטוב (תפ"ח 34398-05-11 מדינת ישראל נ' בכר ואח' (17.11.2013)), הודה רמזי במעורבותו באירועים מיום 02.11.2010, 08.11.2010, 09.11.2010 המפורטים באישום 4 וכן הודה כי הוא זה שהציע לפרוץ לביתו של כהן דרך החלון, לדקור אותו בשנתו ולפתוח את הדלת לשאר המעורבים, כמפורט באישום זה. יחד עם זאת, בהודאותיו במשטרה טען כי "הייתה הצעה" כאמור והוא הסכים לה, אך החליט לוותר על הרעיון מחשש שיסתבך (ראו ת/1ג7, עמ' 3).

רמזי הודה במסגרת הסדר הטיעון גם במעורבותו בפיצוץ המטען מתחת לרכבו של כהן, כמפורט באישום 6. זאת, אף שבהודעותיו במשטרה טען כי עבדי ועד המדינה החליטו על דעת עצמם להניח את מטען החבלה מתחת לרכבו של כהן, על מנת לקבל תשלום גדול יותר (ראו ת/1ב7, עמ' 4). יתרה מכך, כשעומת רמזי בזמן אמת עם גרסתו של א.א, לפיה היה מעורב יותר מכפי שהודה במשטרה בהצמדת מטען החבלה לרכבו של דניאל כהן, לא חזר בו משקריו וטען כי עד המדינה הוא השקרן "א.א" שקרן גדול, זה יוכח אחרי כתב אישום" ובהמשך "א.א" משקר וגם אפשר לבדוק את זה לאורך כל החקירה, 90 אחוז מעדות שלו שקר" (ראו ת/1ח7 עמ' 2-3). יוזכר, כי בהודעותיו הראשונות הרחיק עצמו רמזי מ-א.א וטען כי מי שעמד עמו בקשר היה בעיקר עבדי, אלא שלאחר העימות הנזכר לעיל ומשנוכח כי עד המדינה מפלילו, שינה רמזי טעמו והציג את א.א כמתכנן העל של כל האירועים "יש לו ראש קרימינאלי, הוא עבריין כבד, הוא תכנן את כל הפעולות שהיו, אני ועבדי אין לנו ראש קרימינאלי" וגם "אני מציין ומדגיש כי [א.א] הוא המתכנן והמבצע הראשי, יש לו ראש קרימינאלי. כל דבר עבדי היה שואל אותו" (ראו ת/1ח7 עמ' 3-4).

ביחס לעבירות נשוא אישום 7 טען רמזי, בתחילה, כי הוא זה שסיכל את הפגיעה ב-ע.ש: "אני אמרתי לגור שהם [עבדי ועד המדינה - ש.ד] עסוקים מידי כי ראיתי שהוא ממש מגזים ולהם אני סיפרתי שגור ירד מזה" (ראו ת/1ב7, עמ' 6). כשחוקריו הטיחו בו שבמהלך העימות מול עד המדינה הודה גם במעורבותו בפעילות שנועדה לפגוע בגרושתו של הנאשם, עשה רמזי כל שיבכלתו למזער נזקים מבחינתו, להרחיק עצמו מהאירוע ולהעביר את האחריות על התכנון והביצוע לנאשם - אותו תיאר כ"פסיכופט" שביקש לרצוח את גרושתו - ול-א.א אותו תיאר כעבריין לא אמין: "הוא נרקומן לשעבר והוא עבריין. לא מעניין אותו שום דבר חוץ מכסף" (ראו ת/1ח7 עמ' 4-5). יחד עם זאת, לא הכחיש כי בשום שלב לא אמר לנאשם שהוא מתנגד לבצע את מבוקשו, או ניסה להניא אותו מתכניתו לפגוע באנשים המפריעים לו (ראו ת/1ח7 עמ' 5).

כפי שצוין, לגרסת עבדי, רמזי יזם את הפעולה נגד גרושתו של הנאשם ואילו האחרון טען כי פעל בהוראת הנאשם. ביחס לשוני בין עדויותיהם העיד ראש צוות החקירה בימ"ר חוף כי כל אחד מהם ניסה למזער את חלקו בעבירות שיוחסו לו (ראו עמ' 1089 לפרוטוקול). למעשה, לשיטת המאשימה, המחלוקת ביחס למעורבות רמזי בכל אחד מן האישומים

בפרשה זו אינה רלוונטית להוכחת אשמתו של הנאשם ואין בה כדי לפגוע במהימנותו ביחס לזהותו של הנאשם כמזמין הפגיעה בכהן. אין דעתי כדעתה. התרשמתי כי רמזי עשה כל שביכלתו על מנת לחלץ עצמו מאחריות למעשים ולמזער את חלקו באירועים החמורים. נראה כי נטייתו זו, להשחיר מעורבים אחרים בפרשה התגברה, בין היתר, ככל שהובהר לו שאותו גורם מסר מידע שיש בו כדי להפילו. מאחר שמדובר בשיטה של ממש והאינטרס המנחה אותו כה בולט וגלוי לעין, יש בכך כדי לכרסם באמינות עדותו.

בנוסף לאמור, מהודאותיו של עבדי ועדותו של א.א בעניין הפגיעה בכהן וגרושתו של הנאשם עולה כי עבדי נהג להזין את עד המדינה באינפורמציה שקרית כל העת, בהנחיית רמזי. שקרים מסוג זה נמסרו לעד המדינה במיוחד ביחס לעבירות המפורטות באישומים 8-9.

כך למשל, הודה עבדי כי אף שרמזי אמר לו שהנאשם ביקש לרצוח את כהן לאחר שזה התעלל בבנו ומאמציו המשפטיים להעבירו למשמורתו נכשלו (ראו ת/69, עמ' 3-4), שיקר לעד המדינה וסיפר לו סיפור אחר, בתיאום עם רמזי: "רמזי ביקש שזה לא היה הסיפור האמיתי, לחרטט לו איזה סיפור להגיד לו שזה עד מדינה איתי משהו שקשור" (ראו ת/9דה3, עמ' 5 וראו גם ת/79, עמ' 21 וכן ת/19ט, עמ' 3).

א.א, העיד בהקשר זה כי עבדי סיפר לו שכהן היה שותף לדבר עבירה, הלשין על שותפיו "פתח עליהם" והם מבקשים לפגוע בו. על פי עדותו, עבדי מסר לו פרטים לא מדויקים גם לגבי זהותו של כהן: כי מדובר בעבריין (ראו עמ' 839 לפרוטוקול) ש"הסתבך עם אנשים עם סמים" וגם טען כי אין לו בת זוג (ראו עמ' 856 ו-887 לפרוטוקול). ביחס לאי דיוקים אלו אמר עד המדינה "כל פעם היה משקר, משקר עליי [...] כל מני שקרים. וכל פעם מסגיר את עצמו בדברים האלה" (ראו עמ' 842 לפרוטוקול) ומאוחר יותר "ראיתי שהרבה שקרים ושקרים ושקרים" (ראו עמ' 854 לפרוטוקול). לדבריו, לאחר שידור תכנית "עובדה" בעניינו של כהן, התברר לו כי לקורבן ילדה נוספת בגיל העשרה ואז "עבדי ניסה כאילו להרגיע, ראה שכבר, כל המסכה של השקרים היא כבר התחילה כאילו להיחשף ששיקרו כל הזמן" (ראו עמ' 886 לפרוטוקול).

עוד טען א.א כי עבדי שמר על עמימות וכאשר שוחח עמו על המזמין כינה אותו "הבן אדם". כך למשל מסר לו עבדי ביחס להמתנה בסמוך לבית הנאשם בתל אביב, כי "יש לו מידע כאילו בן אדם מבפנים, הוא לא אמר לי מי הבן אדם הוא אמר לי מידע בטוח" (ראו עמ' 857 לפרוטוקול). כמו כן, לאחר שכשלו ניסיונות הפגיעה המפורטים באישומים 4-5, הציע עבדי כי יניחו מטען חבלה מתחת לרכבו של כהן, ועבדי אמר שעליו "לבדוק עם הבן אדם" (ראו עמ' 856 ו-864 לפרוטוקול). לאחר התפוצצות המטען, כשהבין שנפצעה גם ילדה, הרגיע אותו עבדי שלא ידאג כי "הילדה לא של הבן אדם" (ראו עמ' 884 לפרוטוקול).

רמזי אישר כי ידע שעבדי שיקר לעד המדינה ביחס לזהות מזמין הפגיעה בכהן (ראו ת/305, עמ' 17). למרות השקרים שעבדי מסר לא.א וניסיונותיו להסוות את זהות המזמין, מבין השיטין עולים פרטים המתאימים לנאשם.

גרסת הנאשם - פיטורי רמזי וטענת הסחיטה

הנאשם אינו מכחיש כי בינו לבין גרושתו ע.ש התגלע סכסוך על רקע הליכי גירושם ומאבק משפטי ממושך שניהלו בעניין המשמורת על בנם. עוד העיד, כי היחסים עם בן זוגה, דניאל כהן, לא היו טובים ואף אמר מפורשות "אני לא סובל אותו" (ראו עמ' 1215 לפרוטוקול), אלא שלטענתו לא עמד מאחורי המעשים המפורטים באישומים 4-7 אשר בוצעו על ידי

רמזי כאמצעי סחיטה והפחדה כלפיו, לאחר שפוטר על ידו:

"אחרי שפיטרתי אותו ואמרתי לו שהוא הולך לקיבינימט וצעקתי על אביו, אז הם עשו לי את הפיצוץ ואז עשו לי שיחה רמזי ואביו אצלי במשרד יום לאחר הפיצוץ ואמרו לי: 'עכשיו אתה יכול לבחור ונראה לך למי תוקעים סכין בגב'. הם לא רצו לפגוע בדני ובילדה אלא להסביר לי מה יכול לקרות לבן שלי" [...] "אני תרנגולת המטילה ביצי זהב מבחינתם והם יודעים שאני נמצא בסכסוך עם גרושתי [...] הם אמרו לי שאם יהיו בעיות יפילו את זה עלי. הם עשו את כל הפיצוץ כדי שאני אבין מאיפה הדג משתין ולא אפסיק לעבוד איתם" (ראו ת/1ד1, עמ' 2).

ביחס לטענת הסחיטה של הנאשם השיב רמזי כי לא היה לו כל קשר לכהן וכי אם רצו בני משפחת בכר לפגוע בבנו של הנאשם, יכלו להגיע ישירות אליו, לחטוף אותו ולנהל עם הנאשם מו"מ (ראו ת/7ט, עמ' 8). הנאשם סבור כי לא פגעו בו באופן ישיר בעקבות הפיטורים "כי אני פרה חולבת, פשוט מאוד, אני פרה חולבת [...] תרנגולת שמטילה להם ביצי זהב" (ראו ת/3ו5, עמ' 61).

בניגוד לטענת ההגנה, סבורה המאשימה כי רמזי הוצא ל"חופשה מבצעית" מעבודתו במשרד לטובת השלמת הפגיעה בדניאל כהן. לאחר בחינת חומר הראיות, אני סבורה כי לא יכולה להיות מחלוקת שרמזי אכן פוטר על ידי הנאשם:

בהודעתו במשטרה מיום 15.04.2011 טען הנאשם כי רמזי פוטר בעקבות התנהלות בעייתית בקשר למבנה הסיינטולוגיה. לגרסתו, וואחידה היק, אשר בתקופה הרלוונטית שימשה אחראית על תחום הביטחון והאבטחה במבנה הסיינטולוגיה, טענה שחשף מידע סודי בפני עובדת אחרת במקום (מאוחר יותר הבהיר כי מדובר ברכישות שביצע עבור הארגון בחו"ל). עוד ציין, כי קודם לכן, באירוע השריפה הראשון במבנה הסיינטולוגיה (שאירע ב-12.10.2010 ואינו מיוחס לנאשם או ליתר המעורבים) ישן רמזי במשרדו במקום לשמור על המקום שניזוק משמעותית והנאשם ראה זאת בחומרה (ראו ת/4ט1, עמ' 9-10). לגרסתו, במקביל לפיטוריו מעבודת השמירה, הוציא את רמזי לחופשה כפויה גם מעבודתו במשרד עורכי הדין ("אני גם אמרתי לו שיפסיק לבוא למשרד אני מה זה רתחתי כאילו זה היה ממש סרט"). עם זאת, לאחר כשבועיים מוניהקת אסלאניס, ששימשה כמנהלת הפרויקט בתקופה הרלוונטית התנצלה וטענה שמדובר באי הבנה ולפיכך הושב לעבודתו רק במשרד לאחר שעשה עמו ועם אביו, ניזאר, "סולחה" (ראו ת/4ט1, עמ' 6-7).

גם על פי הודעותיו של רמזי במשטרה פוטר לאחר שחשף סודות של ארגון הסיינטולוגיה. במהלך העימות מול הנאשם מיום 12.05.2011, בתגובה לטענת הסחיטה של הנאשם, הטיח בו רמזי "למה פיטרת אותי? אם כל כך פחד, הוא לא אמר לי, הוא אמר לאבא שלי 'הוא לא בא יותר למשרד לפה'" (ראו ת/3ו5, עמ' 47). עוד הוסיף ותיאר "אחרי שהוא פיטר אותי הוא רצה אמר שיקח את החברה תעופו מפה, אני לא רוצה לראות אתכם יותר, הוא שינה את כל הקודים במחשב". בנוסף, אמר לנאשם כי פיטר אותו למרות שהתנצל על שחשף סודות בפני עובדת אחרת (ראו ת/3ו5, עמ' 50-51 וראו אמירות ברוח זו גם בעמ' 56).

גם מעדותה של וואחידה היק, שהנה עדה אובייקטיבית, משתמע כי רמזי פוטר הן בשל התנהלותו באירוע השריפה הראשון והן בשל חשיפת מידע על אודות הארגון. כמו הנאשם, גם היק העידה כי כאשר החל לשמור על המבנה, נהג רמזי לשוחח עם אחרים ולמסור להם מידע שלילי על אודות הסיינטולוגיה (ראו עמ' 577 לפרוטוקול). לדבריה, לא הייתה אחראית להעסקתו ולכן לא ביקשה לפטרו באותה הזדמנות, אולם לאחר השריפה הראשונה נפגשה עם הנאשם ואמרה לו שאינה רוצה שרמזי ימשיך לעבוד באבטחה בבניין, בשל חוסר שביעות רצון מתפקודו באירוע זה (ראו עמ' 577-578 לפרוטוקול).

מזכירתו של הנאשם בתקופה הרלוונטית, שרה צוקר, העידה אף היא שהנאשם פיטר את רמזי לאחר השריפה במבנה והיא שלחה לחברת "סטאטוס", דרכה הועסק, את מכתב הדרישה לפטרו (ראו עמ' 1575 לפרוטוקול). לטענת הפיטורים היו הן מעבודת השמירה במבנה והן מן המשרד (ראו עמ' 1587 לפרוטוקול). לגרסתה, שיחת הסולחה התרחשה כשבועיים עד חודש לאחר הפיטורים (ראו עמ' 1576 לפרוטוקול). זאב אבני, מנהל חברת כוח האדם והניקיון "סטאטוס" העיד כי פיטר את רמזי רק ב-01.12.2010 באמצעות מכתב פיטורים הנושא תאריך זה ומן הטעם שהסתיימה עבודת החברה שלו בפרויקט (ראו עמ' 1553-1555 לפרוטוקול ומכתב הפיטורים נ/19ג).

על פי הודעתו של ניזאר בכר הנתק בין הנאשם לבנו נמשך כחודש ימים והחל לאחר אירוע ההצתה הראשון שאינו מיוחס לנאשם (ראו ת/2, עמ' 5-6), היינו סמוך ל-12.10.2010.

לבסוף, מחקרי התקשורת בין השניים מצביעים כי לא ניהלו שיחות טלפון בין התאריכים 20.10.2010 ל-22.11.2010, כלומר, במועד ביצוע העבירות שבמוקד אישומים 4-6. ודוקו, העבירות המפורטות באישום 4 בוצעו בין התאריכים 29.10.2010 ל-21.11.2010; העבירות המפורטות באישום 5 בוצעו ב-12.11.2010; והעבירות במוקד אישום 6 בוצעו ב-21.11.2010 כאשר הנאשם העביר על פי הנטען את המידע על אודות דניאל כהן בין ה-13.11.2010 ל-21.11.2010, כלומר בתקופה בה אין תיעוד על שיחות טלפון בין השניים.

אף שפיטוריו של רמזי מגובים בראיות, הרי ששאלת מועד הפיטורים נותרה בלתי מבוררת. הנאשם מיקם את פיטוריו של רמזי יום לפני הנחת מטען החבלה מתחת לרכבו של כהן, כלומר ב-20.11.2010 (ראו ת/3, עמ' 58) ואילו מן העדויות השונות עולה כי פוטר בסמיכות לאירוע השריפה הראשון שהתרחש יותר מחודש קודם לכן ב-12.10.2010. ביומנו של הנאשם נרשמה רק ב-14.11.2010 הערה "לארגן פיטורי 2 בנים ניזאר בכר" ואילו הפיטורים נכנסו לתוקף (באמצעות חברת סטאטוס) ב-01.12.2010. בסיכומיה טוענת ההגנה בהקשר זה, כי תחילה פיטר הנאשם את רמזי מעבודתו במבנה הסיינטולוגיה באוקטובר 2010 ורק לאחר מכן הוציאו לחופשה כפויה גם מעבודתו במשרד, אולם הנתק בין השניים החל כבר במועד המוקדם יותר, כפי שמלמדים מחקרי התקשורת. המאשימה, לעומת זאת, סבורה כי הפיטורים בוצעו רק לגבי עבודתו של רמזי במבנה הסיינטולוגיה ולא מן המשרד.

סבורני, כי דווקא עדותו של עבדי בכר מספקת ניצוץ של אמת ביחס לפיטוריו של רמזי. האחרון מיקם את השיחה עם רמזי על פיטוריו לאחר הניסיונות הכושלים לפגוע בכהן באמצעות חומצה וסכין - כמפורט באישומים 4-5. לטענתו, אמר לו רמזי כי פוטר דווקא בשל העובדה שנכשל בפגיעה בכהן: "גור התעצבן, ממה שרמזי מספר לי, התעצבן, 'מה אתה עושה ממני צחוק' [...] וזה, העיף אותו ממש, העיף אותו מהמשרד [...] רמזי בא וסיפר לי 'העיפו אותי מהמשרד אני חייב לעשות משהו וזה'" (ת/6, עמ' 7). לדבריו, לאחר הצמדת המטען לרכבו של כהן "רמזי אמר שגור מאוד מרוצה", אולם לאחר שהבין שהפגיעה בכהן אינה חמורה כשחשב, "השתגע עוד פעם" (ת/6, עמ' 12). מאוחר יותר טען כי רמזי כלל לא פוטר והמשיך לעבור עבור הנאשם עד שנעצר (ת/9, עמ' 17 ועמ' 49).

דברים אלה מגובים באמרתו של הנאשם ת/1 עמ' 2 שצוטטו לעיל מהם משתמע כי התקיימה בינו לבין רמזי שיחה ביחס לפיצוץ ביום שלמחרת האירוע.

נראה אפוא כי רמזי פוטר בשל התנהלותו הבעייתית במבנה הסיינטולוגיה אלא שקצפו של הנאשם יצא עליו גם בשל כישלונו לפגוע בכהן לאחר הניסיונות הלא מוצלחים ולפיכך, התקשר אל הנאשם למחרת פיצוץ מטען החבלה שהצליח לפגוע בכהן משמעותית. מכל מקום, אם אכן היו השניים בנתק מוחלט ולא רק כזה הנלמד ממחקרי התקשורת, בהתאם לגרסת הנאשם, הרי שלרמזי לא היה כל מניע לפגוע בדניאל כהן והסברו הדחוק של הנאשם בדבר ניסיונם של

בני משפחת בכר לרצותו או לסחוט אותו באמצעות פגיעה כאמור אינו מחזיק מים.

מעבר לחוסר הסבירות בגרסת הנאשם לפיה רמזי ובני משפחתו נקטו באמצעים כה קיצוניים וחסרי פרופורציה ביחס למטרה אותה ביקשו להשיג, גם השיחות שהתקיימו בין ניזאר לנאשם לאחר מעצרו של רמזי, אינן מתיישבות עם טענת הסחיטה מאחר שמדובר בשיחות המשקפות אמפטיה וענין של הנאשם במצבו של רמזי ודברי עידוד לניזאר (ת/167 שיחות מיום 24.03.2011 שעה 09:45 ושיחה מיום 31.03.2011 שעה 14:51).

לסיכום

עדותיו של עד המדינה בדבר התרחשות האירועים מושא אישומים 4-6 אמינה בעיני ונתמכת בהודעותיו של הקורבן ובמחקרי תקשורת. אמרותיו של רמזי בכר הקושרות את הנאשם כמזמין הפגיעות בדניאל כהן, מוצאות חיזוקים לא מעטים בראיות נסיבתיות. הראיה הנסיבתית המהותית ביותר לחובתו של הנאשם היא המניע לפגוע בכהן על רקע המאבק המשפטי שניהל בעניין המשמורת על בנו ובפרט נוכח הבקשה הדחופה שהגיש לבית המשפט בסמיכות כל כך לפיצוץ מטען החבלה מתחת לרכבו של כהן, אשר למעשה מאשרת את גרסתו של רמזי.

באשר למניע של הנאשם ורצונו לפגוע בכהן, אנו למדים מאמרתו שלו, כמו גם מעדותו של ניזאר אליו פנה בבקשה זהה שנים קודם לכן ומעדותו של ג.א., עמו שהה במעצר ואליו פנה בבקשה לחבול בדניאל כהן.

בע.פ. 4354/08, 4358/08, 4364/08 מדינת ישראל נ' רבינוביץ ואח' (22.4.2010), אליו הפנה הסניגור בסיכומיו, אכן קבע כב' השופט גרוניס (כתוארו אז) כי:

"שותפות עסקית, ולו הדוקה, אינה מלמדת בהכרח כי שיתוף הפעולה הקיף גם פעילות עבריינית של אחד השותפים. כמו כן, ריווח צפוי מפעילות בלתי חוקית מסוימת אינו מלמד בהכרח כי המבצע היה מודע לאי החוקיות".

אלא שבהמשך מוסיף כב' השופט גרוניס, אם כי בדעת מיעוט "... עם זאת, נתונים אלו יש בהם כדי להצביע על כך שלמורגנשטרן היו הזדמנות ומניע להשתתף במעשה המרמה. מניע והזדמנות הם ראיות נסיבתיות, אשר יש לשקול אותן על רקע יתר הראיות (ע"פ 728/84 חרמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(3), 617, 629 (1987); ע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל, פסקה 31 ([פורסם בנבו], 11.5.06)). ברי, כי לא ניתן להרשיע על בסיס ראיות נסיבתיות מסוג זה בלבד. מסקנה כי אדם יכול היה לבצע עבירה ואף להפיק ממנה תועלת, אינה שקולה בשום פנים למסקנה כי הוא אכן ביצע אותה. ראיות המצביעות על הזדמנות או על מניע אינן יכולות להיות יותר מאשר נדבך צדדי, התומך בתשתית ראייתית הכוללת גם ראיות המצביעות באופן ממוקד על מעורבות הנאשם בעבירה".

דהיינו, מניע ורווח אותם קיווה הנאשם להפיק ממעשה העבירה יכולים לשמש נדבך התומך בתשתית הראייתית, אשר חשיבותו ומשקלו ייקבעו בהסתמך על מארג הראיות במלואו. כפי שנקבע בע"פ 4428/13 שטרית נ' מדינת ישראל (30.4.2014), ובע.פ. 3177/91 בענין היאב.

חיזוק נוסף למעורבותו של הנאשם בעבירות שבאישומים 4-6 אני מוצאת בעובדה שעל פי עדותו של א.א. שולמו לקושרים עשרות אלפי שקלים תמורת ביצוע המעשים המפורטים באישומים הנ"ל והללו, בתמורה, השקיעו שעות רבות של מארבים, נסיונות ותכנונים. אין זה סביר כי רמזי היה מוכן להשקעת משאבים כה גדולה כדי לסחוט או לאיים על

הנאשם, בדרך כה פתלתלה.

יתרה מכך, מעדותו של א.א. עולה כי הקושרים הוזנו בפרטים המתייחסים לכתובתו של דניאל כהן, מספר הטלפון שלו, מספר הטלפון של ע.ש. (אשר הסתבר כי שונה בינתיים), סוג הרכב שבו הוא נוהג וכן על מועד הגעתו המשוער של כהן לביתו של הנאשם. ריבוי הפרטים והמידע מלמדים כי מי שמסרם היה קשור לכהן ומשפחתו ואין חולק כי רמזי לא הכיר את כהן וע.ש.

בנוסף סבורה אני כי דברי הנאשם לפיהם שוחח עם רמזי על הפיצוץ ברכבו של כהן יום לאחר המקרה מלמדים כי היתה העברת מידע בין השניים והראיה שמספר ימים לאחר מכן הוגשה הבקשה לבית המשפט למשפחה, בקשה עליה ידע רמזי כפי שציין בת/2ב7 עמ' 6.

לטענת הנאשם, רמזי ידע על הגשת הבקשה מאחר שהיה "בן בית" במשרד והיתה לו גישה לכל התיקים כולל תיקי הגירושין, אלא שכבר בעימות שנערך בין הנאשם לרמזי (ת/3 ו' 5), הטיח האחרון בפני הנאשם כי גירש אותו מהמשרד ושינה את הקוד של המחשב, קשה להניח שרמזי צפה פני עתיד, וכבר במועד העימות, נערך להשיב לגרסתו המאוחרת של הנאשם.

יתרה מכך, פנייתו של הנאשם לניזאר בכר ולא.ג. בבקשה זהה, מהווים חיזוק משמעותי כפי שפירטתי לעיל.

סבורה אנוכי, כי אין בהעדר מחקרי תקשורת במועדים הרלבנטיים כדי לפגוע בראיות כבדות המשקל המצביעות על הקשר שבין הנאשם לפגיעה בכהן ולנסיונות שלא צלחו ראו ע"פ חולי נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (3) 427, 484:

"דומה, שמותר להסתכן בקביעה, כי כאשר כל אחת מן הראיות הנסיבתיות בפני עצמה נוטה להצביע על אשמתו של הנאשם יותר מאשר על חפותו - ואפילו אין בה כשלעצמה כדי להרשיעו - הרי ככל שראיות אלה רבות יותר, מגוונות יותר ושלוכות יותר אישה ברעותה, נעשית 'חזקת חפותו' של הנאשם לאפשרות רחוקה יותר וקלושה יותר, עד שלא נותר ממנה שריד. יש כאן, כביכול, מעין תמונת הרכבה ('פזל'), שככל שמצטרפים זה לזה חלקים רבים יותר, מגוונים יותר ושלוכים יותר זה בזה, הולכת ומתהווה תמונה, שבעיקרה היא ברורה לחלוטין, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה. יתר על-כן, תיתכן גם תיתכן אפשרות אחרת, שונה, שכל אחת מן העובדות, המובאות להוכחת אשמתו של הנאשם, היא תמימה ומקרית לחלוטין, כשהיא בפני עצמה, אולם עצם צירופן יחד אינו יכול מבחינה הגיונית - להיות תמים ומקרי (ראה: ע"פ 509/80 [3] הנ"ל)" (ההדגשה שלי - ש.ד.).

המסגרת הנורמטיבית

אישומים 4-6

ניסיון רצח וקשירת קשר לביצוע רצח

ניסיון רצח וקשירת קשר לרצח הן העבירות החמורות ביותר המיוחסות לנאשם בקבוצת אישומים זו ועובדותיהן מפורטות באישום 6.

סעיף 305 המגדיר נסיון רצח, מורה כלהלן:

"העושה אחת מאלה, דינו - מאסר עשרים שנים:

(1) מנסה שלא כדין לגרום למותו של אדם;

(2) עושה שלא כדין מעשה, או נמנע שלא כדין מעשות מעשה שמחובתו לעשותו, בכוונה לגרום למותו של אדם, והמעשה או המחדל עלולים מטבעם לסכן חיי אדם".

הנסיון מוגדר בסעיף 25 לחוק בזו הלשון:

"אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה".

הוראה כללית זו חלה גם על עבירה של נסיון לרצח, אף שנקבעה כעבירת נסיון עצמאית, שהמחוקק ייחד לה סעיף משלה (ראו ע"פ 7894/03 ג'האד ג'אבר נ' מדינת ישראל (18.02.2008)).

לשון הסעיף מלמדת כי לשם הוכחת היסוד העובדתי בעבירת נסיון נדרש כי מעשיו של הנאשם יצאו מגדר שלב ההכנה והתגבשו כדי נסיון לגרימת מותו של אדם. הפסיקה קבעה מבחנים שונים בהקשר זה ובהם: מבחן תחילת הביצוע (מבחן הצעד האפקטיבי), לפיו די בעשיית מעשה גלוי לעין המהווה חוליה בשרשרת המעשים שאילולא נפסקה הייתה מקיימת את היסוד העובדתי של העבירה המוגמרת (ראו ע"פ 5150/93 סריס נ' מדינת ישראל (פ"ד מח(2) 183 (1994)); מבחן הקרבה המספקת (מבחן הקרבה המסוכנת), לפיו המעשה המהווה תחילת ביצוע אינו חייב להיות השלב האחרון של הביצוע, גם שלבים ראשונים יכולים להיות בגדר נסיון, ובלבד שהם קרובים קרבה מספקת להשלמת המעשה הפלילי (ראו ע"פ 1/65 שמש נ' היועץ המשפטי לממשלה פ"ד יט(1) 398 (1965)); ומבחן החד-משמעיות (מבחן "הסרט האילום"), לפיו כאשר כוונתו הפלילית של המבצע משתקפת ממעשיו, אזי חוצים המעשים את קו הגבול שבין מעשה הכנה לנסיון (ראו ע"פ 7399/95 נחושטן תעשיות מעליות בע"מ נ' מדינת ישראל פ"ד נב(2) 105 (1998)). מבחנים אלו ונוספים נסקרו בספרם של המלומדים יורם רבין ויניב ואקי, דיני העונשין, 495-501 (2010).

בעניין זה יוזכר כי הנאשם לא ביצע במו ידיו את המעשים שבבסיס האישומים והוא בגדר מבצע בצוותא, לפי סעיף 29(ב) לחוק הקובע כי "המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר". ודוקו, על פי הפסיקה נוכחות בזירת העבירה אינה מהווה תנאי להטלת אחריות על נאשם כמבצע בצוותא אלא יש לבחון תפקידו ופעולותיו במסגרת המעשה הפלילי (ראו ע"פ 10110/03 עופר גמליאל נ' מדינת ישראל (11.12.2006)). משכך, פעולותיהם של שאר הקושרים אשר הנן בגדר נסיון, מיוחסות לו - בהן הכנת מטען החבלה, הצמדתו לרכבו של כהן והפעלתו עם הגעתו של כהן.

היסוד הנפשי הנדרש בעבירת נסיון רצח הוא כוונת קטילה, כלומר, כוונה ממשית לגרום למות הקורבן מבחינה זו שקיימת חזות מראש של התוצאה הקטלנית והעיקר החפץ בתוצאה הקטלנית דווקא (ראו ע"פ 290/87 עבדאללה סבאח נ' מדינת ישראל (07.09.1998)). פזיזות בהקשר זה אינה מספקת, שאין די בנטילה מודעת של סיכון ממשי של תוצאה קטלנית, אלא - יש צורך בקיומו של "חפץ" בתוצאה כזו דווקא. נותר ספק שמא התכוון הנאשם אך לפגיעה גופנית ולא למוות דווקא - יהנה הימנו הנאשם ולא יורשע בעבירה של נסיון לרצח (ראו יעקב קדמי, על הדין בפלילים 1244-1245 (2006)).

ביחס לעבירות נשוא אישום זה מתעורר ספק האם חפץ הנאשם דווקא במותו של כהן. אף שאין מחלוקת בדבר קטלניותו של מטען החבלה, קיים ספק בשאלה האם הנאשם היה מודע בזמן אמת לאמצעים שננקטו על ידי הקושרים למימוש מטרתם. כך למשל, במסגרת תרגיל החקירה "קישון" שנערך, כאמור, בבית המעצר קישון ביום 21.04.2011, אמר רמזי לא.א. כי "גור לא יודע על החומצה", ככל הנראה ברמזו לעבירות מושא אישום 4 (ראו ת/3א5, עמ' 5). בכך, יש כדי ללמד שגם אם הזמין פגיעה גופנית משמעותית בכהן ונראה שאף היה אדיש לאפשרות מותו של האחרון (בהתאם להודעתו של רמזי מיום 30.04.2011), הרי שהנאשם לא הגדיר מפורשות את אופן הפגיעה וגם לא עמד בקשר רציף עם רמזי בעניין יישום בקשתו. בהעדר ראיה לקיומו של קשר טלפוני בין הנאשם לרמזי, על פי מחקרי התקשורת שנערכו בתיק, לא ניתן לקבוע במידת הוודאות הדרושה כי הנאשם בחר באמצעים לביצוע המשימה.

זאת ועוד, גם על פי גרסתו המקורית של רמזי, בטרם העימות מול הנאשם והבנתו כי זה מפלילו, הנחת המטען לא נעשתה על פי תיאום מוקדם עם הנאשם אלא הייתה יוזמה של הקושרים. לא נעלמה מעיני העובדה כי הנאשם מיהר לנצל את המצב ולהגיש בקשה לבית המשפט לענייני משפחה בעקבות האירוע. מהתנהלות זו ניתן להסיק, לכל היותר, כי ידע בשלב שלפני הגשת הבקשה על המעשה, אך איננו סבורה שיש בכך כדי ללמד שחפץ דווקא במותו.

לפיכך, איננו סבורה כי העובדות שהוכחו מגבשות את יסודות עבירת ניסיון הרצח ומקל וחומר לא את יסודות קשירת הקשר לביצוע רצח של דניאל כהן. תחת זאת, סבורני כי העובדות שהוכחו מגבשות את עבירת גרם חבלה בכוונה מחמירה וקשירת קשר לביצועה של עבירה זו.

חבלה בכוונה מחמירה

עבירה זו מיוחסת לנאשם בקשר לעובדות המפורטות באישומים 4 ו-6.

סעיף 329 (א) קובע כי "העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים:

(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין;

(2) מנסה שלא כדין לפגוע באדם בקליע, בסכין או בנשק מסוכן או פוגעני אחר;

(3) גורם שלא כדין להתפוצצותו של חומר נפיץ;

(4) שולח או מוסר לאדם חומר נפיץ או כל דבר מסוכן או מזיק אחר או גורם לאדם שיקבל כל חומר או דבר כאמור;

(5) מניח, בכל מקום שהוא, חומר מרסק או נפיץ או נוזל משתך;

(6) זורק על אדם חומר או נוזל כאמור בפסקה (5), או משתמש בהם על גופו בדרך אחרת" (ההדגשה שלי - ש.ד.).

סעיף 34 כד לחוק מגדיר "חבלה חמורה" כ-"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים; ו"חבלה מסוכנת" כ- "חבלה שיש בה סכנת נפשות".

היסוד העובדתי של החלופה הראשונה של העבירה כולל רכיב תוצאתי - פגיעה או חבלה חמורה ויסודה הנפשי הנדרש הוא חפץ להשיג תוצאה מסוימת - כוונה להטיל בנפגע נכות או מום או לגרום לו לחבלה חמורה (ראו ע"פ 2831/95 ענין אלבה פ"ד נ(5) 221 (1996), בעמ' 318-319):

"6. באשר ליסוד העובדתי: בעבירות של כוונה מיוחדת נפגע הערך המוגן לא כתוצאה מעשיית המעשה עצמו, אלא לנוכח המטרה הפלילית שלשמה נעשה המעשה. ואכן, במקום שהמעשה עצמו פוגע בערך המוגן, מתייתרת הדרישה כי הוא ילווה במטרה לפגוע בערך המוגן, ודי במודעות למעשה ולשאר רכיבי היסוד העובדתי. עמד על כך פרופ' פלר:

'אין כל טעם להגדיר עבירות בעלות יסוד נפשי מיוחד כביכול במטרה לפגוע בערך החברתי המוגן על-ידי איסור העבירה. בביצוע העבירה מוגשמת פגיעה זו ממילא, כך שהתניית השלמת העבירה במטרה כאמור, שאף אינה טעונה מימוש, יש בה משום אבסורד' (פלר, בספרו הנ"ל, בעמ' 549).

ודוקו: בכך שהמעשה עצמו אינו מהווה עבירה אלא נדרשת מטרה מסוימת בעשייתו, אין כדי לפגוע בעיקרון השולל ענישה על כוונה בלבד, המעשה מקבל את צביונו הפלילי על-ידי הכוונה הפלילית. על השפעת הכוונה הפלילית על המעשה הפלילי עמד המלומד גלנוויל וויליאמס.

7. היסוד הנפשי: בעבירת מטרה שהגשמתה איננה תוצאה טבעית הצומחת מן ההתנהגות האסורה אין צפיות לגרימת התוצאה יכולה לשמש תחליף לכוונה. יסודה של הילכת הצפיות הוא באפשרותו של עושה המעשה לחזות מראש, בדרגת הסתברות גבוהה, כי מעשהו יגרום לתוצאה האסורה. בבסיסה של ההלכה עומדת ההנחה כי התוצאה הצפויה צומחת בדרך הטבע מאותו מעשה. ואכן, הצפיות כתחליף לכוונה יושמה בפסיקה בעבירות תוצאתיות, והיום היא מעוגנת בחוק העונשין בקשר לעבירות תוצאתיות. בסעיף 20 לחוק העונשין, המגדיר מחשבה פלילית, נקבע:

'א) מחשבה פלילית - ...ולענין התוצאות גם אחת מאלה:

(1) כוונה - במטרה לגרום לאותן תוצאות;

(2) ...

(ב) לענין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן'.

הגם שהוראת החוק נוגעת לעבירות תוצאתיות, אין מניעה, לדעתי, להחיל את הכלל הקבוע בה גם על עבירות מטרה, כאשר הגשמת המטרה הינה תוצאה הצומחת בדרך הטבע מן ההתנהגות".

פיצוץ מטען החבלה שבמוקד אישום 6 הוביל לפגיעתו של דניאל כהן בגפיו, בפניו, בבטנו ובחזהו והוא נזקק להליך ניתוחי ואשפוז בן שבוע בבית החולים. אין ספק כי נפגע קשות וכי חבלותיו עולות כדי "חבלה חמורה" כהגדרתה בחוק. מכאן שהוגשמה התוצאה הנדרשת בסעיף 329(א)(1) לחוק שהיא העבירה החמורה ביותר מבין מקבץ עבירות זה. אשר ליסוד הנפשי, הרי שעל פי גרסתו הראשונה והאמינה יותר של רמזי, ביקש הנאשם לפגוע פגיעה משמעותית בדניאל כהן, היה מודע לכך שרמזי פונה לאחרים על מנת לבצע את מבוקשו ואף שילם לו תמורת המעשים הללו. אף אם לא היה מודע להנחת מטען החבלה בזמן אמת, אלא רק בדיעבד, הרי שמתקיימת לגביו חזקת המודעות, לפיה חזקה על כל

אדם שהוא מודע למעשיו, לקיומן של הנסיבות החיצוניות הרלוואנטיות לעבירה ולתוצאות העלולות לצמוח ממעשיו (ראו למשל ע"פ 1632/95 משולם ואח' נ' מדינת ישראל פ"ד מט(5) 534, 551 (1996)).

החלופות הנוספות של סעיף עבירה זה אינן כוללות רכיב תוצאתי. השימוש בחומר נפץ והתפוצצותו לצורך גרימת החבלה מקיימים את העובדות המפורטות בעבירות לפי סעיפים 329(א)(3) ו-329(א)(5) לחוק. ניסיונות הפגיעה בדניאל כהן באמצעות חומצה וסכין ביחס לאירועים נשוא אישום 4 ובסכין ביחס לאישום 5 לא צלחו בשל העדר הזדמנות לבצע את המעשים, מגבשים את היסוד העובדתי בחלופות השנייה והשישית לעבירה זו (סעיפים 329(א)(2) ו-329(א)(6) לחוק).

ברי כי הנאשם לא היה בזירת העבירה בשום מקרה ואחריותו למעשים הנה מכוח דיני השותפות, כמבצע בצוותא, לפי סעיף 29 לחוק. הנאשם הוא היוזם, הרוח החיה והמממן מאחורי הפגיעה בדניאל כהן ואין נפקא מינה אם נכח בזירת האירועים, אם לאו (ראו דנ"פ 1294/96 משולם ואח' נ' מדינת ישראל פ"ד נב(5) 1 (1998)) ודווקא העדר הנוכחות מעיד על מעמדו כרוקם תוכנית הפגיעה.

ראו דברי כב' השופט מצא בעמ' 29 ו-30:

"חוק העונשין שלפני תיקון 39 לא התנה את אחריות השותף לדבר עבירה בנוכחות פיזית בזירת העבירה בשעת ביצועה. אדרבה, בסעיפים 26(2) ו-26(3) אף הוטעם, ביחס למסייע וביחס למשדל, כי יישא באחריות לעבירה 'בין שנכח בשעת עשייתה ובין שלא נכח'. הדרישה לנוכחות נכללה רק ביחס לשני מקרים חריגים: בסעיף 26(4), שהסדיר מקרה מיוחד של סיוע על-ידי נוכחות, ובסעיף 28, שקבע את האחריות בגין עבירה נוספת. לא זה בלבד שבאף אחד מאלה אין משום ראייה לסתור את הכלל, כי הנוכחות אינה תנאי לאחריות, אלא שגם דרישת הנוכחות שנכללה בסעיף 28 נתפרשה בפסיקה ככוללת נוכחות קונסטרוקטיבית (ראו ע"פ 377/67 דהאן ואח' נ' מדינת ישראל וערעור שכנגד (להלן - פרשת דהאן [13]), שדן בסעיף 24 לפקודת החוק הפלילי, 1936 - חליפו הישן של סעיף 28 לחוק העונשין). כך, וביתר שאת, על-פי תיקון 39. לא זה בלבד שהדרישה לנוכחות לא נכללה באיזו מהוראותיו החדשות של תיקון 39, אלא שגם בסעיף 34א, חליפו החדש של סעיף 28, שוב לא ראה המחוקק טעם לכלול אותה.

...

נמצא שהנוכחות בזירת העבירה אינה אלא בגדר נסיבה עובדתית שלעתים נודעת לה משמעות ראייתית ולעתים היא אף חסרת משמעות כזאת, אך בשום מקרה אין לייחס לה משמעות לעניין סיווגו הנורמטיבי של צד לעבירה כמבצע בצוותא. לא למותר להוסיף, שלאור ביטול ההלכה בדבר אחריותם הסולידרית של הקושרים (בסעיף 499(ב)), שהוסף לחוק העונשין בתיקון 39), נודעת לתפיסה זו חשיבות מיוחדת. במציאות המשפטית החדשה, התניית האחריות הישירה בנוכחות, פירושה ש'סנדקים' ומנהיגי קבוצות עבריינים, המשלחים לזירת הביצוע את 'דגי הרקק' הסרים למרותם, בעוד הם מנהיגים את הפעילות הפלילית מרחוק, ייראו לא כמבצעים בצוותא אלא רק כמשדלים. ואפשרות זו, שבוודאי אינה משקפת את הדין הרצוי, אינה מתחייבת אף מן הדין המצוי".

וכן דברי כב' השופט קדמי בעמ' 67:

"במקום שבו מסכימים 'מבצעים בצוותא' על ביצועה של פעילות עבריינית נוספת במהלך ביצועה של התכנית העבריינית הבסיסית אם יתמלא תנאי שנקבע לכך, והפעילות הנוספת מבוצעת לאחר שהתנאי מתקיים, אין חולקים על כך שיש לראות את כל ה'מבצעים בצוותא' לעניינה של התכנית הבסיסית, כנושאים באחריות לביצועה של הפעילות הנוספת. וזאת - לא מכוח הוראות סעיף 34א לחוק העונשין, כאילו הייתה הפעילות הנוספת 'עבירה נגרת' לתכנית הבסיסית, אלא מכוח היותה של הפעילות הנוספת חלק אינטגרלי של התכנית הפלילית הבסיסית, שנצפתה מראש והובאה בחשבון מלכתחילה.

השאלה הדורשת תשובה במקרה דנא היא מהו הדין כאשר הפעילות הנוספת - המותנית כאמור - מתבצעת בלי שהתנאי יתמלא. עמדתו בעניין זה כעמדתו של חברי השופט מצא. לשיטתי, הואיל וההתנאה מותירה את שיקול-הדעת המוחלט אם לבצע את הפעילות הנוספת אם לאו לכל אחד מהמבצעים בצוותא - כאשר כל אחד מהם ויתר מראש על 'זיקת שליטה' כלשהי בקשר לביצועה והפקיד עניין זה לשיקול-דעתו של כל אחד מהמבצעים האחרים - יש לראות את הפעילות הנוספת כחלק בלתי נפרד מן התכנית הבסיסית. כל אחד מהמבצעים בצוותא יראה אפוא כנושא באחריות לביצועה של הפעילות הנוספת, גם אם בוצעה בלי שנתקיים התנאי שבו הותנה הביצוע. האפשרות שהעבירה הנוספת תבצע גם בלי שיתמלא התנאי הינה ממשית וצפויה, ואין בהתנאה כדי לחצוץ בין התרחשותה לבין האחריות לביצועה.

הפעילות העבריינית הנוספת שסעיף 34א לחוק העונשין מדבר בה הינה על-פי טיבה פעילות שהמבצע בצוותא לא צפה את התרחשותה (אך אדם מן היישוב בנעליו היה צופה אותה); כאשר פעילות עבריינית נוספת הנצפית מראש - אינה באה בגדרה."

כפי שצינתי לעיל, על פי עדותו של רמזי, הנאשם לא היה מודע באשר לאופן ביצוע המשימה, אולם המעשים שביצעו הקושרים נועדו לקידום המטרה של גרימת פגיעה גופנית קשה לכהן.

בע.פ. 4428/13 שטרית נ' מדינת ישראל (30.4.14), שעובדותיו דומות עד כדי זהות לענייננו, נדונה שאלת מעמדו של מזמין הפגיעה בהתייחס להוראת סעיף 29(ב) לחוק העונשין, ולאחר בחינת המבחנים העיקריים שנקבעו בפסיקה לשם זיהוי של מבצע בצוותא שהנו חלק מהמעגל הפנימי של ביצוע העבירה: מבחן השליטה, מבחן הקירבה, המבחן הפונקציונלי והמבחן המשולב, נקבע ע"י כב' השופט א' שהם:

"בעניין אוחנה נקבע כי על פי כל אחד מהמבחנים שפורטו לעיל, מי שיזם את המעשים הפליליים והוא הנהנה העיקרי מביצוע העבירות, הוא בגדר מבצע בצוותא, למרות שמעשיו מגלמים בחובם גם שידול לדבר עבירה".

המבחן המשולב עליו מסתמך כב' השופט שהם "המאזן בין היסוד ההתנהגותי ליסוד הנפשי, ולפיו ככל שהיסוד הנפשי של עושה העבירה גבוה יותר (מבחינת מידת העניין בביצוע העבירה), כך ניתן להסתפק בדרגה נמוכה יותר של העשייה מבחינת היסוד העובדתי, ולהיפך. מבחינה זו מדובר במעין "מקבילית כוחות", היוצרת זיקת גומלין בין שני הרכיבים" יש גם על עובדות המקרה שלפנינו כמו גם המסקנה לפיה המערער דשם הינו בגדר מבצע בצוותא של המעשים בהם הורשע. לענין זה אין כל חשיבות בענייננו לשאלה כיצד ביקש הנאשם לחבול בכהן ולגרום לו חבלות חמורות. כפי שצויין בענין שטרית:

"זאת שכן, ביצוע בהיקף רחב יותר של הפעילות הפלילית, הוא בגדר אפשרות מסתברת וצפויה, בנסיבות העניין. המערער היה זה שהזמין את תקיפתו האכזרית של המתלונן, תוך הדגשה כי בעקבות כך יאושפו המתלונן בבית חולים, לתקופה ממושכת. בנסיבות אלה, יש לראות את המערער, כ'ראש הנחש', וכמבצע העיקרי של הפעילות הפלילית".

יפים לענייננו ג דברי כב' השופט רובינשטיין בע"פ 3/10 אוחנה ואח' נ' מדינת ישראל (27.12.12):

"נראה, כי קשה להלום מצב בו המנהיג, נותן הפקודה והנהנה העיקרי מביצוע העבירות יוגדר כמשדל בלבד. בית המשפט, כפרשן החוק הפלילי, אמנם ער למגבלות - אך גם אינו שוטה שבעולם, שיוריד את הראש המתכנן, ראש הנחש, לדרגה משנית כיון ש'ידיו הפיסיות' נותרו נקיות כביכול, והוא לא ליכלך אותן במגע המתכת או כלי ממית אחר או באבק שריפה" (שם, בפסקה 123).

משקבעתי כי הפגיעות בכהן הוזמנו על ידי הנאשם, אין כל משמעות לשאלה האם ירד לפרטי הביצוע, סבורה אני כי גם אם לא עודכן בזמן אמת על האמצעים בהם נקטו יתר הקשורים למימושה של התכלית המשותפת: גרימת חבלה גופנית קשה לכהן, עצם העובדה שהוא זה שנתן את "הפקודה" הופכת אותו לשותף למימושה של המטרה בכל האמצעים בהם בחרו שלוחיו לבצעה.

אשר לעבירת קשירת הקשר, מקובל על הכל כי כאשר פלוני מואשם הן בקשירת קשר לבצע עבירה והן בביצועה של העבירה המושלמת אשר לשמה נקשר הקשר, ניתן להרשיעו בשתי העבירות גם יחד, אולם אין להטיל עליו אלא עונש כולל אחד על הפרשה כולה" (ראו ע"פ 228/77 זקצר נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(1) 701, 720 (1978)).

לפיכך, אם תתקבל דעתי, יורשע הנאשם באישום שש, כמבצע בצוותא, בעבירות של גרימת חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיפים 329(א)(2) ו-29 לחוק וכן בקשירת קשר לגרימת חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק, ולמרות שהואשם בקשירת קשר לביצוע רצח, מאחר שזו המסקנה המתבקשת.

עבירות נוספות בקבוצת אישומים זו

המאשימה ייחסה לנאשם עבירות נוספות כמפורט בכתב האישום:

היזק בחומר נפיץ - סעיף 452 מגדיר את עבירת "היזק בזדון" כלהלן: "ההורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר". סעיף 454 שכותרתו "היזק בחומר נפיץ" מגדיר נסיבות מחמירות לביצועה של העבירה וקובע כי "העובר עבירה כאמור בסעיף 452 על ידי חומר נפיץ, דינו - מאסר חמש-עשרה שנים, והוא אם היה אדם במקום המעשה או אם ההרס או הפגיעה סיכנו חיי אדם ממש".

חבלה במזיד ברכב - לפי סעיף 413 לחוק, "ההורס או פוגע במזיד ברכב או בחלק ממנו, דינו - מאסר חמש שנים", וזאת בשל העובדה שבמסגרת פעולותיהם פגעו כאמור הקושרים ברכבו של דניאל כהן באמצעות מטען חבלה שהנו בגדר חומר נפיץ, והפגיעה בוצעה בעת שהוא ובתו היו במקום.

לנוכח העובדה שהנאשם לא היה מודע לשימוש באמצעי זה, מקובלת עלי גישתה של חברתי כב' השופטת ד"ר אבניאלי כי אין להרשיע בעבירות אלה.

אישום 7

העבירה היחידה המיוחסת לנאשם באישום זה היא ניסיון רצח. אולם, פרט לגרסתו של רמזי, אין כל ראיה לחיזוק הטענה לפיה הנאשם ביקש באמצעות הפגיעה לרצוח את ע.ש ולמעשה, לגרסתו של עד המדינה, רמזי היה הרוח החיה מאחורי הרעיון לפגיעה זו ומעדותו עולה כי הונחה לנטרל את ע.ש באמצעות פגיעה משמעותית בה ולא על ידי קטילתה: כזכור, טען כי הוחלט "להזיז אותה מזה" באמצעות פגיעה בה ובילדיה: "זה התחיל גם כמין לירות בה או בסוף כאילו לשים לה מטען עם הילדים גם כן". מקום שבו מתעורר ספק ביחס לשאלת כוונתו של הנאשם, על הנאשם ליהנות הימנו.

זאת ועוד, אף שלנאשם היה מניע לפגוע ב-ע.ש, הרי שמדובר בראיה נסיבתית שאינה יכולה לשמש בסיס להרשעה ללא ראיות נוספות. מעדותו של עד המדינה ואמרותיו של רמזי לא ברור לאיזה שלב הגיעו השיחות בעניין הפגיעה באשתו לשעבר של הנאשם - האם חצו את שלב הרעיון וההכנה לשלב הניסיון, אם לאו. כך למשל, במהלך העימות של רמזי והנאשם אמר רמזי כי העבירה תוכננה אך לא סוכם סכום התשלום (לבדוק ת/305 עמ' 100).

יתרה מכך, לא ניתן לקבוע במידת הוודאות הדרושה שהנאשם הוא שעמד מאחורי הרעיונות הללו, מכיוון שבמצב הדברים כפי שתואר על ידי רמזי, קיימת אפשרות לפיה הלה חשש מהעמקת הבדיקה בשל פנייתה של ע.ש. לתקשורת.

לפיכך, מציעה אני לחבריי לזכות את הנאשם מהעבירה באישום 7.

אישום 13-15: עבירות לאחר מעצרו של הנאשם

העבירות המפורטות באישומים 13-15 בוצעו לאחר מעצרו של הנאשם בגין אישומים 1-2 ו-9-4 בפרשת "זר סיגליות" ועניינם עבירות חמורות ביותר הכרוכות בניסיונותיו לשבש מהלכי משפט או להקל בתנאי החזקתו במעצר.

אישום 13

אישום זה עוסק בפעולות בהן נקט הנאשם במטרה לגרום לרציחתו של עד התביעה, רמזי בכר, מתוך כוונה להכשיל את ההליך השיפוטי נגדו.

על פי האישום, בין התאריכים 26.5.2011 ל-16.07.2011 שהה הנאשם באגף 10 בכלא השרון. במהלך תקופה זו, בין התאריכים 31.05.2011 עד 13.06.2011 ובכוונה להכשיל את ההליך השיפוטי בעניינו, ניסה לשדל את האסיר סולומון

רובינוב לרצוח את עד התביעה א.א. באמצעות רעל מסוג ציאניד והביע נכונות לשלם סכום נכבד לרוצח בתמורה. כהוכחה לרצינות כוונותיו, מסר הנאשם לסולומון חבילת סיגריות. סלומון השיב כי הוא מכיר אנשים שביכולתם לבצע את המבוקש.

האסיר ג.א אשר שהה עם הנאשם וסולומון באגף והבחין בהתנהלות השניים, הציע לנאשם בתאריך 05.06.2011 את שירותיו כמתווך לביצוע ההתנקשות, לאחר שזה אמר לו שהוא מחפש מתנקש שירצח את א.א.. במקביל, פנה ג.א לרשויות שב"ס ומשטרת ישראל וידע אותם בדבר תכניותיו של הנאשם ואלו הנחו אותו לברר את כוונותיו ולהקליטו. בין הנאשם ל-ג.א התקיימו מספר מפגשים, במהלכם ניסה הנאשם לשדלו לרצוח את רמזי בכר (אשר בינתיים הסתבר לו כי מסר נגדו עדות) באמצעות מנת יתר של סמים, לרצוח את אביו ניזאר וכן לחבול בדניאל כהן והיה נכון לשלם כל סכום עבור ביצוע העבירות. במהלך המפגשים סוכם כי הנאשם ישלם לג.א 50,000 ש"ח אם הרצח לא יהיה מסובך וסכום של 70,000 ש"ח במידה שהביצוע יסתבך. כמו כן, סוכם כי הנאשם ישלם לרוצח השכיר מטעמו של ג.א מקדמה בסך השווה ל-5,000 דולר בשקלים. שניים מהמפגשים, שבמהלכם לכאורה ניסה הנאשם לשדל את ג.א לרצוח את רמזי, תועדו כמפורט להלן:

בתאריך 22.6.2011 במענה לשאלת ג.א "ואיך אתה רוצה שנעשה את זה" השיב נאשם 1 "מה עם סם?...לא רוצה שייראה שדקרו אותו או משהו כזה. אני מעדיף שייראה שהוא לקח יותר מדי סמים" ובהמשך הבהיר כי רצונו במותו של רמזי: "שלא ילך לנו לבי"ח ויצא חזרה, אתה מביין?.. אני רוצה להיפטר ממנו, זה הכל" וכי בהמשך בכוונתו לפגוע באנשים נוספים: "בוא נפתור את זה קודם אחרי זה נעשה אחד אחד".

בתאריך 13.7.2011 וידא ג.א כי בקשתו של הנאשם היא לרצוח את עד התביעה והנאשם חזר על כך ש"כאילו יחשבו שהוא לקח מנת יתר" וביקש כי הרוצח השכיר ינקה את טביעות אצבעותיו. הנאשם ו-ג.א סיכמו בניהם כי התשלום מטעמו יועבר לרוצח לכל המאוחר תוך יומיים ו-ג.א הבהיר לנאשם שעם ביצוע תשלום המקדמה לא תהיה אפשרות חרטה משום שהרוצח מתכוון להיעצר מספר ימים לאחר קבלת התשלום על מנת לבצע את הרצח.

ג.א מסר לנאשם את פרטיו של איאד, שוטר סמוי שהתחזה לרוצח שכיר והנאשם העביר את פרטיו לאביו לצורך תשלום המקדמה. ב-16.07.2011 פגש אביו של הנאשם את השוטר הסמוי, מסר לו את סכום המקדמה ושוחח עמו על תכנית הרצח. תכנית זו סוכלה על ידי משטרת ישראל.

בגין אישום זה יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

קשירת קשר לפשע (רצח) - סעיף 499(א)(1) לחוק.

ניסיון לשידול לרצח - סעיפים 33(1), 300 ו-29 לחוק.

ניסיון לשידול לרצח - סעיפים 33(1), 300 [ריבוי עבירות].

ניסיון לשידול לחבלה בכוונה מחמירה - סעיפים 33(1) ו-329 לחוק.

שיבוש מהלכי משפט - סעיפים 244 ו-29 לחוק.

אישום 14

על פי אישום זה ביקשו הנאשם ואביו לבצע עסקה עם רשויות התביעה, במסגרתה יקבל הנאשם הקלה בתנאי שחרורו ועונשו בתמורה למסירת מידע על מיקומם של כלי נשק בחצר ביתם של ניזאר ורמזי בכר. לטובת העניין, פנה הנאשם ל-ג.א בכלא השרון וביקש ממנו לרכוש עבורו כלי נשק ולהטמינם בחצר הבית. סוכם, כי בתמורה לכך ישלם הנאשם, באמצעות אביו, 35,000 דולר לאחיו של ג.א. השניים נפגשו בתחנת דלק במתחם גלילות בשתי הזדמנויות שונות לצורך העברת הכסף. על פי הנתען, מספר ימים לאחר המפגשים, החזיר אחיו של ג.א את הכסף לשליח מטעמו של הנאשם.

בגין אישום זה יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

קשירת קשר לפשע - סעיף 499(א)(1) לחוק.

עבירות בנשק (עסקה אחרת) - סעיף 144(ב) לחוק.

ראיות לאישומים 13-14

הנאשם אינו חולק על העובדות באישומים אלו. המחלוקת נסובה בעיקר סביב פרשנות המשפטית של העובדות וכן טענת הנאשם כי ג.א הדיחו לבצע את מעשי עבירה.

אישום 13

הזמנת רצח עד המדינה א.א.

ב-26.05.2011 הועבר הנאשם לכלא השרון, שם שהה באגף 10 בו נכלאו עצורים ואסירים טעוני הגנה. קצין המודיעין של הכלא, אמיל כיוף, העיד כי בשעתו היה הנאשם במצב נפשי קשה ולכן הוחזק באגף זה. ג.א, המרצה עונש מאסר בגין רצח שימש כתומך באגף ושהה בתא יחד עם הנאשם וכלואים נוספים ("אמרו לי לשמור עליו שלא יזיק לעצמו", ראו עמ' 476 לפרוטוקול). בשלב מסוים פנה ג.א אל גורמי המודיעין בכלא וטען כי הנאשם מבקש לבצע עבירות מבין כתלי בית המעצר. ג.א נפגש עם גורמי המודיעין בכלא וביחידת דרור של שב"ס ומסר להם ידיעות בעניין פעולותיו של הנאשם ולאחר מכן הפך לסוכן מטעמם.

בידיעה הראשונה שמסר ביום 06.06.2013 טען ג.א כי הנאשם מחפש אדם שיכול לחסל עבורו את עד המדינה א.א. ובעקבות כך פנה כיוף לקצין המודיעין של יחידת דרור, אמיר גיגי, להמשך טיפול (ראו ת/150 א וכן עמ' 406-405 לפרוטוקול).

בידיעה שנייה מיום 09.06.2011 טען ג.א כי האסיר סלומון רובינוב מנסה לסחוט את הנאשם לאחר שזה ביקש ממנו לרצוח את עד המדינה א.א תמורת כסף. בעקבות כך הוצא סלומון רובינוב מהאגף בו שהה הנאשם (ראו ת/150 א וכן עמ' 404 ו-408 לפרוטוקול). רובינוב טען בהקשר זה, כי הנאשם "אמר שהוא מוכן לשלם על מנת שאני אדאג שיפגעו

בעד המדינה שנגדו [...] הוא רוצה שהעד מדינה לא יוכל כבר להגיע לתחילת המשפט. הוא רצה לשלם לי כסף לפני העבודה אבל בדיוק העבירו אותי". לדבריו, ביקש הנאשם לפגוע בעד המדינה על ידי הרעלה באמצעות ציאניד. עוד טען כי הנאשם סיפר לו שמשפחת בכר "יצאו עליו", אבל "בהם הוא לא ביקש ממני לפגוע" (ראו ת/153א). ג.א העיד כי סבר באותה העת שרובינוב מאיים על הנאשם (ראו עמ' 482 לפרוטוקול).

בהודעה שמסר ג.א ביום 28.06.2011, לאחר שהפך לסוכן, טען כי ב-05.06.2011 שאל את הנאשם האם הוא נסחט על ידי רובינוב, לאחר שהבחין כי העביר לאחרון סיגריות ורכש עבורו בקנטינה, וזה השיב כי לרובינוב יש אח אסיר באגף רגיל ויש לו חיילים שיכולים לעזור "בלפגוע" בעד המדינה נגדו. "שאלתי אותו מה זה לפגוע זה כלומר לשבור לו את הידיים ואת הרגליים ואז גור אמר לי שהוא רוצה לחסל ולרצוח אותו" (ראו ת/151א, עמ' 2). על בקשתו המפורשת של הנאשם חזר גם בעדותו בבית המשפט ("הוא ביקש שימות, שירד", ראו עמ' 487-488 לפרוטוקול).

בהודעה זו מסר ג.א כי הייתה זו הפעם הראשונה בה שמע מפי הנאשם שהוא מבקש לפגוע בעד המדינה נגדו והוא שהציע את שירותיו לנאשם "כמי שיכול לעזור לו" ולמחרת פנה לגורמי המודיעין בכלא (ראו ת/151א, עמ' 2 ו-7). ג.א העיד בהתאם לגרסה זו, אלא שלאחר מכן תיקן עצמו והבהיר כי הנאשם פנה אליו עוד בטרם פנה אל רובינוב וביקש לגרום למותו של עד המדינה נגדו ואז פנה לראשונה לקצין המודיעין של הכלא (ראו עמ' 490 לפרוטוקול).

עוד מסר ג.א כי לאחר שיחה עם עורך דינו אמר לו הנאשם כי הוא אינו רוצה עוד לפגוע בעד המדינה, אלא במישהו אחר, לאחר שהבין שזה אינו מפלילו בעבירות המיוחסות לו (ראו ת/151ב, עמ' 3).

גרסת הנאשם

בחקירתו הודה הנאשם כי דיבר עם סלומון רובינוב על רציחתו של עד המדינה:

נאשם: אני לא מכחיש את זה, אני אומר דיברתי אתו, דיברתי עם עוד עשרה

על זה, כן.

חוקר: שמה? שלפגוע ב[א.א.].?

נאשם: שיפגר [א.א.], כן."

לאחר מכן נשאל הנאשם "מה גרם לך להחליט לרצוח את רמזי בכר ולא את [א.א.]" והנאשם השיב "אני לא זוכר איך שיניתי את דעתי, מתי זה היה" (ראו ת/151ז, עמ' 66). לטענתו, דיבר עם סלומון רובינוב בנוגע לאפשרות שהוא ואחיו "יטפלו" בעד המדינה על מנת שיפסיק להעליל עליו עלילות והוא בתמורה ישלם להם, אולם בשלב מסוים התחרט ואז איימו עליו "מצא חן בעיני הרעיון שלהם אבל אחר כך התחרטתי ואז הם התעצבו עלי וניסו לסחוט אותי", (ראו ת/151ט, עמ' 3).

בניגוד להודאתו בחקירה, העיד הנאשם כי מטרת הפגיעה בעד המדינה לא הייתה רצח "הוא אמר אנחנו נשבור לו את העצמות, אנחנו נפרק אותו, הוא לא יוכל להזיק לך", (ראו עמ' 1245 לפרוטוקול). כמו כן, טען לראשונה כי הסכים להצעתו של רובינוב לאחר שזה העביר לו פתק שנחזה להיות מעד המדינה ובו דרישה לתשלום מאות אלפי שקלים,

אחרת ימסור גרסאות המפלילות את הנאשם (ראו עמ' 1244 לפרוטוקול). עד התביעה רובינוב העיד אך לא נשאל האם העביר בעצמו פתק כאמור, אלא האם מוכרת לו שמועה שעד המדינה העביר פתק כאמור לנאשם דרך אסיר אחר ובתגובה השיב בשלילה (ראו עמ' 669-670 לפרוטוקול). הנאשם טען כי אינו זוכר האם סיפר לחוקריו על הפתק וטען כי סיפר לעורכי דינו על כך רק בטרם חקירתו הראשית (ראו עמ' 1342 לפרוטוקול). גרסתו זו אינה מתיישבת עם חקירתו של רובינוב בעניין זה, כפי שפורטה לעיל המצביעה על כך שמידע כללי (ובלתי קביל) בדבר שמועה כאמור, היה ידוע להגנה, אלא שהנאשם ככל הנראה ביקש לפתח שמועה זו לכדי ראיה ממשית, בשלב בו לא ניתן לחקור את העד בקשר לטענה זו.

לא השתכנעתי אפוא כי הנאשם "נזכר" להעביר את המידע לסנגוריו רק עובר לעדותו הראשית ולפיכך, היה על ההגנה לחקור את רובינוב בסוגיה זו ומשלא נחקר, המסקנה המתבקשת כי נמנעו מלעשות כן מחשש שתשובתו תזיק לעניינו של הנאשם. הכלל הוא שיש לחקור את עדי היריב על הגרסה שמתכוון להציג בעל הדין - ובמשור הפלילי: הנאשם חייב לחקור את עדי התביעה על גרסתו שלו - ולהימנעות מכך יש משקל ראייתי לחובת גרסתו של הנמנע, לאמור: משקלה הראייתי יגרע (ראו יעקב קדמי על הראיות 1907 (2009)).

הזמנת רצח עד התביעה רמזי בכר

ביום 22.06.2011 שוחחו הנאשם וג.א, אשר באותה עת שימש כסוכן משטרתי. שיחתם, אשר לפי הנטען עסקה בהזמנת רציחתו של רמזי בכר, הוקלטה ותועדה (ראו ת/5ט5):

"ג.א: תגיד לי מה אתה רוצה... הבנת?"

הנאשם: רמזי.

ג.א: מה?

הנאשם: רמזי.

ג.א: רק רמזי?

הנאשם: קודם כל.

ג.א: ואיך אתה רוצה שנעשה את זה?

הנאשם: מה עם [...] מה עם סם?

ג.א: מה שתרצה.

הנאשם: לא רוצה שייראה שדקרו אותו או משהו כזה. אני מעדיף שייראה שהוא לקח יותר מדי סמים.

ג.א: יענו עושים על הסמים?

הנאשם: אבל אחרי הם יבדקו שהוא באמת לוקח את זה?

ג.א: לא יודע זה לא, זה לא בעיה.

הנאשם: שלא ילך לנו לבי"ח וייצא חזרה, אתה מבין?

ג.א: מה אתה רוצה בדיוק, אני רוצה להגיד לו בשביל לדעת את הסכום?

הנאשם: אני רוצה להיפטר ממנו, זה הכל.

ג.א: לגמרי?

הנאשם: אני חלאס...

ג.א: תשמע אני היום, אני אדבר אתו תן לי עכשיו אני הולך לדבר אתו לדבר עם..

הנאשם: הוא אומר שחוץ מהזבל הזה שמלכלך עליך אין בכלל תיק.

ג.א: והראשון הזה העד מדינה?

הנאשם: נו הוא לא נגדך בכלל הוא אומר שהוא לא מכיר אותך.

ג.א: נו חלאס, ירדנו ממנו.

הנאשם: חבל סתם.

ג.א: כן, חבל למה? בסדר אז אני אדבר אתו אני אראה כמה מקדמה צריך קודם כל.

הנאשם: זה משהו שיכול לקחת שבועות בודדים?

ג.א: מה זה שבועות בודדים? מתי שאתה רוצה זה יוצא לפועל.

הנאשם: יאללה.

ג.א: בסדר, אבל אמרת לי אחרי משפט.

הנאשם: נו הוא אומר לי באמצע רק. כאילו הוא אומר לי... הוא הבעיה.

ג.א: כן? רק הוא הבעיה?

הנאשם: כן [...] כל היתר הם טובים, הוא אומר לי, הם אומרים בדיוק מה שאני אומר. כולם אומרים את האמת רק הוא.

ג.א: רק הוא הבעיה אחושרמוטה

[...]

נאשם: בוא נפתור את זה קודם אחרי זה נעשה אחד אחד

ג.א: בסדר אחד אחד, אל תדאג".

שיחתם של ג.א והנאשם מיום 13.07.2011 תועדה אף היא בהקלטה, אך איכותה ירודה ולפיכך לא תומללו חלקים ניכרים ממנה, בעיקר דברי הנאשם (ראו ת/52):

ג.א: הבחור. הוא אמר לי שהוא הולך להיעצר או יום ראשון או יום שני. אני את האמת אמרתי לו בסדר יעני השבוע הזה אנחנו גומרים? אומר לי כן.

[...]

ג.א: ושמה יעשה את העבודה. מיליון אחוז? תשמע כמו שהבטחת לי אני לא רוצה שכאילו, לא חס וחלילה תבוא בסוף תגיד אני רציתי רק מכות אני רציתי הבן אדם חזר על זה כמה פעמים.

[...]

ג.א: איך אתה רוצה? איך אתה רוצה בדיוק?

הנאשם: שכאילו יחשבו שהוא לקח מנת יתר.

ג.א: טוב כאילו לקח מנת יתר.

הנאשם: ככה הוא לוקח שישאר בחדר שלו שיחשבו שהוא לקח את זה.

ג.א: אל תדאג סמוך.

הנאשם: אתה מבין למה אני מתכוון?

ג.א: לא עד כדי כך הוא חמר שישאיר טביעות אצבעות?

[...]

ג.א: שילכו קיבינימאט.

הנאשם: אתה לא חושב שאני צודק?

ג.א: אתה צודק, אם היה לי בן אדם כזה שמעליל עליי אני גם הייתי רוצה שילך לקיבינימאט".

בשלב מסוים אמר ג.א לנאשם "תשמע זה הסיפור של הנשקים תעזוב אותו בצד בוא נתמקד אנחנו רק בסיפור הזה הסיפור של רמזי, מה קוראים לו" והנאשם השיב "רמזי בכר". ג.א הבטיח לו, בתגובה "אנחנו מתמקדים בו ומסיימים

בעזרת השם שהוא ילך קיבינימאט ימות אנחנו נדבר אחר כך, כמה מגיע להם ולא יבואו אליך ישר" והנאשם ענה "שלא יבוא לי בהפתעות".

פרטים נוספים מסר ג.א בחקירות מיום 28.06.2011 ומיום 16.07.2011, אשר נערכו כמה ימים לאחר השיחות המוקלטות שפורטו לעיל:

"גור בא אלי ואמר לי איך אפשר לעשות את העבודה כלומר החיסול מבלי שיהיה דם והמטרה היא שלא יחשדו בו, אני אמרתי לו שיש הרבה שיטות גור אמר לי האם זה אפשרי באמצעות סמים אני אמרתי לו כן ושאל אותי איזה סם אני אמרתי לו שיש סמים שיכולים לשגע בן אדם ואז הוא אמר לי שהוא לא רוצה לשגע אותו אלא רוצה לגמור אותו, יעני להמית אותו ואפילו שלא יצליח להגיע לבית חולים" (ראו ת/150א, עמ' 4-3).

ביחס למניע החיסול, אמר כי הנאשם "טוען שהוא חף מפשע בתיק הזה ולא מבין למה רמזי מעליל עליו דברים ובגלל זה הוא רוצה לחסל אותו" (ראו ת/150א, עמ' 6).

לדבריו, בהתאם להוראת מפעיליו, ביקש מהנאשם מקדמה בסך של כ-15,000 דולר ולאחר הביצוע היה אמור לקבל 50,000 דולר, אלא אם כן יהיה הביצוע קשה במיוחד, שאז יקבל 20,000 דולר נוספים (ראו ת/150א, עמ' 5).

אביו של הנאשם פגש ב"איאד", שלמעשה היה סוכן משטרתי, והעביר לו 5,000 דולר בשקלים. במהלך הפגישה בניהם הזהיר אותו הסוכן המשטרתי פן ישוחח עם הנאשם על פגישתם ואמר לו בשיחה שהוקלטה "אני רוצה להגיד לך ותבין אתה לא משנה קרה והלכת ביקרת את הבן שלך הרי אחרי זה אחרי שנגמור את הבחור" ואביו של הנאשם השיב "אהה". כמו כן, ביקש האב להרגיע את הסוכן ששאל אותו האם הגיע לבד לפגישה וכיצד ואמר "לקחתי אוטו שאין עליו שום מכשיר" (ראו ת/14ג). לאחר שנעצר מסר לחוקרים כי מסר את התשלום ל"איאד", לבקשת בנו ולא ידע למה הוא מיועד. עוד טען, כי לא זכר שהסוכן המשטרתי אמר בשלב כלשהו של פגישתם כי הוא "הולך לגמור מישהו" וטען כי גם לא אישר פעולה כזאת (ראו ת/14ו וכן ת/34ח).

זה המקום לציין כי אביו של הנאשם הורשע, בגדרו של הסדר טיעון, בעבירות של קשירת קשר לרצח, נסיון לשידול לרצח ושיבוש מהלכי משפט, בקשר לאישום זה.

גרסתו המתפתחת של הנאשם

בתחילה הכחיש הנאשם כי ביקש לרצוח אדם במהלך מעצרו (ראו ת/1ז1). הוא טען כי העביר לג.א 20,000 ש"ח באמצעות אביו על מנת שישמור עליו וכשבועיים-שלושה לאחר מכן העביר לו באותו האופן סכום נוסף של 15,000 דולר - הפעם כהלוואה ולבסוף שילם לו 5,000 דולר נוספים בעזרת אביו בגין חובות ארנונה ועיקולים שהוטלו בגינם (שם, בעמ' 3-2). כשנשאל על מספר הטלפון של איאד, אשר נמצא בספר הטלפונים שלו, השיב הנאשם כי מדובר במספר שמסר לו ג.א ולו היה אמור אביו להעביר הלוואה לטובת ג.א. בעדותו בבית המשפט אישר הנאשם כי הכחיש בתחילה את העבירות המיוחסות לו באישום זה כיוון שפחד שהסתבך בעבירה פלילית שעונש בצדה (ראו עמ' 1514 לפרוטוקול).

לאחר מכן נערך עימות בין הנאשם לג.א. וגם במהלכו ואחריו דבק בהכחשתו ותהה "מה זה השטויות האלה"; "שטויות במיץ עגבניות" (ראו ת/1ז3, עמ' 29-30) וכן כינה את ג.א "שקרן מסריח" (ראו ת/1ז1, עמ' 5).

רק לאחר שהושמעה לו הקלטת שיחתו עם ג.א מיום 22.06.2013, הודה שביקש לפגוע ברמזי:

ש: מה אתה עושה פה?

ת: אני מבקש ממנו שיעזור לי לפגוע ברמזי.

ש: למה?

ת: בגלל שרמזי חרבן לי את החיים.

ש: אוקי, אוקי וכל הסיפור הזה שמתנהל עכשיו? שאבא שלך העביר כסף,

מקדמה עבור מה זה?

ת: בכדי שהוא יפגע [...] בכדי שהוא יפגע בו [...] כי החרא הסריח הזה, לא

רק שהוא חרבן לי את החיים, אלא הוא עשה את זה בצורה מתוככמת".

בשלב זה טען הנאשם כי אף שייחל למותו, לא הזמין את רציחתו של רמזי, אלא ביקש מ-ג.א לפגוע בו קשות על מנת ללמדו לקח ("שיתנו לו משהו שיגרום לו להיות לא שפוי", "שלא יתאושש, שיפגע קשה", ראו ת/31, עמ' 47-48). עוד הוסיף כי לא יכול להיות שאמר מפורשות שהוא רוצה במות רמזי (ראו ת/31, עמ' 49).

רק משנשאל שוב על הזמנת הרצח הודה מפורשות בעבירות:

ש: איך היה אמור להתבצע החיסול של רמזי בכך שתכננת עם [ג.א]?

ת: [ג.א] אמר שהוא יתן לו סמים [...] אמר לי דרך מישהו אני לא יודע איך

הוא עושה את זה"

[...]

ש: כשאתה אומר בהקלטה, שלא יחזור מבית חולים, למה אתה מתכוון?

ת: שיתפגר אמן.

ש: מה הכוונה יתפגר?

ת: ימות, ימות, הוא וכל המשפחה המחורבנת שלו, שתפרו לי את התיק המסריח

הזה" (ראו ת/31, עמ' 61-62).

עוד אישר, כי הסיכום היה שהתשלום יקבע בהתאם לקושי בביצוע הרצח, בהתאם לגרסת ג.א.

לדברי הנאשם, גמלה בלבו ההחלטה להזמין את רציחתו של רמזי תחת עד המדינה לאחר שקרא את חומר החקירה נגדו והבין שזה הפלילו: "ישבתי קראתי את החומר והבנתי שהוא... חרטת סיפורים עליי, מפה ועד להודעה החדשה [...] הוא המציא כל מני דברים, תפר לי את כל התיק המסריח הזה, משקר שם" (ראו ת/151, עמ' 67). כאשר נשאל האם ביקש לפגוע בו כנקמה על כך או במטרה למנוע ממנו להעיד נגדו בבית המשפט, השיב "גם וגם" והוסיף, "מה זה למסור עדות, הוא תפר לי תיק, הבן זונה הזה שזה לא להאמין בכלל, הוא סחט ממני שתיים וחצי מיליון שקל" (ראו ת/151, עמ' 68).

את טענת ההדחה אשר תידון בהמשך העלה הנאשם לראשונה בעדותו בבית המשפט. עם זאת, בניגוד לטענת ההדחה המאוחרת, בחקירתו טען הנאשם כי ג.א לא איים עליו והוא לא חשש מפניו והעביר לו כספים מרצונו החופשי, שלא כמו רובינוב (ראו ת/151, עמ' 4).

הזמנת הפגיעה בדניאל כהן ובניזאר בכר

בהודעתו מיום 28.06.2011 טען ג.א כי הנאשם מסר לו שם נוסף "שהוא גם כן היה רוצה לחסל וזה למעשה האבא של רמזי בשם ניזאר" ולאחר מכן הבהיר "הוא אמר שהוא מתכוון לחסל אותם אחד אחד בהתחלה רמזי כלומר לחסל אותו ואחרי זה אביו ניזאר ואפילו אמר לי שניזאר משתחרר ויש סיכוי בכך ואז הוא גור נתן לי את הכתובת של ניזאר" (ראו ת/151, עמ' 4 וכן עמ' 7-8). בהודעתו מיום 16.07.2011 טען כי "גור אמר לי שגם את האבא הוא רוצה לרצוח" (ראו ת/151, עמ' 2).

בקשר לפגיעה בדניאל כהן, אמר ג.א כי לאחר שידור תכנית בעניינו באחד מערוצי הטלוויזיה, אמר הנאשם כי הוא "רוצה שאני אדאג שמישהו יתקוף אותו וישבית אותו וישבור לו את הידיים והרגליים" ואז הציע לו ג.א להתמקד ברמזי על מנת לא לעורר את חשדן של הרשויות שממילא חוקרות אותו בחשד לביצוע עבירות מסוג זה כלפיו (ראו ת/151, עמ' 9-10 וכן ת/151, עמ' 2).

בחקירתו מיום 21.07.2011 נשאל הנאשם מה ביקש מג.א לעשות שקשור לדניאל כהן והנאשם שאל את החוקר "יכול להיות שאז זה היה שאני רציתי לשבור לו את הידיים ואת הרגליים?" החוקר ביקש מהנאשם להיזכר וזה השיב "לא, לא, אני באמת אומר לך, אני לא זוכר, אני היה מצב שאני רציתי שישבור לו את הידיים ואת הרגליים ואחר כך החלטתי שאני לא רוצה". משנשאל מדוע אפוא התחרט, השיב "לא התחרטתי. אני עדיין מוכן לעשות לו את זה בעצמי [...] הבן אדם הזה התעלל בילד שלי. אני מוכן למות ושהוא יתפגר, ועדיין אומר לך שאני לא ביקשתי שישימו לו פצצה באוטו, זה לא שייך אחד לשני" (ראו ת/151, עמ' 65).

אף שהשיחות בעניין הפגיעה בדניאל כהן לא הוקלטו, הרי שהנאשם הודה בפרטי אישום זה ואף השתמש באותו ביטוי שבו השתמש ג.א לתאר את הפגיעה המבוקשת "לשבור את הידיים ואת הרגליים", ביחס לפגיעה בניזאר בכר אין ראיות נוספות פרט לעדותו של ג.א.

המסגרת הנורמטיבית

סעיף 33 לחוק מטיל אחריותפליליתגם על ניסיון לשידול לדבר עבירה וקובע כלהלן: "הנסיון לשדל אדם לבצע עבירה, עונשו - מחצית העונש שנקבע לביצועה העיקרי; ואולם אם נקבע לה

(1) עונש מיתה או מאסר עולם חובה - עונשו מאסר עשרים שנים;

(2) מאסר עולם - עונשו מאסר עשר שנים;

(3) עונש מזערי - עונשו לא יפחת ממחצית העונש המזערי;

(4) עונש חובה כלשהו - הוא יהיה עונש מרבי, ומחציתו תהא עונש

מזערי".

בע"פ 6095/08 סלומון נ' מדינת ישראל 29.12.2012 הבהירה כב' השופטת חיות את הרציונל העומד בבסיס הוראת חוק זה:

"התפיסה לפיה מהווה מעשה השידול חלק מן האירוע העברייני ומן העבירה נשוא השידול והגוזרת את אחריותו הפלילית של המשדל מן הביצוע העיקרי (או לפחות התחלת ביצוע המהווה ניסיון) של אותה עבירה, מחייבת את המסקנה כי שידול שלא צלח ולא תרגם את עצמו לביצוע או להתחלת ביצוע של העבירה אינו מצמיח אחריות פלילית. אלא, שהמחוקק הישראלי אשר ביקש לעקור את ההתנהגות העבריינית בעודה באיבה בחר להטיל אחריות פלילית גם על מעשה של שידול לדבר עבירה שלא צלח ולצורך כך קבע הוראה מיוחדת, המצויה כיום בסעיף 33 לחוק העונשין".

מדובר במצב בו חרף ההתנהגות המשדלת אין המשדול מבצע ואף אינו מנסה לבצע את העבירה. כלומר, במצב בו מבוצע השידול אך המשדול אינו מונע בפועל לבצע את העבירה, אין הפעלת הלחץ מצידו של המשדל, חמורה וקיצונית ככל שתהיה, באה בגדרי שידול, כי אם בגדר ניסיון לשידול בלבד (ראו יורם רבין ויניב ואקי דיני עונשין 554-555 (2010)). היסוד הנפשי הנדרש בעבירת ניסיון לשידול, כמו בכל עבירה נגזרת של ניסיון, הוא היסוד הנפשי הנדרש לגבי העבירה המוגמרת ובנוסף לכך יסוד חפצי של מטרה לביצוע העבירה. לפיכך, העבירה של ניסיון לשידול דורשת הוכחתו של היסוד הנפשי הנדרש בעבירת השידול וכן מטרה לבצע את השידול.

סעיף 30 לחוקמגדיר "משדל לדבר עבירה" כמי שמביא אחר לידי עשיית עבירה בשכנוע, בעידוד, בדרישה, בהפצרה או בכל דרך שיש בה משום הפעלת לחץ. קיומו של שידול מותנה בקיומה של התנהגות בעלת "אפקטיביות פוטנציאלית" מצד המשדל העשויה להשפיע על המשדול לבצע את העבירה וכן נדרש קיומו של משדול הטעון הנעה מנטאלית לשם קבלת ההחלטה לבצע את העבירה (ראו ע"פ 8469/99 אסקין נ' מדינת ישראל פ"ד נה(2) 65, 81-79 (2001) וכן ע"פ 6095/08 סלומון נ' מדינת ישראל (29.12.2008)).

מבחינת היסוד הנפשי נקבע בעניין אסקין שהוזכר לעיל כי נדרשת מחשבה פלילית הכוללת מודעות של המשדל לכך שיש בהתנהגותו כדי להביא את המשדול לידי ביצוע העבירה נושא השידול, וכי השידול צריך להיות מלווה בשאיפה - מטרה - מצד המשדל כי העבירה נושא השידול תבוצע.

מן הראיות שלפנינו עולה כי התנהגותו של הנאשם הייתה אפקטיבית ומשכנעת כלפי המשודל: הוא שוחח עם הסוכן המשטירתי ג.א על כוונתו בעניין רמזי לפחות בשתי הזדמנויות שהוקלטו (ולטענת הנאשם ו-ג.א, אף בהזדמנויות רבות נוספות, ראו ת/13, עמ' 64 ו-71 לעניין הנאשם ות/151, עמ' 8 לעניין ג.א) ואף העביר לשליח מטעמו של ג.א, אשר בפועל היה שוטר סמוי, תשלום עבור הרצח, באמצעות אביו. אמנם המשודל היה סוכן משטירתי, אך הנאשם לא ידע זאת והאמין שמדובר ברוצח שכיר שיוציא לפועל את משימת הרצח (ראו בעניין זה ע"פ 1856/10 סלים ספיה נ' מדינת ישראל (22.11.2010)). הנאשם היה מודע לפעולותיו כלפי ג.א ולפעולותיו של אביו, שלוחו, כלפי אותו "איאד" שסבר שהוא הרוצח השכיר. הוא היה בעל מחשבה פלילית, היה לו מניע ברור לרצות במותו של רמזי אותו פרט גם במסגרת הודאותיו המאוחרות להקלטת השיחה עם ג.א.

המפגשים של הנאשם עם ג.א, בהם לכאורה ביקש לרצוח את ניזאר בכר לא תועדו ולמעט גרסתו של ג.א, אין ראיות לניסיונות שידול לביצוע עבירה זו. כל שאמר הנאשם בהקשר זה הוא "בוא נפתור את זה קודם אחרי זה נעשה אחד אחד" (ראו ת/13, עמ' 3).

לפיכך, אני סבורה כי התביעה הרימה את הנטל הנדרש לצורך הוכחת עבירות של ניסיון לשידול ג.א לרצח רמזי בכר, לפי סעיפים 133(1) ו-300 לחוק וכן ניסיון לשידול הסוכן המכונה איאד לרצח רמזי בכר, לפי סעיפים 29(1) ו-300 לחוק.

אשר לעבירת ניסיון השידול כלפי ג.א וכלפי סלומון רובינוב ביחס לרצח עד המדינה, הרי שמן העדויות עולה כי התנהגותו של הנאשם כלפי רובינוב הייתה מעודדת ומשכנעת באופן אפקטיבי: הנאשם הבטיח לו תשלום כספי בגין המעשה, עשה עבורו קניות בקנטינת הכלא, העביר לו סיגריות ושוחח עמו על האופן בו סבר שיש לבצע את הרצח ונקב ברעל ציאניד כאמצעי לביצוע הרצח. מן הראיות בעניינו של ג.א, לעומת זאת, מתעורר ספק משמעותי ביחס להתקיימות יסודות העבירה. כזכור, סלומון רובינוב הוצא מן האגף לאחר שג.א דיווח כי הוא מנסה לסחוט את הנאשם בקשר להזמנת רציחתו של עד המדינה. לגרסת הנאשם, נסחט לאחר שהתחרט וחזר בו מבקשתו. לפיכך, לפי גרסתו הראשונה של ג.א, שוחח עם הנאשם לאחר שהתחרט כבר ועל כן אין זה סביר שהנאשם ניסה לשדלו לבצע את העבירה. על פי גרסתו המאוחרת, לעומת זאת, פנה אליו הנאשם עוד קודם לפנייתו אל רובינוב, היינו, בטרם התחרט, ולפיכך מתגבשים לכאורה יסודות העבירה.

מכל מקום, סבורה ההגנה כי במקרה דנן חל פטור עקב חרטה למשדל.

סעיף 34(א) לחוק המגדיר "פטור עקב חרטה" מורה כלהלן:

"משדל או מסייע לא יישא באחריות פלילית לשידול או לסיוע, או לנסיון לשידול, אם מנע את עשיית העבירה או את השלמתה, או אם הודיע בעוד מועד לרשויות על העבירה לשם מניעת עשייתה או השלמתה ועשה למטרה זו כמיטב יכולתו בדרך אחרת; ואולם, אין באמור כדי לגרוע מאחריות פלילית לעבירה מושלמת אחרת שבמעשה".

יובהר, כי אין המדובר בחרטה "מוסרית" כאמור בסעיף 29 לחוק הקובע פטור עקב חרטה לעבירת ניסיון, כי אם במניעת עשיית העבירה או השלמתה גרידא (ראו יעקב קדמי על הדין בפלילים 312 (2004)). בעניינו, אין מחלוקת כי העבירה נושא ניסיון השידול - רציחתו של עד המדינה - לא יצאה בסופו של יום לפועל עקב חרטתו של הנאשם. קביעה זו עולה בקנה אחד הן עם גרסתו של הנאשם והן עם גרסת ג.א ואף מחילופי הדברים בין השניים בשיחה המוקלטת מיום

22.06.2011.

אין מדובר בחרטה גרידא באפס מעשה. הנאשם לא שילם לג.א או לרובינוב תמורת חיטולו של עד המדינה. מאחר שהנאשם לא התקשה לגייס את סכום הכסף שיועד למקדמה עבור רציחתו של רמזי, אין זה מופרך להניח כי מניעת העברת התשלום בגין רצח עד המדינה נבעה מחרטתו (השוו ע"פ 5268/04 ליודמילה מינין נ' מדינת ישראל (07.11.2005)). זאת ועוד, הנאשם אמר מפורשות לרובינוב שאינו מעוניין עוד ברצח ולפיכך הסתכסך עמו. חרטתו כלפי ג.א אף תועדה בהקלטה מיום 22.06.2011 בו שואל אותו ג.א מפורשות מה באשר לפגיעה בעד המדינה והנאשם משיב הנאשם כי אין בכך צורך וכי "חבל סתם".

נוכח האמור לעיל, סבורני כי ביחס לשידול לרצח רמזי בכר יש להרשיע את הנאשם בעבירות של נסיון שידולם של ג.א והסוכן המשטרתי המכונה "איאד", בעוד שביחס לניסיון שידול לרצח עד המדינה יש לזכות את הנאשם.

ניסיון לשידול לחבלה בכוונה מחמירה

עדותו של ג.א כי הנאשם ביקש ממנו לשבור לדניאל כהן את הידיים ואת הרגליים עולה בקנה אחד עם הודאתו של הנאשם בחקירתו. השימוש בביטוי "לשבור את הידיים ואת הרגליים" מאפיין את שתי העדויות ויש בכך סממן אמת, אלא שלגרסת ג.א הוא שהניא אותו מפעולה זו ואילו לגרסת הנאשם - התחרט. באשר לחרטתו הבהיר כי אינה מופנית לעצם רצונו בפגיעה בכהן, שעודנו קיים כי אם ביחס לניסיון שידולו של ג.א לביצוע המעשה. עדותו של הסוכן מתיישבת עם הפעולות הנוספות שנקט הנאשם במטרה לפגוע בבן זוגה של גרושתו, כמפורט באישומים 4-6 ועל כן סבורני כי יש להעדיף את גרסתו של ג.א על פני זו של הנאשם, אשר שיקר ביחס למעורבותו באישומים שהוזכרו וגם במהלך עדותו לפנינו התגלה העד כמניפולטיבי המתאים את גרסאותיו לראיות שהוצגו לו במהלך החקירה ולפני בית המשפט. לפיכך, התגבשה עבירת ניסיון לשידול לגרימת חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיפים 133(1) ו-329(א)(1) לחוק.

שיבוש מהלכי משפט

סעיף 244 לחוק מגדיר את עבירת שיבוש מהלכי משפט כ- "עשיית מעשה בכוונה לפגוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת". מעשיו של הנאשם כמפורט באישום זה מגבשים את יסודות עבירה זו. הנאשם ביקש מג.א. לפגוע בכהן ולגרום למותו של רמזי הן כנקמה והן כדי לסכל את עדותם בהליך הצפוי, מאחר ששניהם הינם עדי תביעה, ניסיון השידול לרצח רמזי ופגיעה חמורה בכהן מקיים את יסודות העבירה.

אישום 14

השיחה בין הנאשם לג.א ביחס לאישום זה לא הוקלטה. הנאשם גם לא הודה בעובדות המפורטות בו מיד. בתחילה טען כי העביר לג.א 20,000 דולר על מנת שזה ישמור עליו ו-15,000 דולר נוספים כהלוואה (ת/11, עמ' 2). לאחר מכן,

חזר בו מגרסה זו וטען כי את העבירות מושא אישום 14 יזם ג.א שהציע לו שירכוש עבורו שלושה כלי נשק שמסירת מידע עליהם הייתה אמורה לסייע בשחרורו למעצר בית. בתמורה לפעולותיו בעניין זה, שילם לו 35,000 דולר (ראו ת/131, עמ' 63-65). את העסקה בינו לבין ג.א תיאר הנאשם כלהלן:

"לקנות נשק, להביא נשק מ.. מהמשפחה שלו [...] ולתת לי את זה [...] כאילו שאני אמצא מישהו שייקח את זה, לא רציתי את זה עוד [...] ושאני אסגיר את זה למשטרה בשביל, בתמורה לזה יתנו לי ללכת למעצר בית [...] הוא אמר לי תגיד שזה שלהם, שזה שייך בפרשה שלהם אז זה יעזור לך" (שם, בעמ' 64).

לעומת זאת, על פי הודעתו של ג.א מיום 16.07.2011, הנאשם הוא שיזם את ביצועה של העבירה ודרש שלושה עד חמישה כלי נשק (ראו ת/151ב, עמ' 3).

ההגנה סבורה כי אמירותיו של הנאשם מהוות הודאה בבקשה לרכוש כלי נשק. לשיטתה, הנאשם לא ביקש למכור או להעביר נשק שהיה ברשותו לאחר, ולפיכך לא ניתן להרשיעו בעבירה של "עסקה אחרת" בנשק, אלא בעבירה של רכישת נשק בלבד.

המסגרת הנורמטיבית

סעיף 144(ב2) לחוק קובע כי "המייצר, מייבא או מייצא נשק או הסוחר בו או עושה בו כל עסקה אחרת שיש עמה מסירת החזקה בנשק לזולתו בין בתמורה ובין שלא בתמורה, בלא רשות על פי דין לעשות פעולה כאמור, דינו - מאסר חמש עשרה שנים" (ההדגשות שלי - ש.ד.).

על פי כתב האישום פנה הנאשם ל-ג.א וביקש ממנו לרכוש עבורו כלי נשק והעביר כסף תמורתם, אולם לא קיבל לידי את "הסחורה". ג.א היה אמור לפעול להטמנת כלי הנשק שרכש הנאשם ולא קיבלם פיסית לידיו במיקום מסוים - חצר בני משפחת בכר. נשאלת השאלה האם מדובר ב-"עסקה שיש עמה מסירת החזקה בנשק לזולתו" או שמא עבירתו של הנאשם מסתכמת ברכישת נשק, כמפורט בסעיף 144(א) לחוק.

בע"פ 1142/11 סדיר נ' מדינת ישראל (08.02.2012) שהוזכר על ידי הסנגור המלומד, נדונה השאלה האם ניתן להרשיע אדם שרכש נשק, אך לא מכר או העביר אותו לאחר, בעבירה לפי סעיף 144(ב2) ושם נקבע כי -

"הן תכליתו האובייקטיבית והן תכליתו הסובייקטיבית של סעיף 144 היא להבחין בין רוכש נשק לבין סוחר בנשק, ולכן ככלל אין לראות ברוכש נשק כמי שנכלל במונח 'הסוחר בו' הקבוע בסעיף החוק. אפילו נאמר כי פרשנות הסעיף שלפיה עבירת הסחר בנשק מתייחסת גם לרוכש הנשק היא סבירה ומגשימה את תכליתו (וכאמור, אינני סבור כי כך הדבר), יש להעדיף את הפרשנות לפיה אין להחיל את סעיף 144(ב2) לחוק העונשין גם על רוכש הנשק, וזאת על פי כלל הפירוש המקל הקבוע בסעיף 34כא לחוק העונשין".

אלא שבמובחן מפרשת סדיר שהוזכרה לעיל, לא נטען כי הנאשם סחר בנשק ומיוחסת לו החלופה של עשיית עסקה אחרת בנשק, כאמור. הספרות פירשה את התיבה "עסקה אחרת שיש עמה מסירת החזקה בנשק לזולתו בין בתמורה ובין שלא בתמורה" כבאה להרחיב ולכלול במסגרת האיסור כל עסקה בנשק מכל סוג שהוא גם אם אין היא באה בגדר "סחר" ובלבד שיש עמה מסירת החזקה בנשק לאדם אחר (ראו יעקב קדמי, על הדין בפלילים 1975 (2006) - ההדגשה

שלי - ש.ד.).

זאת ועוד, כפי שהובהר בעניין סדיר, הסעיף יוצר הבחנה בין עבירת הסחר בנשק (המתייחסת למוכרהנשק) לעבירת רכישת הנשק (המתייחסת לקונההנשק), אלא שבמקרה שלפנינו לא מדובר בקונה הקלאסי של כלי נשק בודד שהמחוקק ביקש ליצור הבחנה מדרגית בינו לבין סוחר בכלי נשק, כי אם ברוכש של כמה כלי נשק (שלושה על פי גרסת הנאשם ועד חמישה לפי גרסת ג.א) והרכישה מבוצעת למטרת ביצוע עבירה פלילית.

לבסוף, הגם שהנאשם לא החזיק פיסית בנשק, הרי שהודה כי הנשק ש"רכש" היה אמור להגיע ממשפחתו של ג.א אליו והוא היה אמור למצוא "מישהו שייקח את זה". לפיכך מתקיימת גם הדרישה של החלפת ידיים.

עוד ניתן ללמוד על מהותה של "עסקה אחרת בנשק" מע.פ. 214/84 חוזה נ' מדינת ישראל, פ"ד לט (2) 140 שם נקבע (בענין "עסקה אחרת" בסמים):

"בית-משפט זה נתן למונח 'עסקה אחרת' משמעות נרחבת הכוללת כל הסכם לביצוע פעולה אסורה בסמים מסוכנים. בית המשפט לא דרש שההסכם יצא אל הפועל, אלא קבע, שעצם ההסכמה ההדדית היא המהווה את העבירה. הושלמה עסקה בסמים, תשובץ העבירה במשבצת המיוחדת שעוצבה בסעיף 13; התגבשה הסכמה הדדית לקיים עסקה ונקשר הקשר לכך אך העסקה הספציפית לא מומשה, תשובץ העבירה במסגרת עסקה אחרת".

ראו גם בג"ץ 3315/04 שטרית נ' בית המשפט המחוזי בירושלים, פ"ד ס (2) 413, 432.

בהתאם לאמור, סבורני כי מעשי הנאשם עולים כדי "עשיית עסקה אחרת בנשק", הקרובה יותר במהותה לעסקת סחר בנשק מרכישה והחזקה של נשק. מאחר שהנאשם ביצע את הרכישה באמצעות שלוחו, ג.א, הרי שאחריותו הפלילית נגזרת מדיני הקשר והתגבשה לגבי עבירת עשיית עסקה אחרת בנשק, כמפורט בסעיף 144(ב) לחוק וקשירת קשר לביצוע עבירה זו, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

יובהר כי למרות העובדה שג.א. לא התכוון כלל לרכוש נשק עבור הנאשם, ומשכך אין לראותו כשותף לקשר. אביו של הנאשם התכוון לבצע את הרכישה ואף פעל לביצוע העסקה, ומשכך יש להרשיע את הנאשם גם בקשירת קשר.

טענת סוכן מדיח

ההגנה סבורה כי ג.א הדיח את הנאשם לביצוע העבירות המפורטות באישומים 13-14. הסניגורים מפנים לראיות המצביעות לגישתם על חוסר אמינותו של הסוכן המשטרתי, טענות בדבר כשלים בהפעלתו על ידי הרשויות, לצד ראיות בדבר מצבו הנפשי המורכב של הנאשם במועדים הרלוונטיים.

מהימנותו של ג.א

ג.א הוא עבריין עתיר הרשעות פליליות בעיקר בעבירות סמים ומרצה עתה מאסר עולם בגין רצח אביו החורג (ראו גיליון רישום פלילי, נ/6). בגזר דינו בעבירת הרצח קבע בית המשפט המחוזי בחיפה, ביחס לאמינותו כי "שלל גרסאותיו [...]

מלמד על חוסר מהימנותו" (ראו נ/5, עמ' 2), כי "עשה רושם של 'מניפולטור' בעדותו" (שם, עמ' 9) וכי "על אף גילו הצעיר [...] צבר הרשעות קודמות רבות, חמורות ומגוונות" ולבסוף כי "מסר גרסאות שונות לבית המשפט וניסה להטעותו" (שם, עמ' 11). פרט לקביעות בית המשפט הודה ג.א בעצמו כי שיקר בעניין זה על מנת להתחמק ממאסר עולם והבהיר "אני רוצה להציל את התחת שלי ולצאת. לא רוצה לשבת בכלא" (ראו עמ' 520 לפרוטוקול).

ביולי 2011, בעיצומה של הפעלתו בתיק שלפנינו וכחודש לאחר שחתם על הסכם עם המדינה, נוהל נגדו תיק בבית משפט השלום בנתניה, במסגרתו הואשם בהחדרת סמים לכלא בשנת 2009, באמצעות אשתו של אסיר אחר. בהכרעת דין מיום 09.11.2011 קבע בית משפט השלום כי גרסתו של ג.א ביחס לעבירות הסמים היא גרסה "מוקשית ובלתי מתקבלת על הדעת" שבה "לא ניתן לתת כל אמון" (ראו נ/1 עמ' 2 ו-7). להתרשמותו, מדובר באדם "אינטליגנטי ומתוחכם, אדם נחוש ותיקי היודע לעמוד על שלו" (ראו נ/1, עמ' 9).

בעדותו לפנינו הסביר ג.א כי שיקר בעדותו בבית המשפט בנתניה כיוון ש"כל אסיר הוא משקר בשביל לצאת מהתיק" (ראו עמ' 516). קצין המודיעין כיוף העיד בהקשר זה כי סבר שג.א הודה בעבירות הסמים שיוחסו לו וטען כי לו היה יודע בזמן אמת כי כפר באישומים, יתכן שהיה משנה את החלטתו להשתמש בו כאסיר תומך (ראו עמ' 390 לפרוטוקול). שקריו בבית המשפט בעניין עבירות הסמים עומדים לכאורה בסתירה להסכם שחתם עם המדינה, לפיו "המס"ל לא יעשה כל מעשה לפני או אחרי ההליכים המשפטיים העלול לפגוע במהימנות הודעותיו במשטרה ובמהימנותו כעד בבית משפט לכשיידרש לכך" (ראו ת/148, סעיף 7).

יחד עם זאת, ראוי לציין כי מפעילו הישיר של ג.א, אמיר גיגי, שאף העיד נגדו בתיק שנוהל בבית משפט השלום בנתניה, העיד כי לסוכן "אמינות גבוהה בתיק הזה, אמינות מאוד גבוהה והוא עשה את מה שהוא התבקש לעשות" (ראו עמ' 427 לפרוטוקול).

אי השבת התשלום עבור עסקת הנשקים

לגרסת ג.א, לאחר שהנאשם חזר בו מהתוכנית המתוארת באישום 14, השיב לו את כספו באמצעות אחיו, ע.ב (ראו ת/152). בעדותו, לעומת זאת, טען כי השיב את הכסף לאחר שהחליט להתמקד בהזמנת הרצח, בתקווה כי מידע על כך יועיל לקיצור מאסרו (ראו עמ' 500 לפרוטוקול). לדברי הנאשם ואביו, לעומת זאת, הכסף מעולם לא הושב ולטענת הנאשם ג.א דרש ממנו עשרות אלפי שקלים נוספים לרכישת "נשקים נוספים", שהחליט שלא להעביר לו לבסוף (ראו ת/151, עמ' 4).

יובהר, הסוכן לא סיפר מיוזמתו שקיבל סכום כסף משמעותי עבור הפעולה ומפעיליו לא ידעו על כך דבר בזמן אמת (ראו עדותו של אמיל כיוף בעמ' 400 לפרוטוקול ועדותו של אמיר גיגי בעמ' 429 לפרוטוקול). כשנשאל ג.א מדוע לא סיפר על כך, השיב כי החל לדבר על כלי הנשק עם מפעיליו, אך נתבקש להתמקד ברצח ומכל מקום לא סבר כי מדובר בעניין חשוב (ראו ת/151, שורה 69-71; עמ' 501, 503 ו-537-536 לפרוטוקול). עוד אישר, כי נהג לשקר לנאשם כל אימת שזה שאל על אודות כלי הנשק בעבורם שילם ואמר לו שהוא בודק את האפשרות לרכשם עבורו, אף שלא הייתה לו כל כוונה לעשות כן (ראו עמ' 504 לפרוטוקול).

לגרסתו, השיב את הכסף לפני שיחתו עם הנאשם ביום 13.07.2011 (ראו עמ' 506 לפרוטוקול), אלא שבאותה שיחה מזכיר ככל הנראה הנאשם את יוזמת הנשקים וג.א משיב לו שיתמקד בהזמנת הרצח ואינו מזכיר ולו ברמז את החזרת

הכסף (ראו ת/52 ועמ' 507 לפרוטוקול). זאת ועוד, במזכר מיום 05.07.2011 שערך אמיר גיגי, תיעד שיחת טלפון שקיים עם ג.א וציין כי זה מסר לו שהנאשם ביקש לדחות את הפעילות להזמנת רציחתו של רמזי בשבוע, כיוון שהוא ממתין לכסף מחו"ל שישמש מקדמה. ברי, כי לו קיבל הנאשם בחזרה 35,000 דולר עד מועד זה לא היה נזקק לשהות נוספת על מנת לגייס סכום של 5,000 דולר בלבד כמקדמה (ראו ת/148 ו(2)). בחקירתו בבית המשפט לא טען ג.א. כי השיב את הכסף במועד מאוחר יותר (ראו עמ' 508 ו-510 לפרוטוקול).

גם עדות אחיו של ג.א בניין זה מערערת את גרסתו. ע.ב, מסר למשטרה כי החזיר כ-35,000 דולר לבקשת ג.א לגבר שנראה לו כבן 65 בעל מבנה גוף "לא ממש רזה אולי 80 קילו" ושיער "לא ארוך". מעבר לכך, לא סיפק פרטים ביחס לאותו פלוני אלמוני (ראו ת/152). בעדותו לא הצליח להיזכר בשום פרט על אותו אדם ומועד המפגש עמו, למעט היותו יהודי וקבלת הכסף ממנו בסמוך לביתו (ראו עמ' 442 לפרוטוקול). מתקשה אני לקבל כי אלו הפרטים היחידים שזוכר אדם שנפגש עם אחר לצורך העברת סכום כסף בלתי מבוטל. לכל הפחות היה אמור לעלות שמו או כינויו של אותו אדם בשיחה, ולחילופין העד יכול היה להבחין בכלי הרכב בו הגיע למקום. יצוין, כי גם בתיק שנוהל נגד ג.א בנתניה, אשר אף בעניינו היה מעורב ע.ב, נתקל האח בבעיות זיכרון דומות (ראו נ/1, עמ' 8).

גרסת הנאשם ואביו, כמו גם העובדה שהסוכן הסתיר את המידע על עסקת הנשק ממפעיליו, יחד עם עדותו התמוהה של אחיו מטילים בספק קיומו של מפגש כאמור ואין לי אלא להסיק כי הסכום מעולם לא הושב לנאשם או למי מטעמו. שקריו של הסוכן בסוגיה זו פוגמים במהימנותו. קל וחומר מקום שקיבל טובת הנאה בתמורה להפעלתו. לפיכך, יש לבחון את עדותו במשנה זהירות ולבדוק האם ראוי לתת בה אמון על רקע המכלול הראייתי שהתגבש נגד הנאשם באישומים הרלוונטיים.

בנקודה זו ראוי לציין כי אף שאת הידיעה המודיעינית הראשונה בעניינו של הנאשם מסר ג.א ביום 06.06.2011, רק כשבועיים לאחר מכן, ב-22.06.2011 צויד באמצעי הקלטה והופעל הלכה למעשה כסוכן (ראו עמ' 410 ו-1095 לפרוטוקול). השיחות בתא בו שהו הסוכן והנאשם יחד עם שלושה אסירים נוספים לא הוקלטו לפיכך, שיחותיו עם הנאשם בתקופה שבין מסירת הידיעה המודיעינית הראשונה לבין ההקלטה, אינן מתועדות. הסוכן ג.א אישר כי ידע שאין הקלטות בחדר בו שהו (ראו עמ' 532 לפרוטוקול) ואילו הנאשם טען כי השניים שוחחו על העבירות נושא אישום 13 "כל היום" (ראו ת/131, עמ' 71). לפיכך לכאורה הייתה לסוכן הזדמנות לשדל את הנאשם מבלי שהדבר תועד.

למרות האמור לעיל, סבורה אני כי בבחינה מדוקדקת זו, הודאותיו המפורשות של הנאשם בעבירות, תוך תיאור חיובי של יחסיו עם ג.א באותה העת, מעורבותו בתכנון אופן הקטילה ואי הסתייגותו מהתוכנית להמית את עד התביעה, אף שהסוכן המשטרתי אפשר לו לעשות כן, מאיינות כל ספק בדבר שידולו, על אף בעיית האמינות של הסוכן. דברים אלה מקבלים משנה תוקף לנוכח העובדה שהנאשם ביקש גם מראובינוף לבצע רצח של עד תביעה, מבלי שנטען כי הודח על ידו, ושעה שסבר כי לא יפיק תועלת מן הרצח, חזר בו מן ההצעה למרות נסיונות הסחיטה כלפיו.

יתר על כן, הנאשם העלה את טענת השידול רק בבית המשפט ואין לה סימן וזכר בהודעתו. עוד יצוין בענין זה כי לג.א לא היה כל מידע קודם ביחס למעורבים בפרשה ונשאלת השאלה כיצד יכול היה לשדל את הנאשם לרצוח עד שעל קיומו לא ידע או לפגוע בדניאל כהן תוך שימוש במילים הזרות לאלה של הנאשם.

מצבו הנפשי של הנאשם

מן העדויות עולה כי מצבו הנפשי של הנאשם אכן לא היה פשוט בתקופה הרלוונטית. ביחס לשהותו באגף טעוני הגנה אמר הנאשם כי "כל האגף הזה הוא פחד אלוהים מהיום הראשון שהגעתי כולם ניסו לסחוט ממני ולאיים עליי וגנבו לי דברים" (ראו ת/11, עמ' 2). ג.א. תיאר את מצבו של הנאשם עם הגעתו לאגף כ-"בהלה ופחד" (ראו ת/151, עמ' 1 וכן עמ' 476 לפרוטוקול). לדבריו, הנאשם "היה מפוחד פחד מוות", נראה "ממש שבור", הרבה לבכות וטען שוב ושוב לחפותו באמרו כי נפל קורבן לעלילה (ראו עמ' 478 לפרוטוקול). לדבריו, נדרש לשמור על הנאשם על מנת שזה לא יפגע בעצמו.

מוחמד בדראן, אשר שהה עמו בבית המעצר קישון העיד כי גם בתקופה זו היה הנאשם במצב נפשי לא טוב, בכה רבות וטען לחפותו (ראו ת/155, עמ' 6 ועמ' 365 לפרוטוקול), אך לגרסתו בשלב מסוים גם אמר לו "נשבר לי כבר, אני רוצה להודות ולעשות עסקה ולגמור" (ראו עמ' 361 ו-365 לפרוטוקול).

בחקירה בה הודה הנאשם בעבירות נשוא אישום 13, נראה הנאשם עייף מאוד ומותש ואף הוצא על מנת שיוכל לשטוף את פניו (ראו ת/13, עמ' 67). בשלב מסוים ביקש להודות בעבירות המנויות באישום זה ולשים את הפרשה מאחוריו. הוא חזר שוב ושוב על הודאתו, כך למשל: "אני מודה"; "תשאירו אותי עצור, תגישו לי כתב אישום, אני מודה ונגמר הסיפור"; "יש לי כתב אישום נו, אני מודה"; "אני במילי [כך במקור - ש.ד.] תפרו לי תיק, שאני נכנס לאותו דבר, אז זה לא משנה, תסתכל על זה ככה"; "עכשיו אני מודה"; "אני מודה בזה" (ראו ת/13, עמ' 75).

לא התרשמתי כי הלך רוחו של הנאשם היה שונה משל כל אדם אשר ניכלא לראשונה בחייו בגין האשמות חמורות ביותר. יתרה מכך, אף אם היה מצבו הנפשי מורכב במיוחד במובן שהיה פגיע וחשוף למניפולציות, שידול והדחה - ולא הוצגה לפנינו ולו ראשית ראייה שיש בה כדי לבסס טענה זו - הרי שאין בכך כדי להסביר את היוזמה שנטל הנאשם בשיחותיו עם הסוכן המשטרתי על רציחתו של עד התביעה, רמזי בכר, ובמיוחד הפירוט המדוקדק של האופן בו יש להביא למותו, באמצעות מנת יתר של סם, תוך הבעת חשש שמא יקושר לעבירה. פירוט זה מתיישב היטב גם עם עדותו של סלומון רובינוב בדבר בקשתו של הנאשם להביא למותו של עד המדינה, א.א., באמצעות רעל מסוג ציאניד.

סוכן מדיח - המסגרת הנורמטיבית

פסיקת בית המשפט מגדירה "סוכן מדיח" כלהלן:

"סוכן משטרתי המשדל אדם לעבור עבירה שלולא השידול לא היה מבצעה. פעולת ההדחה היא למעשה שידול, שעניינו שתילת רעיון ביצוע העבירה במחשבתו של המשודל" (ראו ע"פ 1224/07 אברהם בלדב נ' מדינת ישראל (10.02.2010)) (ההדגשה שלי ש.ד.).

מבחינה היסטורית, נפקותה של הטענה הצטמצמה למישור העונשי, היינו, פעולת סוכן מדיח - ככל שהתקיימה - לא פטרה את הנאשם מאחריות פלילית, אך עשויה היתה להביא להקלה בעונש. ברם, הפסיקה הכירה בכך שתיתכנה נסיבות חריגות, שבהן תרומתו של סוכן מדיח מטעם הרשות לביצוע עבירה פלילית תהיה כה מהותית, עד כי יהיה בה כדי להקים לנאשם טענת הגנה מן הצדק אשר בהתקבלה, עשויה היא להביא לביטול האישום נגדו (ראו עניין בלדב שהוזכר לעיל וכן ע"פ 1856/10 סלים ספיה נ' מדינת ישראל (22.11.2010)).

לצורך סיווגה של "הדחה", יש להבחין בין התנהגות סבירה לגילוי עבריינים לבין נקיטת אמצעי פיתוי פסולים שקשה

לדעת אם בהיעדרם הייתה העבירה מתבצעת (ראו ע"פ 360/80 מדינת ישראל נ' יעקב אפנג'ר, פ"ד לה(1) 228 (1980)). לצורך כך, יש לבחון את פעולתו של הסוכן לפי המבחן האובייקטיבי והסובייקטיבי (ראו עניין ספיה, פסקה 41).

המבחן האובייקטיבי בוחן את פעולת הרשות ובודק האם התנהלותה עלתה לכדי התנהגות בלתי נסבלת. בענייננו, אופן הפעלת הסוכן לא היה אידיאלי. מיום מסירת הידיעה הראשונה על כוונת הנאשם ועד למועד שבו הופעל כסוכן ונתבקש להקליט את הנאשם, חלפו יותר משבועיים. לפיכך, לגא הייתה לכאורה שהות מספקת לשוחח עם הנאשם לפני עריכת השיחות המוקלטות ביניהם ובמסגרת זו יתכן שפיתה אותו לביצוען של עבירות, בפרט נוכח אופיו המניפולטיבי ונטייתו לשקר לקידום ענייניו. בהקשר זה יוזכר כי מדובר באדם בעל עבר פלילי עשיר וחמור, אשר במהלך הפעלתו בתיק זה נשפט ביחס לעבירות שביצע בין כתלי הכלא, כאשר אחד ממפעיליו הישירים שימש עד תביעה נגדו. זאת ועוד, הוא שיזם את הפנייה אל גורמי המודיעין בכלא על מנת לקבל טובות הנאה. כמו כן, התגלו לגביו בעיות אמיונות ביחס לקבלת הכספים בפרשת כלי הנשק, אשר הסתיר ממפעיליו וככל הנראה אף לא השיב. אשר לאמירותיו של הסוכן במהלך השיחות שהוקלטו עם הנאשם, הרי שיש בחלקן בגדר עידוד או תמיכה בביצוע עבירה וראוי היה שאמירות ממין זה לא היו נאמרות. כך למשל, בשיחתם מיום 13.07.211 אמר לנאשם ביחס להזמנת רצח רמזי בכר: "אתה צודק, אם היה לי בן אדם כזה שמעליל עליי אני גם הייתי רוצה שילך לקיבינימאט". על אף האמור לעיל, להתרשמותי יצר הסוכן עבור הנאשם די והותר הזדמנויות לחזור בו מבקשתו, להפחית מחומרת מעשיו אף באותה שיחה כאשר שאל מפורשות בדבר כוונת הנאשם "אני לא רוצה שכאילו, לא חס וחלילה תבוא בסוף תגיד אני רציתי רק מכות" וכן "איך אתה רוצה? איך אתה רוצה בדיוק?". אולם הנאשם לא חזר בו מבקשתו לגרום למותו של רמזי וזו נמנעה בהתערבות המשטרה. אכן, ניתן היה לשפר את אופן הפעלת הסוכן במקרה דנן, אולם אינני סבורה כי ההתנהלות שפורטה לעיל עולה בגדר "התנהגות בלתי נסבלת" של הרשות.

יתר על כן, גם המבחן הסובייקטיבי, אשר בוחן את נטייתו הסובייקטיבית של הנאשם לבצע את העבירה אף הוא לא מתקיים בענייננו. לנאשם היה מניע ברור לרצות במותו של רמזי בכר וכפי שהובהר ביחס לאישומים 4-6, גם לפגיעה בדניאל כהן. על כך ניתן ללמוד מכוונתו המקורית לפגוע בעד המדינה, עליה שוחח הנאשם - כך לגרסתו - גם עם סלומון רובינוב ועם אנשים רבים נוספים בבית המעצר. זאת ועוד, טענתו של הנאשם בדבר הדחתו על ידי הסוכן הועלתה רק בשלב מאוחר מאוד - לאחר שתחילה הכחיש את העבירות המיוחסות ולבסוף הודה בהן מבלי לטעון טענת הדחה אשר הושמעה לראשונה רק בשלב עדותו בבית המשפט. לבסוף, מן הראיות שהוצגו לפני בית המשפט הנאשם אינו מצטייר כמי שמובל, משודל או נגרר לביצוע העבירות כאמור, אלא כמזמין עבירה: הנאשם עומד מפורשות על האופן שבו ירצח עד התביעה - באמצעות מנת יתר של סם; מתעניין במועד הביצוע כמי שהזמן דוחק בו והוא מצפה כבר להשלמת המעשה; מבקש לוודא שלא יוותרו ראיות שיצביעו על כך שנרצח, כאחרון העבריינים וכמובן משלם למי שהוא מקווה שיבצע את הרצח, באמצעות אביו. זאת ועוד, הנאשם עצמו מודה כי בעניין רציחתו של עד המדינה פנה לרובינוב ל-גא ולנוספים שאת שמם לא ציין ולמעשה שינה את מטרת הפגיעה רק עם התבהרות תמונת הראיות נגדו. יש בכך כדי ללמד על נחישותו לקטול את מי שסבר כי עלולים להעיד נגדו ולפיכך, לולא גא, יתכן שהיה מוצא אסיר אחר שבעזרתו היה משיג את מבוקשו. הנה כי כן, מצאתי שיש לדחות את טענת ההדחה מיניה וביה.

אישום 15

אישום זה עניינו בפעולות שביצע הנאשם בין התאריכים 14.04.2011 ל-15.05.2011 על מנת לשבש מהלכי משפט,

להדיח עדי תביעה ולהטרידם.

לפי כתב האישום, בכמה הזדמנויות עובר ל-15.05.2011 פנה הנאשם אל מוחמד בדראן והציע לו 100,000 דולר תמורת הדחת עדי התביעה סלטי ובני משפחת בכר והטרדתם באמצעות פגישות, הקלטות וצילומים, בכוונה למנוע ולהכשיל את החקירה ובמטרה להניא אותם מלהעיד במשפט ולהניעם להעיד עדות שקר או לחזור בהם מהודעות שמסרו בחקירה, באמצעים פסולים שונים - בהם מרמה, הטעיה, איומים והפחדה.

בתמורה לכך, שילם אביו של הנאשם לבדראן, בידיעת בנו, 100,000 ש"ח במהלך החודשים אפריל - יולי 2011. חלק מן הסכום הפקיד אביו של הנאשם בחשבונו של בדראן בבית המעצר "קישון" עובר ל-15.05.2011 וחלק שילם ישירות לבדראן בין התאריכים 15.05.2011 - 16.07.2011 במפגשים במקומות שונים בארץ. אביו של הנאשם אף פנה לבדראן וביקש לקבל לידי הקלטות וצילומים שביצע בתמורה לסכום ששולם לו.

בגין אישום זה יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

קשירת קשר לפשע - סעיף 499(א)(1) לחוק.

שיבוש מהלכי משפט - סעיפים 244 ו-29 לחוק.

הדחה בעדות בנסיבות מחמירות - סעיפים 246(ב), 249(א)(4) ו-29 לחוק.

ניסיון להטרדת עד בנסיבות מחמירות - סעיפים 249, 249(א)(5), 25 ו-29 לחוק.

ראיות לאישום 15

מוחמד בדראן שימש "עצור תומך" של הנאשם במהלך שהותו בבית המעצר קישון. הוא העד היחידי לעניין אישום זה וההגנה אינה מכחישה את פרטי העדות, אלא שלשיטתה היא איננה יכולה לשמש בסיס להרשעה בנסיבות המחמירות של עבירות הדחה בעדות וניסיון להטרדת עד.

בחקירותיו מיום 21.07.2011 ומיום 24.07.2011 מסר בדראן כי בתמורה ליחס הטוב שהעניק לנאשם, העביר לו האחרון סכומי כסף לקנטינה דרך אביו וכן צייד אותו במכתב הממוען לאביו, במסגרתו ביקש ממנו לשלם לבדראן בין 10,000 ל-15,000 דולר לאחר שחרורו. לדבריו, הנאשם לא ביקש דבר בתמורה, אך בסמוך לשחרורו ממאסר פנה אליו וביקש ממנו להיפגש עם הקבלן סלטי:

"הוא אמר לי יש אחד קבלן שיפוצים זה תוך כדי שהיה מספר לי על החקירה שלו ושיש קבלן שיפוצים מנצרת שהוא הפליל אותו וגור לא מכיר אותו אישית והוא טען שהיה אצלו במשרד פעם אחת ושהוא נכנס למכרז דרך משפחה מיפו. אני עמדתי להשתחרר והוא אמר לי הלוואי שאתה יכול להיפגש אתו ושיגיד את האמת. אמרתי לו שאני לא מכיר אותו ושאני אנסה לברר עליו" [...]"[...]"הוא רק אמר לי אם אני יכול לעזור לו עם העדות של הקבלן כי הוא יודע הרבה" [...]"

"ביקש ממני האם אני יכול להגיע לאותו קבלן שיוודע דברים עליו שהוא עדיין בחוץ. כ"כ שתיים [כך במקור] ממשפחת בכר שהם עדיין בחוץ ולא נעצרו להקליט אותם ויספרו הכל כדי שגור יצא החוצה ואם אני יצליח וגור ישתחרר הוא היה מוכן לשלם לי 100,000 דולר". כשנשאל מה רצה הנאשם שיאמר בהקלטה, השיב: "שהקבלן בנצרת יפתח על

משפחת בכר זה יסבך אותם וגור יצא מהתיק, שהם מפלילים אותו בתיק הזה" (ראו ת/155 א עמ' 2-3).

פרט לסלטי, ביקש הנאשם מבדראן להיפגש עם שניים מבני משפחת בכר שלא נעצרו בפרשה ואינם קשורים לתיק ביחס למעורבותם בעבירות פליליות נוספות שלכאורה ביצעו וניסו לייחס לנאשם (ראו עמ' 372-373 ו-376 לפרוטוקול וכן ת/155 ב, עמ' 2). בחקירתו הנגדית כאשר נשאל מיהם השיב כי אינו זוכר אפילו שם אחד (ראו עמ' 367 לפרוטוקול).

לגרסת הנאשם, פעולותיו של בדראן היו אמורות להסתכם בחקירה עצמאית של המעורבים: "שהוא יביא הקלטות ויביא תצהירים ושהוא יביא אנשים ביפו שמכירים אותם ושהם יבואו למשטרה ושהוא ידאג שיחקרו אותם ושיגבו מהם עדות" (ראו ת/155 א, עמ' 5). בדראן עצמו העיד כי בשום שלב לא נתבקש לאיים על הקבלן, לפגוע בו או לגרום לו לשקר לטובתו, אלא לחשוף את האמת (ראו עמ' 371-372 לפרוטוקול). לגרסתו, גם אביו של הנאשם עמו נפגש לצורך ביצוע מבוקשו של הנאשם, עמד על כך שכל פעולותיו בעניין בנו יהיו חוקיות (ראו עמ' 375 ו-377 לפרוטוקול).

אין מחלוקת כי בדראן לא ביצע את הפעולות שהוזכרו לעיל. לדבריו, לא רצה לסכן את עצמו "כי אני פה מצאתי את עצמי בתוך כנופיות של אויבים ולמשפחה, אני אצטרך לחיות כל הזמן בפחד" (ראו עמ' 377 לפרוטוקול). לגרסתו, מלכתחילה לא התכוון לשתף פעולה עם בקשותיו של הנאשם, אך כדי לקבל תשלומים נוספים ועל מנת שלא לסכל את קבלת הסכום שפירט הנאשם במכתב לאביו, נפגש עם האחרון לאחר שחרורו וגם שוחח עמו טלפונית.

על אף האמור לעיל, סבורה ב"כ המאשימה כי נסיבות הבקשה - העובדה שבדראן אינו חוקר פרטי והפנייה אליו נעשתה כאשר הנאשם שהה עם הנאשם במעצר, יחד עם אופן העברת הכספים לידי שבוצעה לגישה "במחשכים", מלמדים כי הנאשם ביקש להזמין את ביצוען של עבריות פליליות להבדיל מחקירה לגיטימית. קביעה זו אינה לגמרי מדויקת. התשלום לבדראן לא נעשה בהיחבא, בניגוד לגרסת המאשימה. הן בדראן והן אביו של הנאשם ציינו כי הכסף הועבר לחשבון הבנק של אשת בדראן ואביו של הנאשם אף העביר לבדראן תצהיר כי מדובר בהלוואה על מנת שאשתו תוכל להמשיך ולקבל קצבה מהמדינה (ראו ת/154).

המסגרת הנורמטיבית

מעשיו של הנאשם כמפורט באישום זה מגבשים את יסודות עבירת שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק ואשר יסודותיה הוזכרו לעיל. הנאשם לא פנה לחוקר פרטי על מנת לבצע חקירה עצמאית, אלא ביקש מעצור אחר לבצע את מבוקשו ויש בכך כדי לרמז על כוונותיו הבלתי תמימות, במיוחד מקום שמדובר בעו"ד, משפטן בהשכלתו. זאת ועוד, בדראן היה אמור לפנות ישירות לפחות לעד תביעה אחד - הקבלן נאיף סלטי - לשוחח עמו ולהקליטו. מדובר בפעולות אשר בכוחן להביא לשיבוש מהלכי משפט מעצם טיבן וטבען.

סעיף 246 לחוק מגדיר את עבירת הדחה בעדות כלהלן:

"(א) המניע אדם, או מנסה להניעו, שבהליך שיפוטי לא יעיד, או יעיד עדות שקר, או יחזור בו מעדות או מהודעה שמסר, דינו - מאסר שבע שנים.

(ב) המניע או מנסה להניע כאמור בסעיף קטן (א), בדרך של מרמה, הטעיה, כוח, אימים, הפחדה, מתן טובת הנאה או כל אמצעי פסול אחר, דינו - מאסר תשע שנים" (ההדגשות שלי - ש.ד.).

כפי שניתן להבין מנוסח הסעיף, העבירה המנויה מתבצעת כאשר הנאשם הצליח להניע את העד לחזור בו מהודעתו, אך גם כאשר הוא מנסה לעשות כן מבלי שתצליח משימתו (ראו גם ע"פ 551/80 מנחם ביטון נ' מדינת ישראל לה(1) 477 (1980)). זאת ועוד, עבירה של הדחת עד בחקירה עשויה להשתכלל גם כשהניסיון להטות את העדות, לפי טעמו של המדיח, איננו מופעל כלפי העד במישרין אלא באמצעות אדם שלישי, המשודל להדיח את העד (ראו ע"פ 3179/91 עובדיה שיחאי נ' מדינת ישראל פ"ד מו(2) 52 (1992)).

עם זאת, אין בראיות שפורטו לעיל כדי ללמד שהנאשם שידל את בדראן לאיים על העד או על אחרים, לתת לו טובת הנאה מסוג כלשהו, להפעיל נגדו כוח וכיוצא בזה מעשים המגבשים את נסיבותיה המחמירות של העבירה. ודוק, הן לגרסת בדראן והן לגרסת הנאשם, ביקש האחרון כי העצור ישוחח עם עדי התביעה, יקליטם בקשר לעדותם וינסה לדובבם. אכן, מדובר בעבירה של ניסיון להדחת עד, אולם ספק אם העובדות שהוכחו מגבשות את יסודות הנסיבות המחמירות המפורטות בסעיף 246(ב).

האיסור על הטרדת עד הקבוע בסעיף 249 קובע כי -

"המטריד אדם בנוגע להודעה שמסר האדם, או עומד למסור, בחקירה על פי דין, או בנוגע לעדות שמסר האדם, או עומד למסור, בהליך שיפוטי, דינו - מאסר שלוש שנים".

ביחס לעבירה זו קבע בית המשפט העליון כי כל התערבות חיצונית במטרה להשפיע על עד במשפט, לשדלו או להניעו לא לתת עדות, או לשנות עדות שנתן, או לחזור בו מהודעה שנתן במשטרה, מהווה הטרדה העשויה להכשיל את עדותו או לפגום במהימנותו (ראו ע"פ 247/71 מדינת ישראל נ' בחג'אן ואח' פ"ד כו(1) 76 (1971)). וראו גם ע"פ 526/90 עו"ד שרגא בלזר נ' מדינת ישראל פ"ד מה(4) 133 (1991): "הטרדה כוללת, לצורך ענייננו, כל פנייה אל אדם בדיבור או במעשה שיש בו כדי לטרדו ממנוחתו או מעיסוק באותם עניינים שהוא בוחר לו מרצונו".

סעיף 249 בדומה לקודמו שהוזכר לעיל, מתייחס רק למבצע העבירה, היינו למטריד. מחשבתו ותגובתו של האדם אשר כלפיו מופנים מעשי הטרדה או מידת ההצלחה של הטרדה אינן מיסודותיה של העבירה. די, על כן, בהוכחת עשייתו של מעשה של הטרדה, אשר נעשה מתוך מודעות למהות המעשה, לטיבו ולנסיבות הכרוכות בו, כדי לבסס הרשעה בעבירה (ראו גם עניין בלזר שהוזכר לעיל, בעמ' 174). אלא שבענייננו, לא נטען ולא הוכח כי עד כלשהו הוטרד ועל כן ניסיונו של הנאשם לא יצא לפועל ונותר בגדר ניסיון.

נסיבות מחמירות

בסעיף 249א קבע המחוקק נסיבות מחמירות לביצוע העבירות ולפיו "נעברה עבירה לפי סעיפים 245, 246 או 249 כשהעבריין נושא נשק חם או קר או כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחדיו לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם, דינו של כל אחד מהם -

[...]

(4) בעבירה לפי סעיף 246(ב) - מאסר ארבע עשרה שנים

(5) בעבירה לפי סעיף 249 - מאסר חמש שנים" (ההדגשות שלי - ש.ד.).

בענייננו, אין ראייה המצביעה על כך שבדראן היה אמור להגיע בליווי אחרים, או לשאת עליו נשק בבואו לשוחח עם עדי התביעה ולהקליטם ולפיכך נראה כי לא מתקיימות נסיבותיהן המחמירות של עבירות הדחה בעדות וניסיון להטרדת עד.

לפיכך, ניסיונו של הנאשם לפנות לעד התביעה סלטי, באמצעות בדראן, בקשר לעדותו מהווה ניסיון להטרדת עד לפי סעיף 25, 29 ו-249 לחוק וכאמור, הדחה בעדות, לפי סעיף 246(א) -29 לחוק.

מחדלי תביעה

בסיכומי (עמ' 77) טוען ב"כ הנאשם כי החוקרים נמנעו מבחינת כיווני חקירה שיכלו לסייע לנאשם בהגנתו ובד בבד חדלו מביצוע פעולות חקירה בכך שלא מיצו את כל כיווני החקירה בתשאולו של רמזי.

באשר לטענה הראשונה, אין אני סבורה כי היו למשטרה כיווני חקירה נוספים באשר לזהות מזמין ומממן הפגיעות בכהן ומי עמד מאחורי מעשים אלה, אשר אין חולק כי בוצעו בידי רמזי עבדי וא.א., כיווני חקירה כאלה גם לא הוצגו למשטרה או לבית המשפט.

באשר לאישומים המתייחסים לפגיעות בחובל ובמבנה הסיינטולוגיה מכלול האפשרויות האלטרנטיביות נבחן בחוות דעתי, ולנוכח התוצאה אין לי צורך לשוב ולהתייחס לסוגיה זו.

באשר לשאלות שניתן היה לשאול את רמזי בחקירותיו, מדובר בחכמה לאחר מעשה, לאור העובדה שבשלב החקירה איש לא צפה שרמזי יבחר בשתיקה וימנע ממתן תשובות לשאלות אלה ואחרות.

שתיקתו של רמזי והתמיהות שהותירו אמרותיו נבחנו בחוות דעתי וכל אימת שלא נמצא הסבר לשאלה משמעותית העולה מגרסת רמזי, ניתן לכך המשקל ההולם לזכותו של הנאשם בקביעת התוצאה.

כב' השופט שוחט:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל מספר רב של אישומים המייחסים לו עבירות שונות, כמפורט בהרחבה בהכרעת דינה של חברתי, כב' השופטת שרה דותן. להלן אפרט את עמדתי ביחס לכל אחד ואחד מהאישומים שהוגשו נגדו:

אישומים 1-2; 8-9; 7

אני מסכים להכרעת דינה של השופטת דותן ביחס לאישומים אלה ומסכים לזיכויו של הנאשם מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לו בהם.

לבד מהנאשם אליו מיוחסים אישומים אלה, המעורבים האחרים באירועים המפורטים בהם הם רמזי, עבדי ו- א'א' (אישום 4); יוסף בכר, עבדי, בינקי, א'א' ורמזי (אישום 5); רמזי, עבדי, בינקי ו- א'א' (אישום 6).

בעוד שרמזי, עבדי ובינקי הודו במעורבותם באירועים המפורטים באישומים 4-6, ואף הורשעו בגדרו של הסדר טיעון, במסגרתו הוגש נגדם כתב אישום מתוקן בעבירות הנוגעות לאישומים אלה, הנאשם הכחיש של מעורבות בהם.

משכך, הצטמצם גדר המחלוקת לשאלת זהותו של הנאשם כמזמין הפעולות המפורטות באישומים 4-6.

אין מחלוקת, כי עבדי מעולם לא פגש בנאשם, לא שוחח עמו וכל ידיעותיו אודות המעורבות הנטענת של הנאשם באישומים אלה הינן בגדר עדות מפי השמועה, מפיו של רמזי "... אני אף פעם לא דיברתי ולא נפגשתי עם גור כלום, זה עבר דרך רמזי, מרמזי אלי... מה שאני שומע מרמזי זה מה שאני יודע מה שאני חושב... כל הקשר של גור בעצם הוא היה דרך רמזי, הכל הועבר דרך רמזי אלי..." (ת/9 ה'3 עמ' 5 ש' 17-18; עמ' 14 ש' 12-14; ת/9 ח'3 עמ' 2 ש' 25-27).

כך גם עד המדינה א'א' לא נפגש מעולם עם הנאשם, לא שוחח עמו, ולא היה עד לשיחה אמיתית של מי מהמעורבים עם הנאשם (עמ' 908 לפרוט' ש' 16-33). העובדה שחלק גדול מהדברים שא'א' - שהיה עד במשפט - העיד עליהם מפי השמועה הם דברים שנאמרו לו על ידי עבדי ורמזי, שגם הם עדים במשפט, אינה משנה את מהות עדותו ואינה הופכת אותה לקבילה לאמיתות תוכנה. למותר לציין שהדברים שא'א' מעיד עליהם ושמקורם בעבדי, מהווים עדות מכלי שלישי ואין היא קבילה בבחינת קל וחומר. הוסף לכך את העובדה, שאינה שנויה במחלוקת, כי א'א' הוזן לעתים על ידי רמזי ו/או עבדי במידע כוזב - מצגי שווא בדבר ניהול שיחות טלפוניות עם הנאשם, שיחות שאין חולק כי לא התקיימו - כדי להתייחס לעדותו שלו - ככל שקבילה היא - בזהירות רבה.

כך גם יוסף בכר ובינקי.

למותר לציין שלא נטען להתקיימותם של חריגים מכוחם ניתן לקבל את עדותם של אלה כעדות לאמיתות התוכן.

מכאן הבריאח התיכון של ראיות המאשימה הינו רמזי.

רמזי סירב להשיב לשאלות מעל דוכן העדים, גם כאשר הורשע ודינו נגזר. ההודעות שמסר במשטרה הוגשו כראיה מכוח סעיף 10א' לפקודת הראיות. על מנת לבסס הרשעה על בסיס הודעות אלה - לאחר שנקבעה קבילותן - יש לקבוע עמדה ביחס למשקלן כנדרש בסעיף 10א(ג) לפקודת הראיות וגם אם נמצאו אלה מהימנות, עדיין יש צורך בדבר לחיזוק כנדרש בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות.

מדובר, אפוא, בשתי מסננות (מעבר לקבילות) של אימרת החוץ, עליה מבקשים לבסס הרשעה, לעבור - משקל ולאחריה דבר לחיזוק - ואם לא עברה האמרה את המסננת הראשונה (משקל) אין צורך להידרש כלל למסננת השניה (החיזוק).

אשר למשקל - לא מדובר בענין טכני. משעברו ההודעות - כאמרות חוץ - את מבחן הקבילות, דינן כדין עדות ואין לכך ולא כלום עם משקלן. את המשקל יש לבחון על פי השיקולים המפורטים בסעיף 10א(ג) לפקודת הראיות, כפי שבוחנים כל עדות אחרת ובתוספת הנמקה (ראו לענין זה י' קדמי "על הראיות", חלק ראשון עמ' 396-400). השיקולים המפורטים בסעיף 10א(ג) לפקודת הראיות אינם רשימה סגורה. הם גם לא מצטברים כי אם חלופיים. הם מכוונים, בעיקרם, למצב בו העד, מוסר האמירה, מסר עדות במשפט שסתרה את אמרתו. נפסק, כי "עם השיקולים המרכזיים שמוסמך בית המשפט לשקול נמנים הטעם שסיפק העד לשינוי גרסתו, הטעם למסירת גרסה כוזבת באימרת חוץ, והאופן בו משתלבת כל אחת מהאימרות שמסר - באימרת החוץ ובעדות - במכלול הראיות שהונחו לפתחו של בית המשפט" (מתוך ע"פ 4428/13 שטרית נ' מדינת ישראל; 30.4.14). כאשר העד, מוסר האמירה, שתק במשפט, הוא אמנם נמצא כ"עד במשפט וניתנה הזדמנות לצדדים לחקרו" אך ברור שכלי חשוב לבחינת שיקולים מרכזיים אלו נשלל מההגנה ומבית המשפט, מה שפוגע ביכולת לבחינת משקלה. במקרה שכזה אין לבית המשפט שתי עדויות שראוי היה להעדיף אחת מהן על פני השיקולים הללו אלא עדות אחת, היא אימרתו של העד.

אשר לדבר לחיזוק - רמזי הוא שותף לדבר עבירה. גרסתו, שניתנה כזכור רק בהודעותיו במשטרה, זקוקה, גם מטעם זה, לראיה מחזקת (סעיף 54א(א) לפקודת הראיות). במצב בו יש דרישות ראייתיות מצטברות, הן מכוח סעיף 10א(ד), הן מכוח סעיף 54א(א) לפקודת הראיות, יש צורך ב'חיזוק מוגבר' בעל משקל רציני ומיוחד' (ע"פ 442/85 מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד מ (4) 748) כאשר "מידתו של החיזוק הנדרש למקרה כזה עומדת ביחס ישר למידת האמון שרוחש בית המשפט לאמור באמרת השותף, שעליה תושתת ההרשעה" (מתוך ע"פ 4428/13 שטרית נ' מדינת ישראל, 30.4.14).

אמנם, אין הדבר מעלה את דרישת החיזוק לכדי סיוע ולכן ככלל לא יהיה צורך להביא ראיה 'המסבכת' את הנאשם, כזו שניתן ללמוד ממנה על הקשר שבין הנאשם לדבר העבירה עצמו וניתן להסתפק בראיות מאמתות שתחזקנה את אימרת החוץ של השותף לדבר עבירה (ע"פ 4400/12 עבאסי נ' מדינת ישראל; 3.2.14), אך בשל היחס הישר הנדרש, בין מידת האמון בה למידת החיזוק הנדרש, לא מן הנמנע שבמקרים בהם מידת האמון באימרה היא כה נמוכה יכול 'הדבר לחיזוק' להגיע לכדי סיוע.

כזכור, רמזי סירב להשיב לשאלות מעל דוכן העדים. בכך פגע קשות ביכולתו של הנאשם להתגונן, ובית המשפט נדרש לבסס את ממצאיו על תמלילי ההודעות של רמזי, ועליהן בלבד, כדי לקבוע ממצאי עובדה וממצאי מהימנות.

זאת ועוד, גם עבדי בחר לשתוק ולא להשיב לשאלות מעל דוכן העדים כך שלא ניתן היה לחקרו אפילו על עצם העובדה אם אכן שמע או לא שמע מרמזי את הדברים שהוא מייחס לו.

משכך, נוכח נסיבות מיוחדות אלו, יש לבחון בזהירות כפולה ומכופלת את המשקל שיש ליתן להודעותיו של רמזי, אם בכלל, עוד בטרם נידרש לסוגיית 'החיזוק המוגבר', ורק אם ינתן לה משקל כלשהו, יש לבחון את הראיות בהן רואה המאשימה כ'חיזוק מוגבר'.

א. אפתח ואומר שעדותו של רמזי, כפי שבאה לידי ביטוי בהודעותיו, אינה מהימנה בעיני, וגם אם הייתי מוצא אותה מהימנה, במידה כלשהי, אין בראיות המאשימה כדי להוות את ה'חיזוק הנדרש' שיאפשר לבסס עליה הרשעה ברמה הנדרשת במשפט הפלילי.

ב. בהקשר זה אין לי אלא להפנות לדבריה של חברתי השופטת דותן בסעיפים 55-60, שאת חלקם אביא בלשונה:

55. רמזי הוא הציר המרכזי בפרשיות המפורטות באישומים 1-2 ו-4-9 המכונה "זר סיגליות" ומכאן החשיבות של בחינת מהימנות אמרותיו במשטרה. גרסתו ביחס לאישומים העוסקים בפגיעה בשוטה חובל בהם עסקינן, וכפי שיתברר בהמשך, גם ביחס לאישומים הנוספים, היא גרסה מתפתחת. התרשמתי, כי לאורך חקירותיו במשטרה ניסה העד למזער ככל הניתן את חלקו בעבירות המיוחסות לו, בין היתר באמצעות הגדלת חלקם של מעורבים אחרים ובפרט חלקם של הנאשם ושל עד המדינה, אשר אינם קרובי משפחתו. בעבירה מושא אישומים 1-2 נגעו השינויים בעיקר לחומרת הפגיעות שביקש הנאשם לפגוע בחובל, כפי שפורטו לעיל, לאחר העימות הטעון מול הנאשם. שינויי הגרסה ביחס לעבירות מושא אישומים 4-7 ו-8-9 יפורטו בהמשך.

56. למעשה, גם התביעה מבקשת לקבל רק חלק מאמרות החוץ של העד ולהתעלם מאמירות שאינן עולות בקנה אחד עם עמדתה במסגרת הכלל "פלגינן דיבורא". בשלב הסיכומים ביקשה באת כוח המאשימה מבית המשפט "להאמין לרמזי בכל אותן נקודות שבהן הוא מפליל את הנאשם ולא להאמין לרמזי בכל אותן נקודות שבהן הוא מנסה לצמצם את חלקו שלו, של רמזי, על חשבון עבדי ועד המדינה או אנשים אחרים" (ראו עמ' 1654 לפרוטוקול). איני סבורה כי יש בסיס ליצירת הבחנה מלאכותית זו בין צמצום חלקו על ידי הפללת הנאשם כ"מתכנן על" של הפעולות ואף החמרת אופיין, לבין צמצום חלקו באמצעות ייחוס פעולות שונות, שביצע לכאורה, לעבדי ולעד המדינה, כפי שיוברר בהמשך. התרשמתי, כי מדובר בעד מניפולטיבי שמבקש לצמצם את חלקו במכלול העבירות על מנת להקל מעונשו ובכלל זה להציב את הנאשם במוקד האישומים כולם.

57. מעבר לאי ההתאמה הפנימית בין גרסת העד על התפתחויותיה, הרי שגם בחינתה מנקודת מבט חיצונית אל מול ראיות אחרות מערערת את אמינותה. טענתו של רמזי בדבר דרישת השוחד של חובל אינה נתמכת בהודעתו של המהנדס צבי וינלס (ת/40) וגרסתו ביחס לשיעור התשלום אינה מתיישבת עם הודעותיהם של שותפיו לעבירה, עבדי ועד המדינה. בהמשך, יתבררו אי התאמות מהותיות יותר גם ביחס לעבירות נוספות.

58. בנקודה זו ראוי לציין כי בחקירותיו במשטרה ביקש רמזי לקבל מעמד של עד מדינה ולחילופין לזכות בענישה מקלה או בהטבה אחרת מצדם של החוקרים, בתמורה לעדותו. את הניסיון לצמצם את חלקו בפרשה, במסגרתו הציג עצמו כ"בורג" או "שליח פיצה" (ראו ת/5 ו'3 עמ' 7 החל משורה 33 עד עמ' 8 שורה 9), כמו גם ניסיונו להגדיל את חלקם של מעורבים אחרים בפרשה תוך צמצום חלקו שלו, יש לבחון אפוא גם על רקע האמור. מן הראיות שהוצגו לפני בית המשפט עולה כי לא הובטחה לעד טובת הנאה בתמורה לעדותו, לא נחתם עמו כל הסכם ואף הובהר לו כי בית

המשפט הוא שיבחן את הראיות לעניין אשמתו ויגזור את עונשו. למרות האמור לעיל, נראה כי רמזי האמין ששיתוף הפעולה עם החוקרים יניב לו טובת הנאה מסוימת: בחקירתו מיום 30.04.2011, במסגרתה שיתף לראשונה פעולה עם החוקרים, אמר "אני אשמח לספר לכם אחד לאחד, מבטיח לכם אני אגיד לך מי עשה את מה, אבל תבטיחו להוציא אותי מהסיפור" (ראו ת/37ב, עמ' 12) ולאחר מכן הציע לחוקריו "קודם כל עסקה? יש מצב שסוגרים עסקה?" (ראו ת/47ב עמ' 66). כן שאל "אף אחד פה לא יחתום על הסכם עד מדינה?" ובתגובה השיב לו החוקר "... אני לא יודע למה אתה לחוץ להיות עד מדינה" (ראו ת/47ב עמ' 68).

...

60. התרשמתי כי ציפיותו של העד לקבלת טובת הנאה בתמורה להודאותיו המפלילות במקרה דנן הייתה ציפיה בעלמא שאינה מבוססת מציאות. כמו כן, העד לא שם יתנועע על ציפיותו זו ועל מנת להיטיב את מצבו לא חשף את התמונה המלאה והאמינה לפני החוקרים. אף על פי כן, כיוון שהתקיימה בו ציפיה כאמור, אני סבורה שעליה למצוא ביטוי בקביעת משקל אמרותיו".

ג. השקרים בהודעותיו של רמזי, כמו גם נסיונותיו, הבלתי נלאים, למזער את חלקו - "שיטה של ממש" לשון חברתי בסעיף 175 להכרעת דינה - ומנגד להעצים את חלקו של הנאשם (וגם אחרים), נמצאים לא רק בהודעותיו בנוגע לאישומים ביחס לדניאל כהן אלא גם ביחס לאישומים האחרים (הפגיעה בשוטה חובל ופרשת בנין הסיינטולוגיה), מהם בחרה חברתי דווקא לזכות את הנאשם, לא מעט בשל המשקל האפסי שייחסה להודעותיו. כך למשל:

בנוגע לתשלום לפגיעה בשוטה חובל: "גרסתם של עבדי וא'א' בענין התשלום מטילה צל על אמינותו של רמזי" (ראו סעיפים 26-27 להכרעת דינה).

רמזי שיקר לעד המדינה (א'א') "כפי שעשה בעבר לפי גרסתו וגרסת עבדי" (בהתייחס לעבירות הקשורות לפגיעה בשוטה חובל, סעיף 32 להכרעת דינה) וכן נהג רמזי לשקר גם בנוגע לפגיעה בדניאל כהן ובגרושתו של הנאשם: "בנוסף לאמור, מהודאותיו של עבדי ועדותו של א'א' בענין הפגיעה בכהן ובגרושתו של הנאשם עלה כי עבדי נהג להזין את עד המדינה באינפורמציה שקרית כל העת, בהנחייתו של רמזי" ומסתבר ששקרים כאלה נמסרו לעד המדינה גם (ובמיוחד) בנוגע לעבירות המפורטות באישומים 8-9 הנוגעים למבנה הסיינטולוגיה (מהם בחרה חברתי לזכות את הנאשם, סעיף 176 להכרעת דינה).

רמזי שיקר בטענתו, כי היה זה הנאשם ששלח אותו למינהל ההנדסה בעיריית תל אביב, מקום עבודתו של שוטה חובל, על מנת שיבדוק איזה רכב עומד בחניה של מנהל אגף הרישוי, תפקיד בו החזיק חובל בתקופה הרלבנטית. מאוחר יותר התברר כי אין אמת בדברים אלה ומי שהעביר את הפרטים לרמזי היה מוחמד בכר אחיו (סעיף 16 להכרעת דינה).

רמזי קושר בין פרשת הסיינטולוגיה והבנין הנוסף הקשור לפרשת זקאק ומשקר בענין זה בשיחתו עם המדובב בנסיון "ניכר לאורך חקירותיו במשטרה, להציב את הנאשם במוקד העבירות המיוחסות לבני משפחת בכר כמעין מתכנן-על - בנסיון למזער את חלקו במעשים" (סעיף 70 להכרעת דינה).

גם המאשימה סבורה שטענת רמזי בקשר למניע של הנאשם בשריפת בנין הסיינטולוגיה והחלפת חברת השמירה לא נכונה (סעיף 79 להכרעת דינה).

רמזי הינחה את עבדי לשקר ולהמציא איזה סיפור בנוגע למניע לפגיעה בבניין ולא לומר את האמת לעד המדינה (סעיף 102 להכרעת דינה). בהקשר זה מוסיפה חברתי, ואני מסכים עמה:

"המצאת סיפור כיסוי על מנת להטעות את עד המדינה ולהותירו באפילה ביחס לכוונותיהם האמיתיות של הקושרים מאפיינת את פעולותיהם של רמזי ועבדי גם ביחס לאישומים 1-2 כפי שפורט לעיל וגם ביחס לאישומים 4-6 (הם האישומים הנוגעים לדניאל כהן ש'ש'), כפי שיובהר להלן" (סעיף 103 להכרעת דינה).

רמזי מתגלה, דווקא לאור עדויותיהם של א'א' ושל עבדי "כעד בלתי אמין, מניפולטיבי שאינו בוחל בשקרים ובבדיות על מנת להשיג את מבוקשו" (סעיף 104 להכרעת דינה).

רמזי שיקר כשאמר שעבדי היה מגיע למשרד וכי הנאשם היה עמו בקשר מדי פעם (סעיף 131 להכרעת דינה). שקר מפגיע זה נאמר ביחס לאישומים הנוגעים לנסינות הפגיעה בדניאל כהן ונועדו, לטעמי, ליצור קשר ישיר בין הנאשם לקושר נוסף מבין הקושרים בפרשה זו, על אף שידוע לרמזי שעבדי לא פגש בנאשם מעולם ולא שוחח עמו.

קשיים וסתירות בנוגע לתשלום לפגיעה בדניאל כהן (סעיף 139 להכרעת דינה). כזכור אמינותו של רמזי נפגעה קשות גם בנוגע לטענותיו בדבר התשלום לפגיעה בשוטה חובל.

ביחס לנסינות הפגיעה בדניאל כהן חוזרת חברתי ומדגישה, כי עובדת היותו של רמזי שקרן המשנה את טעמיו בהתאם, ולעתים אף נותר איתן ומחזיק בהם גם כשהוא מעומת עם מידע מפריך (סעיף 173 להכרעת דינה), מתייחסת לסתירה הקשה בין גרסת רמזי לגרסת עבדי בנוגע להזמנת הפגיעה בגרושתו של הנאשם (סעיף 175 להכרעת דינה); דוחה את עמדת המאשימה ביחס לכל האישומים הקשורים בפרשה לפיה "המחלוקת ביחס למעורבות רמזי בכל אחד מן האישומים בפרשה זו אינה רלוונטית להוכחת אשמתו של הנאשם ואין בה כדי לפגוע במהימנותו (של רמזי ש'ש') ביחס לזהותו של הנאשם כמזמין הפגיעה בכהן" (שזו השאלה בתיק בהקשר לאישומים אלה), כי "אין דעתי כדעתה. התרשמתי כי רמזי עשה כל שביכולתו על מנת לחלץ עצמו מאחריות למעשים ולמזער את חלקו באירועים החמורים. נראה כי נטייתו זו, להשחיר מעורבים אחרים בפרשה התגברה, בין היתר, ככל שהובהר לו שאותו גורם מסר מידע שיש בו כדי להפלילו."

לדעת חברתי "מאחר שמדובר בשיטה של ממש והאינטרס המנחה אותו כה בולט וגלוי לעין, יש בכך כדי לכרסם באמינות עדותו".

לטעמי, יש בכך כדי ליתן לעדותו משקל אפסי, אם בכלל.

על כל אלה אוסיף ואומר את הדברים הבאים:

ד. גרסתו של רמזי הינה גרסה כבושה. רמזי לא שיתף פעולה עם חוקריו מייד עם מעצרו. בחקירתו הראשונה מיום 24.3.11 הכחיש את כל המיוחס לו (ת/7 א'3). בשלושת חקירותיו הבאות (11.4.11; 28.4.11) שמר על זכות השתיקה. רק בחקירתו החמישית (30.4.11) פתח רמזי את פיו והחל לבדוק את האפשרות לסגור עסקה עם המאשימה (ת/7ב'3 עמ' 10 ש' 18-22; עמ' 12 ש' 1-5) והתחיל למסור גרסה תוך כדי שהוא חוזר ומברר עם חוקריו אם דבריו מקדמים את עניינו (ת/7ב'4 עמ' 62 ש' 25-26; עמ' 66 ש' 5-6; עמ' 68 ש' 13-20; עמ' 69 ש' 4-6).

רמזי לא נותן כל הסבר מדוע כבש את גרסתו המפלילה כלפי הנאשם. חוקריו לא שאלו אותו בעניין זה וסירובו להעיד מעל דוכן העדים מנע את האפשרות לקבל תשובה בעניין זה. גם לכך יש ליתן את המשקל השלילי המתאים לגרסתו המפלילה.

ה. מה שהביא להחלטתו של רמזי להפר את שתיקתו ולמסור גרסה היו הדברים שנאמרו לו על ידי חוקריו, בחקירתו מיום 28.4.11, כי הנאשם "פתח" עליו ועל האחרים, וכי לא כדאי לו "שאיזה עורך דין מצפון תל אביב יצא נקי ואתה תאכל את כל החרא?" ולהלן מבחר ציטוטים:

"תגיד יש לך סכסוך עם גור פינקלשטיין?... אולי הוא מעדיף לזרוק הכל עליכם, יש סיבה לזה? עורך דין תל אביב מצליח, הוא מבחינתו נוחה לו התמונה הזאתי, שתהיה איזה שהיא חבורה של ערבים מיפו, הם אחראים להכל, יסתדר טוב, זה מה שאתה רוצה? שזו תהיה התמונה?" (חקירה מיום 28.4.11 מ"ט 1084/11 עמ' 19 שורות 20-31).

"מה הבעיה?... כי גור פינקלשטיין עורך דין שגם לו יש עורך דין, אבל הוא חכם... גור פינקלשטיין, מה הוא רוצה... לא רוצה שיכתבו את הדברים... לא רוצה שיפרסמו את השם שלו, זה הכול, מה הבעיה זה הכול הם, קוראים להם, עבדי רמזי ויוסף, נכון?... פתאום הוא רואה את כל חיות הטרף שמסביבו, ואדון פינקלשטיין לא עורך דין פלילי... מה לו ולקישון? מה לו ולאבו כביר?... בנאדם מחפש להציל את העור שלו..." (שם, עמ' 20 שורות 7-32).

"אתה רוצה שאיזה עורך דין מצפון תל אביב יצא נקי, ואתה תאכל את כל החרא? אה?... עדיף לך לבוא ולהסביר, כי בסופו של דבר אתה בבעיה, אם תבוא ותסביר עכשיו יסתכלו עליך אחרת, כאילו בסדר נו... נדחף, נגרר" (שם, מ"ט 1084/11 עמ' 22 שורה 9-14).

"עורך דין יציל אותך עו"ד? עורך דין קבר אותך..." (שם, עמ' 23 ש' 19).

"חוקר:... תאמין לי אדון פינקלשטיין יעשה הכול, הכול, כדי לחזור הביתה לצפון תל אביב אל המשרד שם..." (שם, עמ' 25 שורות 27-28).

"בגלל זה אדון פינקלשטיין יעשה הכול, הכול, כדי שאדון רמזי בכר, והוא לא יהיו באותו, באותו ספסל..." (שם, עמ' 28

"ותזכור מה שאמרתי לך, אדון פינקלשטיין יעשה הכול כדי לצאת החוצה, הכול, לחזור למשרד היפה שלו בצפון תל אביב... אמרתי לך לא כולם שותקים כמוך... חוקר מס' 2: למכור את מי שהוא יכול..." (שם, עמ' 29 שורות 8-2).

גם בתחילת חקירתו מיום 30.4.11, שמר רמזי על זכות השתיקה וחוקריו המשיכו "לעודד" אותו למסור גרסתו:

"חוקר: תתעורר, תתעורר יא רמזי תתעורר, אני אמרתי לך, זה האחרון, אם עלית ברכבת עלית אם לא כבר מאוחר... אתה בים סוער, זורקים לך גלגל הצלה תתפוס אותו, אם לא אתה טובע, אין לך על מי לסמוך, לא על גור, לא על עבדי, לא על פנקי (בינקי ש'ש')..." (ת/7 ב'3 עמ' 9 ש' 7).

לאחר שנאמר לו האמור לעיל, שאל רמזי את חוקריו האם הוא יכול לחתום הסכם עד מדינה והחוקרים השיבו "הסכם מדינה כשאתה צריך עזרה ממישהו, אנחנו לא צריכים... אנחנו לא צריכים את העזרה שלך, אנחנו לא רוצים לעשות איתך עיסקה למדינה..." (ת/7 ב'3, עמ' 10 שורות 22-18).

רמזי לא מרפה: "אני רוצה לצאת מהסיפור... כל הענין, לא עשיתי כלום... תקשיב רגע אם אני אשמח לספר, אומר לכם אחד לאחד, מבטיח לכם אני אגיד לך מי עשה את מה, אבל תבטיחו להוציא אותי מהסיפור" (שם, עמ' 12 שורות 1-5).

ובהמשך: "רגע, כדאי לכם מאוד להחלים אותי על עד מדינה" (ת/7 ב'2 מונה: 39:37) והחוקר משיב "כבר מאוחר... גם אם לא תגיד כלום סגור לא צריך אותך... פספסת את הרכבת" (ת/7 ב'3, עמ' 13 ש' 21-16).

בשלב זה רמזי מבקש עזרה לאביו, ניזאר, תמורת מסירת גרסתו (ת/7 ב'3, עמ' 16 ש' 35-29) וחוזר לעצמו, אחרי שהתחיל למסור את גרסתו: "כמה אני אקבל? שלוש שנים..." (ת/7 ב'4, עמ' 62 ש' 26-25). "קודם כל עסקה? יש מצב שסוגרים עסקה? אני לא רוצה..." (ת/7 ב'4, עמ' 66 ש' 6-5) "ואף אחד פה לא יחתום על הסכם עד מדינה?... אף אחד פה לא יחתום על הסכם עד מדינה?" בתשובה תמה החוקר: "... אני לא יודע למה אתה לחוץ להיות עד מדינה?" (ת/7 ב'4, עמ' 68 ש' 20-13).

לאחר שרמזי ממשיך במסירת גרסתו הוא שואל את חוקריו: "אבל עכשיו המצב שלי טוב אחרי זה... חוקר: בטח שמצבך טוב... בטוח?" (ת/7 ב'4, עמ' 69 ש' 6-4).

בהמשך מציג רמזי את עצמו כשליח "והשליח מקבל הכי מעט" (ת/7 ב'6).

את חקירתו מיום 3.5.11 פותח רמזי פותח בשאלה " ... כמה אני יקבל? חוקר: מאיפה אני יודע כמה אתה תקבל תגיד לי מה אני שופט? אמרת לא הרבה. חוקר: לא יודע כמה... ארבע, חמש?... " (ת/ג'3, עמ' 1 ש' 18-25).

ובהמשך רמזי שואל: "תגיד לי יש סיכוי שאני יקבל שנתיים?" (ת/ג'3, עמ' 21 ש' 16) ובהמשך שואל רמזי: "... מבחינת דירוג מי ראשון ומי אחרון? ... מבחינת החשודים העיקריים... מי מקום ראשון מי אחרון? איך אתה היית רואה את זה?" רמזי נשאל "רוצה להיות מקום ראשון? לקבל מדליה?" ומשיב "לא, לא, לא" (ת/ג'3, עמ' 21 ש' 21-38) והחוקר משיב לרמזי "שוב פעם, בית משפט מחליט, קודם כל אין מקום ראשון, אין מקום אחרון, חוץ מגור שהוא המזמין" רמזי משיב "כן" (ת/ג'3, עמ' 22 ש' 1-3).

ובהמשך חקירתו, רמזי מסביר לחוקריו, פעם נוספת, מדוע עליו לקבל עונש נמוך: "אני מדבר על עסקת טיעון... אני לא רוצה לנהל את התיק הזה... אבל זה לא שבע שמונה שנים לי... תראה אני לא תכננתי לא ביצעתי לא יזמתי" (ת/ג'3, עמ' 61 ש' 21-39) ובהמשך רמזי כבר מחליט על גזר דינו: "אתה יודע מה יתנו לי... יתנו לי שלוש שנים בפועל ושלוש שנים על תנאי וקנס" (ת/ג'3, עמ' 66 ש' 1-3) ובהמשך חוזר רמזי ומסביר לחוקריו: "ואני לא מבצע לא מתכנן ולא יוזם. אני רק... שליח" (ת/ג'3, עמ' 95 ש' 8).

גם בחקירתו מיום 12.5.11 שואל רמזי: "אבל לגבי מה שאמרת שאנחנו בורג במערכה הזאת זה נכון או שהוא סתם המציא את זה? (חוקר: נכון שאתם בורג במערכה כולה, אתם גם שחקנים ראשיים בחלק מהמקרים) ופינקלשטיין איך הוא? מה הוא מה הוא נחשב? (חוקר: מבחינתי?) אני מבחינתך בורג, והוא? (חוקר: מבחינתי הוא ראש המאפיה) ועלי? (חוקר: שותף שלכם) אבל הוא הכי, הוא אחרי פינקלשטיין. הוא זה, זה כמו פיצרייה שמכינה את הבצק, ויש את המזמין, ויש את השליחים, אז השליחים אפשר להעפף והפיצרייה תמשיך לעבוד גם בלי השליחים..." (ת/ג'3, עמ' 7 שורות 33-39, עמוד 8 שורות 1-10).

ובהמשך ממשיך רמזי ושואל: "לא, אבל באמת מה שאמרת? אני באמת בורג במערכה הזו? ... (חוקר: בורג שבלעדיו אי אפשר) למה תגיד רק בורג למה בלעדיו אי אפשר?... " (ת/ג'3, עמ' 8 שורות 31-34) וממשיך לתהות על עונשו: "אני אקבל את החמש שנים או שזה יותר מדי?" (ת/ג'3, עמ' 9 שורות 5).

בהמשך רמזי שב ומבקש למסור גרסתו תמורת שחרור אביו: "שום דבר, אני לא יודע אני לא יודע שום דבר, שתשחררו את אבא שלי תקבלו עוד דברים..." (ת/ג'3, עמ' 29 שורות 20-21).

ובהמשך אומר רמזי לחוקריו: "אתם מחפשים את גור, אני יודע, וגם את עלי..." (ת/ג'3, עמ' 33 שורות 5-8) "...אתם לא מחפשים לא אותי ולא את אח שלי..." (ת/ג'3, עמ' 34 שורות 16-17).

בשלב זה, בנסיון לחזק את תדמיתו כ"שליח" תמים שלא ביצע דבר, משקר רמזי לחוקריו. לטענתו, היה פעם אחת בלבד בחיפה (ת/ג'3, עמ' 5 שורות 17-19, ת/ג'3, עמ' 11 שורות 27, עמ' 152 שורות 33-34) - ואולם, עד המדינה סיפר, כי רמזי היה בחיפה "...שלוש ארבע פעמים" (פרוטוקול עמוד 851 שורות 28-29). בעוד שרמזי הכחיש שהציע

להיכנס לביתו של כהן דרך החלון (ת/7 ג'3, עמוד 4 שורות 29-38), עד המדינה העיד כי רמזי הוא זה שהציע לטפס על המרזב (פרוטוקול עמו' 852 שורות 20-27, עמוד 853 שורות 13-18);

גרסתו של רמזי לאורך כל הדרך וגם בחקירתו האחרונה, "אני לא שמתי מטענים" (ת/5 ו'3, עמוד 16 שורות 32) וכי לא היה נוכח בחיפה ביום הנחת המטען לכהן (ת/5 ו'3, עמוד 19 שורות 32-34) - עומדת בסתירה לגרסת עבדי והן בניגוד לגרסת עד המדינה (פרוטוקול עמוד 869 שורות 25, עמוד 870 שורות 1-6).

הגם שרמזי לא קיבל ולא הובטחה לו שום טובת הנאה, ברור כי לתחושתו שלו - לקבל הקלה בעונש הצפוי לו - והטקטיקה בה נקט למזעור חלקו והטלת האשם כלפי אחרים ובפרט הנאשם רק מפחיתים ממשקל עדותו ומחייבים בדיקה זהירה עד מאוד של עדותו.

לאישומים עצמם

אפתח ואומר כי ניתן להצביע על קיומו של מניע לנאשם לפגוע בדניאל כהן. עמדה על כך חברתי בהכרעת הדין שלה, לא ארחיב. עם זה "רווח צפוי מפעילות בלתי חוקית מסוימת אינו מלמד בהכרח כי המבצע היה מודע לאי החוקיות..." ו"מסקנה כי אדם יכול היה לבצע עבירה ואף להפיק ממנה תועלת, אינה שקולה בשום פנים ואופן למסקנה כי הוא אכן ביצע אותה" (הש' אשר גרוניס (כתוארו אז) בע"פ 4354-5/08; 4364 מדינת ישראל נ' רבינוביץ ואח' 22.4.10). לכל היותר - וגם זאת בדעת מיעוט שלו בהמשך הדברים - ראיות המצביעות על הזדמנות ומניע יכולות לשמש נדבך צדדי, "התומך בתשתית ראייתית הכוללת גם ראיות המצביעות באופן ממוקד על מעורבות הנאשם בעבירה" (שם. ראו גם ע"פ 4428/13 שטרית נ' מדינת ישראל, 30.4.14). לפיכך, אין להציב את המניע בקדמת מסכת הראיות המפלילות שיש נגד הנאשם וניתן לעשות בו שימוש אך כתמיכה להרשעה כאשר הונחו לפנינו קודם כל "ראיות המצביעות באופן ממוקד על מעורבות הנאשם בעבירה". קשה, אפוא, עליו קביעתה של חברתי הש' דותן, כי "הראיה הנסיבתית המהותית ביותר לחובתו של הנאשם הוא המניע לפגוע בכהן על רקע המאבק המשפטי שניהל בעניין המשמורת על בנו", קביעה שיש בה כדי לראות במניע את הראיה 'המחזקת' החזקה ביותר.

בהקשר זה אוסיף ואומר, כי ההודאה במעשים דומים המיוחסת לנאשם, בקשותיו מניזאר בכר (שנים לפני העבירות המיוחסות לו באישומים 4-6) למצוא מישהו שישבור לדניאל את הידיים והרגליים כמו גם בקשתו הזוהה מג'א' (ממנה להשקפתי יש לזכות אותו ועל כך להלן) - אין בה כדי לשמש חיזוק להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות אלה. הטעם לכך - מטרתה של עדות בדבר מעשים דומים לשלול טענה של הנאשם בדבר העדר כוונה פלילית כאשר עצם ביצוע העבירה על ידי הנאשם אינו שנוי במחלוקת להבדיל מעדות 'שיטה' שמטרתה להוכיח את היסוד העובדתי כגון הוכחת עצם ביצוע מעשה העבירה או הוכחת זיהויו של הנאשם כמבצע העבירה. בע"פ 9657/05 פלוני נ' מדינת ישראל (19.3.03), אליו מפנה חברתי הש' שרה דותן מבחין בית המשפט העליון בין עדות בדבר מעשים דומים לעדות שיטה, תוך שהוא מפנה לפסק דינו של הנשיא שמעון אגרנט בע"פ 265/64 שיוביץ נ' היועץ המשפטי לממשלה פ"ד יט(3) 421: "מכאן יוצא, שההבדל בין עדות שיטה לבין עדות על סתם מעשים דומים הינה הבדל של דרגה - של מידת הדמיון

בין התכונות המאפיינות את העיסקאות הקודמות לאלו הטמונות בעסקה שהיא נשוא המשפט - הווה אומר, כי עדות שיטה מחייבת הצטברות של תכונות דומות בדרגה גבוהה יותר מאשר עדות על מעשים דומים, המכוונת להוכיח אך את כוונתו הפלילית של הנאשם. הטעם לדבר הוא: כיוון שההנחה, באשר לעדות מהסוג השני, היא שאין חולקים שהנאשם ביצע את האקט הפלילי, הרי לשם סתירת הטענה בדבר תום לב, ניתן להסתפק בעדות המראה שעשה מעשים אחרים, אשר אחדות מתכונותיהן דומות לתכונות המעשה הנדון; כגון כי המדובר באותו מבצע ובמעשה מסוג דומה - אך לאו דווקא באותה דרך של ביצוע או באותו קרבן. לעומת זה, כאשר מטרת העדות היא להוכיח את המעשה עצמו, כי אז דרושה הצטברות של תכונות דומות, באשר לעיסקאות הנדונות, במידה אשר בכוחה לשכנע שהנאשם פעל לפי שיטה שקבע מראש וכאשר אותו מעשה משקף אותה".

מכאן, לא ניתן לבסס על 'מעשים דומים' ואף לא ניתן לראות בהם משום חיזוק לשאלה שבמחלוקת - זיהויו של הנאשם כמזמין העבירות המיוחסות לו באישומים אלה.

על רקע דברים אלה, אפנה ואבחן את אמינותה של הראייה המרכזית - אם לא היחידה - בענייננו, עדותו של רמזי, על הקשיים שהיא מעוררת, אותם פרטנו לעיל.

אין מחלוקת, כי האירועים נושא האישומים 4-6 התרחשו, כולם, בין התאריכים 29.10.10-21.11.10. אין גם מחלוקת, כי היה נתק תקשורת בין הנאשם לבין רמזי במהלך כל פרק הזמן האמור בשל קרע שנפל ביניהם עוד ביום 12.10.10. יום בו אירעה השריפה הראשונה במבנה הסיינטולוגיה, שריפה שאינה מנויה בכתב האישום כשהנתק האמור החל, לפי מחקרי התקשורת, עוד ביום 20.10.10.

קרע זה שנוצר בין השניים, הביא בסופו של יום לפיטוריו של רמזי על ידי הנאשם. לא יכולה להיות מחלוקת על כך. מסקנתי זו תואמת את מסקנתה של חברתי ומבוססת על נימוקיה שלה בסעיפים 183-184 להכרעת דינה. מבחינה זו יש לדחות את טענת המאשימה לפיה רמזי רק 'הוצא לחופשה מבצעית' בתקופה זו, לצורך ביצוע הפגיעה בכהן. לכך מסכימה גם חברתי השופטת דותן בהכרעת דינה.

אכן, אף שפיטוריו של רמזי לא יכולים להיות שנויים במחלוקת, שאלת מועד הפיטורים נותרה בלתי מבוררת. בהקשר יש ליתן את הדעת על גרסאות הצדדים:

הנאשם - יום לפני הנחת מטען החבלה מתחת לרכבו של דניאל כהן, כלומר ב-20.11.10 (ת/5 ו'3 עמ' 58), אך ביומו של הנאשם נרשמה הערה, מיום 14.11.10 "לארגן פיטורי 2 בנים ניזאר בכר" בעוד שהפיטורים נכנסו לתוקף (באמצעות חב' סטאטוס) ביום 1.12.10.

ההגנה - תחילה פיטר הנאשם את רמזי מעבודתו במבנה הסיינטולוגיה באוקטובר 2010 ולאחר מכן הוציא אותו לחופשה כפויה גם בעבודתו במשרד אלא שהנתק החל כבר במועד מוקדם יותר, כפי שמלמדים מחקרי התקשורת.

המאשימה - הפיטורים של רמזי היו רק מעבודתו במבנה הסיינטולוגיה אך לא מהמשרד, עמדה שתומכת את טענתה כי מדובר ב'חופשה מבצעית'.

עדויות אחרות - בסמיכות לאירוע השריפה הראשון שהתרחש יותר מחודש קודם לכן ב-12.10.10.

מבחינת עדויותיהם של המעורבים בפיטוריו של רמזי עולה, כי פיטוריו היו על רקע התנהלותו סביב רעיון הסיינטולוגיה והשריפה הראשונה של המבנה. מעדותה של היקי שאין סיבה להטיל ספק במהימנותה, עולה, כי הפיטורין באו על רקע חשיפת מידע אודות הארגון והצגתו באופן שלילי ואירוע השריפה הראשון שארע בשל כשליו באבטחת המבנה. אז נפגשה עם הנאשם ודרשה את פיטוריו של רמזי (עמ' 577-578 לפרוט'). עדות זו עולה בקנה אחד עם עדותה של שרה, מזכירתו של הנאשם אותה עת, אשר העידה כי הנאשם פיטר את רמזי לאחר השריפה במבנה והיא זו ששלחה לחברת 'סטאטוס' את הדרישה לפטרו (עמ' 1574-1575 לפרוט') וכי "הפיטורין היו לא רק מהסיינטולוגיה אלא גם מהמשרד" (עמ' 1578 לפרוט'). גם בעדות זו אינני מוצא להטיל ספק משום חיזוקה בעדותה של היקי. גם מעדותו של ניזאר עולה, כי הנתק החל לאחר אירוע ההצתה הראשון שאירע ב-12.10.10 על רקע עזיבתו של רמזי את השמירה במבנה (הודעה מיום 12.5.11 ש' 147-148 ר' גם ת/12 עמ' 5-6). אף לא אחד מאלה לא מיקם ולא קשר את פיטוריו של רמזי על רקע כישלונותיו של האחרון בביצוע ההזמנה של הנאשם לפגוע בדניאל כהן. אפילו רמזי עצמו סיפר בהודעותיו במשטרה כי הוא פוטר אחרי שחשף סודות של הארגון (ואין מחלוקת שחשיפת הסודות ארעה טרם אירוע השריפה הראשון). עדויות אלה תומכות אף בגרסת הנאשם כי רמזי פוטר עקב התנהלות בעייתית בקשר לארגון ולמבנה, ואף סיפר כי היקי - אשר שימשה אחראית על תחום הבטחון והאבטחה של המבנה - פנתה אליו וטענה כי רמזי חשף מידע סודי בפני עובדת אחרת אודות הארגון (אך לא ביקשה אז לפטרו כי לא היתה אחראית להעסקתו - עדותה של היקי, והוא החליט על פיטוריו מהשמירה על המבנה אחרי שמצא אותו ישן במשרד, במקום במבנה, בליל השריפה של המבנה, ובמקביל הוציא אותו לחופשה כפויה גם מעבודתו במשרד, בשל הכעס על התנהלותו.

משכך, קשה עלי הקביעה של חברתי, המתבססת דווקא על עדותו של עבדי - שהינה עדות שמיעה - אשר טען כי רמזי אמר לו שפוטר דווקא בשל העובדה שנכשל בפגיעה בכהן, שעה שרמזי עצמו אינו אומר זאת בהודעותיו במשטרה, וכאשר בשלב מאוחר יותר חזר בו וטען שרמזי כלל לא פוטר והמשיך לעבוד עבור הנאשם עד שנעצר (ר' שינוי הגרסה בת/9 ה'3 עמ' 17 ועמ' 49).

בנסיבות אלה, סבורני שלא ניתן לומר, על בסיס העדויות שסבבו את פיטוריו של רמזי, העיתו בו פוטר והרקע לפיטוריו, ברמה הנדרשת בפלילים, כי "קצפו של הנאשם (לשון חברתי בהכרעת הדין) יצא עליו גם בשל כשלוננו לפגוע בכהן לאחר הנסיונות הלא מוצלחים" וסבורני, כי אף השיחה בין השניים למחרת פיצוץ מטען החבלה אין בה כדי ללמד על כך. למעשה כל העדים מיקמו את פיטוריו של רמזי סמוך לאחר השריפה הראשונה שאירעה ב-12.10.10 ואף אחד מהם - למעט עבדי - לא קשר את הפיטורין לכישלונות הפגיעה בדניאל כהן. על אורכה של תקופת הנתק העידו שרה (המזכירה) וניזאר, תקופה של כחודש ימים ואכן בין השריפה הראשונה ועד ל"סולחה" חלפו כ-39 ימים. נראה אם כן כי מיום 20.10.10 ועד ליום 22.11.10 לא התקיימה כל שיחה טלפונית בין הנאשם לרמזי, דבר הנלמד מנתוני התקשורת, אין כל עדות על מפגשים פנים אל פנים ביניהם ולא ניתן (גם לא נטען) לומר כי הפיטורין היו מעין מסווה להכשרת הקרקע לנסיונות הפגיעה בדניאל כהן נוכח עדותה של שרה על כעס אמיתי של הנאשם "אף פעם לא ראיתי אותו במצב

כזה" (עמ' 1574 ש' 22-23; 1570 ש' 11-16) ועדותה באשר לנימת האיום שהשתמעה מדבריו של ניזאר שאישר לפניה את עובדת הפיטורין ואמר, כך לדבריה, שלא נסתרו "אבא שלו ניזאר בא אל"י ואמר לי שהוא את הילדים שלו לא מפטרים הוא הולך לדבר על זה עם גור ואחרי השיחה עם גור את תראי שהוא יחזור למשרד" (עמ' 1575 לפרוט' ש' 14-16) וחזרה ואמרה "אני זוכרת שהוא אמר את המשפט את הילדים שלי אף אחד לא מפטר..." (עמ' 1578 לפרוט' ש' 26-28) ועדותו של רמזי (אשר נקט בהודעותיו מילים קשות כלפי אקט הפיטורין: "אמר שיקח את החברה תעופו מפה, אני לא רוצה לראות אתכם יותר" (ת/5 ו'3 עמ' 50 ש' 13-15); "לא שם זין עליי...ושהוא עכשיו נתן הוראה לא להכניס אותם למשרד...הוא לא רוצה לשמוע עליהם...על משפחת בכר" (ת/5 ו'3 עמ' 131 ש' 7-20); "אתה העפת אותי מהמשרד" (ת/35 עמ' 56 ש' 3-12); העובדה שהתנצל והבטחתו שזה לא יקרה יותר (ת/5 ו'3 עמ' 51 ש' 9-10).

מכאן, קשה להלום את טענת המאשימה לפיה רמזי הוצא ל'חופשה מבצעית' ומכוונת לכך שניתן בידו, מיוזמתו של גור, זמן חופשי לבצע את הפגיעה בדניאל כהן. אפילו רמזי לא טען את זה וההתנהלות סביב הפיטורין סותרת טענה זו לחלוטין.

משזו המסקנה - ומשהאירועים נושא האישומים התרחשו בין 29.10.10 ל-21.11.10, בתוך תקופת הנתק - יש לכך, לטעמי, שתי משמעויות: האחת ספק בדבר מעורבותו של הנאשם כמזמין הפגיעות בדניאל כהן וחובה על המאשימה - מעבר לבעייתיות בעדותו של רמזי עליה הצבענו לעיל והצורך בחיזוקה המוגבר - להניח לפנינו ראיות ברורות להסרתו. השניה: חיזוק לגרסת הנאשם באשר למניע של רמזי לפגוע בכהן - סחיטת הנאשם על מנת שיחזירו לעבודה (תוך מחשבה שבכך יעשה שירות טוב לנאשם בבחינת 'שתי ציפורים במכה אחת'). לטעמי, זה מניע לא פחות חזק מהמניע שפגיעה בכהן תשפר את סיכויי הנאשם לקבל משמורת על הילד. ודוק! העובדה שרמזי פוטר מסיבה מסויימת לא מונעת ממנו לתבוע את מקומו בחזרה ולסחוט מסיבה אחרת. בהקשר זה גם ראוי לזהות על מה ולמה אב שנמצא בסכסוך משמורת קשה עם גרושתו, מזה שנים, ייזום פעולה בהולה, בתכיפות של נסיונות חוזרים ונשנים (שלושה במספר), דווקא בתקופת נתק אמיתי בינו לבין המבצע (שהרי מוסכם גם על דעת חברתי שלא מדובר בחופשה מבצעית) כשלא הונח לפנינו, על ידי המאשימה, שום זרז - טריגר - שיביא לבהילות הזו דווקא עכשיו, משהו חריג בהתנהגותו של כהן למשל כלפי הילד?

הרשעתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו באישומים 4-6 מתבססת - מעבר לקיומו של מניע והודאה במעשים דומים אליהם נדרשת לעיל - על הראיות הנסיבתיות הבאות:

א. מחקרי תקשורת בין המעורבים הישירים בפרשה.

ב. האזנות סתר שבוצעו לשיחות בין המעורבים ביניהן שיחה שהתקיימה בין הנאשם לרמזי לאחר מעצרו של האחרון.

ג. תשלום כספי שהועבר למעורבים בפרשה.

ד. הגשת בקשתו של הנאשם לקבלת משמורת זמנית על בנו, שמונה ימים בלבד לאחר הפיצוץ.

ה. עדותו של עד המדינה א' בדבר התרחשות האירועים שנתמכת בהודעותיו של דניאל כהן.

ו. ידיעתם של המעורבים הישירים בפרשה בפרטים המתייחסים לכתובתו של דניאל כהן, מספר הטלפון שלו, מספר הטלפון של ע'ש' (גרושתו של הנאשם), סוג הרכב בו הוא נוהג וכן מועד הגעתו המשוער של כהן לביתו של הנאשם (אישום 5).

ז. ידיעת הנאשם את הפרט המוכמן שהפיצוץ היה באמצעות שלט.

לאחר שבחנתי את הראיות הנסיבתיות שפורטו לעיל, על רקע המשקל הנמוך אם לא אפסי שיש ליתן להודעותיו של רמזי במשטרה, בנסיבות שפורטו לעיל, באתי לידי מסקנה כי אין בהן, כדי לספק את "החיזוק המוגבר", אם לא הסיוע, לעדותו של רמזי, ולאפשר את הרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו באישומים אלה מעבר לספק סביר.

מחקרי תקשורת

אין מחלוקת, כי המעורבים הישירים בפרשה השתמשו לצרכי תקשורת ביניהם, בשני טלפונים המסתיימים בספרות 818 ו-558. עם זה, אין כל טענה, כי התקיימה תקשורת טלפונית משני מספרים אלה לטלפון שהיה בשימוש הנאשם וגם לא הונחו ממצאים בדבר תקשורת כזו. העובדה כי מהטלפון 558 בוצעה שיחה אחת לטלפון הנייד של רמזי בכר וכי בין רמזי בכר לנאשם התקיימה תקשורת טלפונית עניפה - 67 שיחות - שמועדם לא ידוע (וברור שלא בתקופת הנתק בה בוצעו העבירות), מהמספר שלו (לא 818 ו-558), למספר הטלפון של הנאשם, אינה קושרת את הנאשם (אלא את רמזי שממילא הודה בביצוע העבירות) לטלפונים שהיו בשימוש המעורבים הישירים בפרשה. אכן, יום לאחר פיצוץ מטען החבלה התקשר רמזי מהטלפון שלו לנאשם. לעובדה זו לא הצטרף כל ממצא שמלמד על תוכנה של השיחה - כגון עדותו של רמזי בהודעותיו במשטרה לפיה הוא סיפר לנאשם על הצלחת 'המבצע'. כל שיש לנו בעניין זה היא הודעתו של עבדי - עד שמיעה שותף לעבירה - שאף הוא, כאמור, סירב לענות לשאלות מעל דוכן העדים - כי לאחר הצמדת המטען לרכבו של כהן "רמזי אמר שגור מאוד מרוצה" אולם אחרי שהבין כי הפגיעה בכהן אינה חמורה "השתגע עוד פעם" (ת' 9 ד' 6 עמ' 12). דא עקא שעדותו של עבדי לא קיבלה חיזוק מרמזי. אין כל עדות של רמזי כי כך היו פני הדברים. מה שכן אנו יודעים מעדותה של שרה המזכירה, כי פגישת הסולחה, שהתקיימה לאחר הפיצוץ היתה "פגישה מאוד קשה. אני לא נכחתי בה אבל הצעקות הגיעו עד לרחוב, כעסו שם אחד על השני... אני יושבת על יד המשרד הדלת אמנם היתה סגורה אבל היו שם צעקות ומריבות" (עמ' 1575 ש' 20-31). פגישה כעושה שכזו לא עולה בקנה אחד עם הטענה כי הנאשם שלח את רמזי לביצוע משימה שהצליחה בסופו של יום בצורה כזו או אחרת.

משכך, מחקרי התקשורת ביחס לשני מספרים אלה ואיכונם בזירת הפשע במועדים הרלבנטיים אין בהם כדי לשפוך אור על השאלה שבמחלוקת - זיהוי של הנאשם כמזמין העבודה.

האזנות הסתר - באחת השיחות שקיים ניזאר עם בנו, רמזי, לאחר מעצרו, העביר ניזאר את הטלפון לנאשם ששוחח עם רמזי. לא מצאתי בשיחה זו אמירה כלשהי שיש בה כדי לקשור את הנאשם לאירועים נושא האישומים. לבד, משאלות של מה נשמע? מה העניינים? תשובה של הנאשם טוב. מה קורה? אמירה של רמזי יהיה בסדר בסוף ואישור הנאשם לכך שהוא אופטימי בשבילו וכי הוא רוצה שהעניינים יסתדרו.

התשלום הכספי - אין תמימות דעים בין המעורבים בפרשה בנוגע לגובה התשלום ששולם או שישולם. עמדה על כך חברתי בהכרעת הדין. לטעמי, אם שולם תשלום כלשהו עבור ביצוע עבירה כל כך חמורה, ניתן להכיל חוסר התאמה וסתירות בנוגע לסכום בין אלה שלא עמדו בקשר ישיר עם המשלם ולא סיכמו איתו את גובה התשלום. לא ניתן לקבל חוסר ידיעה וסתירות אצל מי ששימש המוציא והמביא כלפי מזמין העבודה, בעניינינו רמזי. רמזי מסר גרסאות שונות בעניין זה:

כאשר רמזי נשאל בהודעתו מיום 30.4.11: "כמה שילם גור... על הפעילות הזאת?" ענה "לא יודע, חלק אני קיבלתי..." ולשאלה "האם עבדי סיפר לך מה הסכום שקיבל מגור?" השיב רמזי "אותו סכום" (ת/7 ב'3, עמוד 27 שורות 21-38). ולדברי רמזי היה מדובר בסכום של "...בערך 60 או 70 אלף שקל" (ת/7 ב'1, 38-41) - בסכום זה נאחזת המאשימה ואף מתגאה כי הדברים מתיישבים עם עבדי (וישאל השואל, מה באשר ליתר האישומים, בהם הסכומים אינם מתיישבים בין עבדי לרמזי?), אך יום לאחר מכן, בחקירתו מיום 1.5.11, כאשר רמזי נשאל "כמה כסף הוא שילם עבור דניאל כהן? על הפגיעה בדניאל כהן?" השיב רמזי "בסביבות המאתיים אלף שקל" (ת/5 ד'2, עמוד 48 שורות 11-12 ו-17).

יומיים לאחר מכן, בחקירתו מיום 3.5.11, רמזי מסר סכום שונה ופחות בהרבה: "לגבי דניאל כהן זה עלה מאה אלף שקלים" (ת/7 ג'3, עמוד 12 שורות 14-15) - כשהחוקרים מעמתים את רמזי עם גרסתו לעיל, השיב רמזי "בסביבות המאתיים, בסביבות, לא אמרתי מאתיים...זה היה בסביבות מאתיים אלף" (ת/7 ג'3, עמוד 12 שורות 16-20) ואז ממשיך בהמשך טען שוב כי היה מדובר ב"מאה אלף שקלים" (ת/7 ג'3, עמוד 13 שורות 3-4).

בהמשך הסביר רמזי: "היתה תוספת של עשרת אלפים שקל בגלל העניין של (המרחק)... בהתחלה סוכם רק שישים לגבי התקיפה... (אבל בגלל מרחק, הוספנו עוד עשר אלף שקל?) כן" (ת/7 ג'3, עמוד 13 שורות 14-30) ומייד תיקן "לא, לא, היתה תוספת, עזוב, אני מדבר איתך רק על התקיפה היה שישים אלף, לאחר מכן העניין הלך והסתבך... היתה תוספת על כל העניין, בסוף יצאה מאה אלף שקל, בסוף סך הכל" (ת/7 ג'3, עמוד 13 שורות 32-35) ובהמשך: "... זה בסוף יצא מאה אלף שקל" (ת/7 ד'3, עמוד 150 שורות 2).

לעומת זאת, בעימות שנערך בין הנאשם לרמזי, שוב שינה רמזי את גרסתו: "(כמה כסף קיבלתם על הפיצוץ בצפון?) אממ (הנאשם: למה אתה צריך לחשוב? מה אתה לא יודע כמה קיבלת?) לא, לא, אני אגיד לך בדיוק, מאתיים חמישים אלף שקל הוא שילם (הנאשם: אז למה אמרתם לי 200 פעם שעברה?) אמרתי בסביבות ה-200" (ת/5 ו'3, עמוד 94 שורות 25-31).

נוכח שינויי הגרסה, דווקא אצל רמזי, לא רק שלא ניתן לקבוע מהו הסכום ששולם אלא שיש ספק אם בוצע תשלום

כלשהו, וגם אם תאמר ששינויי הגרסה אצל המעורבים האחרים מצביע על כך שהם ניסו להסתיר את גודל הנתח הכספי ששלשלו לכיסם, לא ניתן לומר זאת לגבי רמזי שכבר הודה במעשה. מבחינה זו, לטעמי, אין בעצם העובדה, עליה העיד א'א' - עד המדינה - כי שולמו עשרות אלפי שקלים תמורת הפגיעה בכהן כדי להוות בסיס איתן לקביעה כי היה תשלום כספי.

הגשת הבקשה למשמורת זמנית - אין מחלוקת שבין הנאשם לגרושתו ניטש מאבק מר בנוגע למשמורת על בנם והסדרי הראיה. אין מחלוקת שעזר רצונו של הנאשם לקבל את המשמורת בבנו לידי. מכאן ועד לייחס לו קשירת קשר לנסיין חיסול/התנקשות/פגיעה בבן זוגה רחוקה הדרך. עמדנו על כך בסוגיית המניע. אכן, אין גם מחלוקת שהנאשם הגיש בקשה לקבל משמורת זמנית על בנו שמונה ימים לאחר הפיצוץ של מטען החבלה. לטעמי, אין בכוחה של ראייה זו, ללא ראיות נוספות - בפרט נוכח המשקל האפסי שלטעמי יש לייחס להודעותיו של רמזי - כדי ללמד על מעורבותו כמזמין המעשים נושא האישומים. בסופו של יום מדובר בפעולה משפטית לגיטימית בה היה נוהג כל הורה סביר בנסיבות שנוצרו ואין בה כדי להעיד על יצירת הנסיבות (הזמנת הפגיעה).

זאת ועוד, על פי גרסת רמזי את הנחת מטען החבלה נושא האישום עשו עד המדינה ועבדי על דעת עצמם. ייאמר, כי על אף נטייתו של רמזי להשליך אחריותו על אחרים, הרי, בעניין זה, יש ממש בגרסתו של רמזי שכן היא נתמכת בגרסתו של עד המדינה, שמסר כי אמנם רמזי הגיע לחיפה ביום הנחת המטען, אך לא היה נוכח במעמד הנחתו ולדבריו "לא רצינו לשתף אותם. כאילו הולכים לשרוף רכב" (ראו: פרוטוקול עמוד 933 שורות 19-23). לפיכך, הטענה כי הנאשם ידע על הנחת המטען ואף על שיטת הפעלתו מרמזי (דבר אותו מנסה המאשימה ללמוד מהעובדה שהנאשם כתב בבקשתו פרט מוכמן ולפיו "ככל הנראה הפיצוץ בוצע בשלט רחוק") עומדת בסתירה לגרסת רמזי ועד המדינה כפי שפורטה לעיל, דבר המטיל ספק בסבירותה. זאת ועוד, משאין מחלוקת כי ידיעתו של הנאשם בדבר השימוש בשלט רחוק הייתה בדיעבד - אין בה כדי לתמוך במסקנה כי הנאשם היה מעורב בדרך כלשהיא בביצוע העבירה בזמן אמת. להבדיל מעמדת חברתי השופטת דותן, איני סבור כי ידיעתו זו של הנאשם " מלמדת על הקשר שקיימו השניים (הנאשם ורמזי ש'ש') ביחס להוצאתה לפועל של הבקשה לפגוע בכהן" (סעיף 163 להכרעת דינה). ידיעת הפרט המוכמן, מלמדת לכל היותר (גם אם נדחה את גרסת הנאשם כי נחשף לפרט זה מהחוקר בוריס), כי רמזי חשף את הפרט האמור בפני הנאשם לאחר מעשה - דבר שממילא יכול להתיישב עם המניע לביצוע המעשה שהציג הנאשם (סחיטתו ע"י רמזי לאחר המעשה) .

משכך, לא ניתן, לטעמי, לשלול לחלוטין את האפשרות שהנאשם הגיש את הבקשה נוכח הנסיבות שנוצרו, בתקווה שיהא בכך כדי לקבל את המשמורת לידי.

ידיעתם של המעורבים הישירים אודות פרטיו של כהן - שרה, המזכירה, סיפרה בעדותה כי המשרד היה נגיש לכולם (עמ' 1579 לפרוט' ש' 1-3) לרבות תיקי הגירושין של הנאשם שהיו ממוקמים בארונות בעמדת המזכירה (שם, ש' 1-19). בהינתן שבתיקים אלה היו מפורטים כתובות, מספרי טלפון וכו' לא מן הנמנע שלרמזי, שהיה עובד של גור היתה גישה אליהם. שרה גם העידה כי היא משוכנעת שרמזי היה קורא את הדואר האלקטרוני שלה (שם, ש' 4-9) ורמזי עצמו אף הפנה לביסוס גרסתו "אתם יכולים לבדוק את המיילים שלו" (ת/5 ו'3, עמ' 39 ש' 28-29 בנוגע לתכתובת עם הקבלן סלטי). מכאן, לא מן הנמנע שרמזי לקח את הפרטים מתוך התיקים שהיו במשרד. לא למותר לציין בהקשר זה כי בנוגע

לאישום 4 נעשתה שיחת טלפון למודיעין 144 כדי לקבל את מספר הטלפון (המעודכן) של דניאל כהן כך שלפחות מספר זה לא נמסר על ידי הנאשם.

בה במידה ניתן לומר שרמזי, כעובד של גור, וכמי שידע על הסכסוך של מעבידו עם גרושתו, ידע באופן כללי - גם אם מפי הנאשם - על הסדרי הראייה של המעביד שלו עם בנו, לרבות אחת לשבועיים בסוף שבוע שאז היה כהן מביא אותו לביתו של הנאשם ביום שישי. בהודעתו, ת/7 ד'3 עמ' 154 ש' 18-33, סיפר רמזי "חשבנו שהוא יופיע שם באיזור כי הוא מביא את הבן של פינקלשטיין כל שבועיים ביום שישי" כעניין שבשגרה וכי הוא ידע על כך ועל המקום מהנאשם. מכאן, מדובר בידיעה כללית ולא פרטנית בדבר אותו יום שישי בו רמזי וחבורתו ארבו מחוץ לביתו של הנאשם. בפועל, מה שקרה הוא שהבן הגיע באותו יום שישי במונית. לדברי הנהג, הוא היה מסיע מדי פעם את בנו של הנאשם, לבקשת ש' ע' גרושתו שהיתה מודיעה לו על כך ביום חמישי בערב או שישי בבוקר, והוא היה מודיע על כך לנאשם מראש. מאחר שאסף את הבן אחרי שעות הלימודים היה מגיע לתל אביב בסביבות השעה 13:30-14:00 (עמ' 1611 לפרוט').

מחקרי התקשורת מלמדים, כי המעורבים הישירים בפרשה המתינו במקום בין השעות 10:00 בבוקר ל-13:34 לערך, שאז עזבו את המקום.

'צבר נתונים' זה (לשון חברתי בהכרעת דינה) מטיל ספק, לטעמי, במעורבותו של הנאשם בהזמנת הפגיעה בכהן כמפורט באישום זה.

על פי עדות הנהג היתה ש' ע' מעדכנת אותו על הצורך בהסעת בנה, לכל המאוחר ביום שישי בבוקר. או אז הוא היה מודיע לנאשם על בואו מראש. לא מצאתי עדות על עדכון כאמור ולא הונח לפנינו מחקר תקשורת המצביע מתי התקיימה השיחה בין ש' ע' לנהג ומתי הודיע הנהג לנאשם, אם בכלל, על בואו; גם אם היתה שיחה והיה עדכון ביום שישי בבוקר, לא ברור מדוע המתינו המעורבים הישירים בפרשה עד שעה 13:34 זו השעה בערך בה היה מגיע הנהג; גם אם היה עדכון כאמור, של הנאשם, וגם אם נעשה הוא בשעה מאוחרת לקראת השעה 13:34, לא התברר לנו כיצד עודכנו המעורבים הישירים על כך. אין די בטענתו של עד המדינה, כי הנאשם עידכן את רמזי בצורה כלשהי (לשון חברתי בהכרעת הדין). רמזי גם לא העיד על כך. זאת ועוד, מאחר שרמזי נטל חלק באירוע נושא האישום החמישי והיה באיזור, העדכון היה חייב להיות טלפוני. לא הונח לפנינו שום מחקר תקשורת שמלמד על שיחה כלשהי בין הנאשם לרמזי, לא באותו מועד (ובכלל בתקופת הנתק).

לפיכך, המסקנה לפיה מאן דהו יידע את המעורבים הישירים בפרשה כי כהן לא יגיע למקום וכי מאן דהו הינו הנאשם, משום שהטלפונים "המבצעים" (כך נכנה אותם) אוכנו סמוך לביתו של הנאשם ועזבו סמוך לשעה בה נהג הנהג להביא את הילד על פי עדותו - אינה מובילה בהכרח לקשירת הנאשם לאירוע זה.

הנתק שהיה בין הנאשם לרמזי בתקופה בה אירע האירוע; ידיעתו הכללית של רמזי כי הבן היה מגיע אחת לשבועיים (ואינני סבור שהיה צריך לעשות חישוב לאחור כדי לדעת על השבוע בו אמור הילד להגיע); התייבבות המעורבים הישירים החל משעה 10:00 והישארותם במקום עד השעה המיועדת על אף שהיו צריכים להיות מיועדים על השינוי כבר קודם

לכן ובדגש על כך שאין כל מחקר תקשורת ממנו ניתן ללמוד על עדכונו של רמזי, שהיה בזירת הפשע, מהנאשם על השינוי האמור - מותירים בלבי ספק סביר בדבר מעורבותו של הנאשם באישום זה.

אוסוף ואומר, ספק בעיניי שהנאשם, שאהב את בנו, היה מתכנן ויוזם ו/או נותן הסכמה לפגיעה בכהן בנוכחות הבן. רמזי העיד שהנאשם ביקש ממנו שהבן לא יהיה עד לנעשה "שגם לא יראה, שלא יהיה נוכח אחר כך יהיו לו טראומות" (ת/5 ו'3 עמ' 56 ש' 34-35). נסיון זה עומד לכאורה בניגוד לרצונו של הנאשם.

זאת ועוד, הן באישום הרביעי הן באישום החמישי היתה הפגיעה אמורה להתבצע באמצעות חומצה. בשיחה שקיים רמזי עם עד המדינה אחרי שהאחרון אמר לו שהנאשם "פתח" עליהם והחוקרים החלו לשאול אותו על החומצה השיב רמזי "גור לא יודע על החומצה, אני חותם לך... לא, לא... הוא לא יודע. לא יודע אני חותם לך הוא לא יודע" (ת/5 א'3 110-112). אמנם אין באי ידיעה על אמצעי הפגיעה כדי להוות ראיה על כך שלא היתה הזמנה לפגיעה, מה גם ששיחה זו התייחסה, ככל הנראה, לאישום הרביעי, אך עדיין יש בכך כדי להעמיק על הספק.

בעדותו של רמזי, המהווה כזכור את הבריה התיכון של ראיות המשיבה, נפלו סתירות נוספות בנוגע לעיתוי הבקשה לפגוע בדניאל כהן ובנוגע לסוג הפגיעה בו והתקיפה.

רמזי סיפר שהנאשם ביקש ממנו לפגוע בכהן "עוד בפסח אפילו..." (ת/7 ב'4, עמוד 39 שורות 13-14). "... פינקלשטיין ביקש ממני מפסח אלפיים ועשר" (ת/7 ד'3 עמוד 153 שורות 29-31 ; ת/5 ו'3, עמוד 100 שורות 10-11) "... הוא ביקש ממני מ... מפסח אלפיים ועשר..." (ת/5 ו'3, עמוד 122 שורות 23-24).

הדברים עומדים בניגוד לדברי רמזי, במקום אחר, כי "הכל התחיל משוטה... לפני שוטה לא היה שום דבר" (ת/5 ו'3, עמוד 110 שורות 33-35) - סתירה נוספת שנתרה ללא מענה. ולמה שהדברים יתחילו משוטה? מה הקשר?

כשרמזי נשאל בחקירתו מיום 30.4.11 ממי ביקש הנאשם לפגוע בכהן, ענה "ממני ומעבדי" (ת/7 ב'3, עמוד 27 שורות 11). ובחקירתו מיום 1.5.11, כאשר נשאל רמזי האם היה קשר בין הנאשם לעבדי, ענה "מדי פעם, אבל לא משהו רציני" ולא שלל שהנאשם גם ביקש את הפגיעה בכהן ישירות מעבדי (ת/7 ב'4, עמוד 40 שורות 4-8). אלא, שגרסה זו אינה יכולה לעמוד נוכח ההסכמה הרחבה כי לא היה כל קשר בין הנאשם לבין עבדי.

כאשר רמזי נשאל בחקירתו מיום 30.4.11 "מה הוא רצה שתעשו בדיוק לפני כהן? מה הוא אמר שתעשו?" השיב רמזי "לפצוע אותו לא לרצוח בוודאות אני אומר לך" (מונה 35:30) [יצוין כי בתמליל נרשם בטעות "לרצוח אותו...מה רצה לרצוח אותו" (ת/7 ב'3, עמוד 28 שורות 6-8) ולמען הסר ספק בית המשפט מופנה להודעה המנציחה את החקירה "לפצוע אותו זה לא היה רצח בוודאות" (ת/7 ב'1, שורות 44-45)].

בחקירתו מיום 1.5.10 כאשר רמזי נשאל "האם גור... הבהיר לכם עד כמה הוא רוצה את הפגיעה הכוונה לפגיעה

לדניאל כהן?", השיב "הוא הדגיש... שלא יקרה נזק כבד או רצח" (ת/7 ב'3, עמוד 28 שורות 11-19) ובהמשך: "אבל לא לרצוח... אבל זה לא היה כאילו לרצוח... ביקש רק לפצוע אותו ולא פציעה ממשית" (ת/7 ב'3, עמוד 30 שורות 2-14).

בחקירתו הבאה, כשנשאל רמזי, האם הנאשם ביקש מפורשות פגיעה בכהן, ענה "לא לא מפורשות...לא מפורשות אבל... אבל הוא רצה שיקרה לו משהו.. באמת... אבל זה לא היה מפורשות" (ת/7 ב'4, עמוד 39 שורות 28-31) וכאשר נשאל: "... מה גרם לכם בעצם להבין שהוא כן רוצה במותו?" ענה "כל הלחץ הוא משפיע עליי..." (ת/7 ב'4, עמוד 40 שורות 1-3).

ובחקירה מאוחרת יותר, כאשר נשאל רמזי "מה בדיוק, כן, בדיוק מה כוללת העבודה?" השיב "תקיפה. תראה העניין של דני הוא לא היה, לא היה לרצוח" (ת/7 ד'3, עמוד 13 שורות 19-20) ובהמשך, כאשר נשאל על שוטה "... (ואז מה צריך לעשות?) להוציא אותו, לגרום לו לעזוב... אבל לא, לא לרצוח... גם את דני לא... לא שאני מגן עליו או משהו כזה..." (ת/7 ד'3, עמוד 17 שורות 14-22).

ובהמשך, כאשר נשאל מה הנאשם ביקש ממנו "שהוא רוצה לפגוע בו, להתנקם בו... לא משנה באיזשהי, באיזשהי דרך (אוקי. ומה הוא רוצה שיקרה לו?) לפצוע אותו" (ת/7 ד'3, עמוד 156 שורות 3-9).

ושוב, כהרגלו של רמזי בקודש, לאחר העימות עם הנאשם, שינה גרסתו וטען "הוא לא יבקש להרביץ, הוא יבקש לרצוח" (ראו: ת/5 ו'3 עמוד 10, שורות 12-13).

לפיכך, נוכח כל מה שפורט לעיל, הספק שקיים בי בנוגע למעורבותו של הנאשם באישומים 4-6 הפך להיות ל'ספק סביר'. ספק זה לא הוסר מלבי ולטעמי יש לזכותו מהם מחמתו. על הספק הסביר אמרה חברתי השופטת יהודית שבח את הדברים הבאים:

"ספק רגיל או ספק "כלשהו" קיים בכל תיק, שהרי לרוב לא ניתן להוכיח את האשמה במידה של ודאות מוחלטת, אלא רק במידה גבוהה של ודאות, מעבר לספק סביר.

נדרש כי הספק הסביר יהא "בעל ממשות, שסבירותו עומדת במבחן המציאות, ואין הוא אך ספקולציה חסרת עיגון בהיגיון ובהוויות החיים..." (ע"פ 6295 אלי וקנין נ' מדינת ישראל, לא פורסם, 25.1.07) וכי "ספק סביר מתקיים כאשר ניתן להסיק מהראיות מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם שהסתברותה אינה אפסית אלא ממשית" (ע"פ 6359/99 מדינת ישראל נ' קורמן, פ"ד נד(4) 653).

"ספק סביר ולא כל ספק שהוא. ספק אמיתי, ולא ספק בעלמא. ספק בעל ממשות הנתמך בראיות, שסבירותו עומדת במבחן המציאות, ולא כזה שהוא בגדר אפשרות רחוקה, דמיונית ותיאורטית המעוגן בספקולציות או בהשערות". (יורם רבין ויניב ואקי, דיני עונשין, כרך שני, מהדורה שניה עמוד 962).

בין היתר הוצע מבחן רציונאלי, מבחן אינדוקטיבי, מבחן מוסרי, שילובם של אלו באלו, ועוד.

מה לי אם מדובר במבחן "קול המצפון וצו לבו של השופט" (כב' השופט דנציגר בע"פ 7401/07 מדינת ישראל נ' פלוני, לא פורסם, [פורסם בנבו], 31.7.08) ומה לי אם מדובר במבחן "הקול הקטן והחרישי - קול המוסר" (כב' השופט חשין בע"פ 6251/94 בן ארי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3), 45, 125).

כשהספק הסביר נמצא, חשים בו. הוא מכריז בעצמו על נוכחותו. הוא מנקר ומטריד, דוחק ומקשה, עד כי לא ניתן להתעלם מקיומו".

(תפ"ח (ת"א) 1004/08 27.9.11).

אין לי אלא להסכים עימה בנוגע לאישומים 4-6, במקרה שלפנינו.

אישום 13

בסיכומיו מתעלם ב"כ הנאשם מתוכנן של השיחות שהתקיימו בין ג'א' לנאשם בנוגע לרמזי בכר ומגרסתו המתפתחת של מרשו שבסופה אישר והודה, כי הוא ביקש מג'א' לעזור לו לפגוע ברמזי - "... שיתפגר אמן... ימות ימות, הוא וכל המשפחה המחורבנת שלו" (ת/13ז עמ' 61-62), תוך שהוא מסביר את המניע לכך "בגלל שרמזי חרבן לי את החיים... ישבתי קראתי את החומר והבנתי שהוא... חרטת ספורים עלי, מפה ועד להודעה חדשה, הוא המציא כל מיני דברים, תפר לי את כל התיק המסריח הזה..." שם, עמ' 67).

בהקשר זה מפנה הנאשם רק לסתירה לכאורית שקיימת בין מזכרו של יגי מיום 13.7.11 לפיו ג'א' סיפר "שנתן לגור הזדמנות לחזור בו... גור היה נחוש וביקש שהבן אדם ילך קיבינימט" (ת/148 ח' עמ' 1) לבין ההקלטה ממנה עולה, כי מי שהשתמש בביטוי האמור היה דווקא ג'א'. מעיון בהקלטה במלואה עולה, כי הגם שהיה זה ג'א' שעשה שימוש בביטוי, אין זה סותר את העובדה שלכך ייחל אף הנאשם. אחרי שהנאשם מעלה את האפשרות לבצע את המעשה באמצעות סמים "שכאילו יחשבו שהוא לקח מנת יתר... שיחשבו שהוא לקח את זה... אתה מבין למה אני מתכוון" אומר ג'א' "שילכו קיבינימט". או אז, הנאשם שואל את ג'א' "אתה לא חושב שאני צודק?" וג'א' משיב "אתה צודק, אם היה לי בן אדם כזה שמעליל עליי אני גם הייתי רוצה שילך לקיבינימט". עיון בהקלטה, על כל חלקיה, מלמד, בהקשר הכולל, כי שליחתו של רמזי למקום ממנו אין חזרה הייתי מספקת אותו.

מנגד, את טענת ההדחה, לה הקדיש ב"כ הנאשם את עיקר (אם לא לומר כל) טענותיו, העלה הנאשם, לראשונה, בעדותו בבית המשפט. הנאשם לא טען, אף לא רמז בחקירותיו במשטרה לטענה זו. משכך, נראה לי שאין לייחס משקל מכריע לטענותיו של ב"כ הנאשם בכל הנוגע לדרך הפעלתו של ג'א', לכשלים שנפלו בה כגון אי בדיקת העדר הדחה מצדו (סעיף 201 לסיכומיו); אי הוספת פיקוח (סעיף 203 לסיכומיו) ו'לאקונות' נוספות (כלשונו) בדבר אי תיעוד תדרכים (סעיף 205 לסיכומיו) וסתירות בעדויותיהם של העדים השונים שהיו מעורבים בנושא זה.

משכך, אין מנוס אלא מהרשעתו של הנאשם בעבירת נסיון לשידולם של ג'א' ואימד לרצוח את רמזי.

מאחר שלנאשם היתה בסה"כ שיחה אחת עם ג'א' בה ביקש ממנו למצוא מישהו שיתקוף את דניאל כהן, "וישבית אותו וישבור לו את הידיים והרגליים" (הודעה של ג'א' מיום 28.6.11) לא הייתי מחמיר עם הנאשם ורואה בכך נסיון לשידול לחבלה בכוונה מחמירה, בפרט לאור העובדה שהנאשם לא נענה לבקשתו של ג'א', שבועיים ומחצה לאחר מכן (הודעה מיום 16.7.11), למסור לו את הכתובת שלו, בניגוד לענין רמזי בכר שם הנאשם שיתף פעולה לאחר השידול, ואף העביר תשלום כספי. לטעמי ניתן לראות בזה חרטה של הנאשם לנסיון השידול של ג'א' לביצוע המעשה. העובדה שיש בלבו של הנאשם על דניאל כהן והוא אף מייחל לפגיעה בו, כמו גם נסיונות אחרים שעשה במטרה לפגוע בו - אינה מאיינת את האפשרות שהוא חזר בו מנסיון השידול הספציפי הזה. לפיכך הייתי מזכה את הנאשם מעבירה זו מחמת הספק.

אני מסכים לזיכוי של הנאשם מחמת הספק בכל הנוגע לעבירה המיוחסת לו באישום זה שעניינה נסיון לשידול לרצח את עד המדינה א'א'.

אישום 14

לאחר שבחנתי את מכלול הראיות, כפי שנותחו והובהרו על ידי חברתי כב' השופטת שרה דותן, אני סבור, על סמך ממצאיה שלה, כי אכן יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירה של עשיית עסקה אחרת בנשק, כמפורט בסעיף 144(ב2) לחוק העונשין וקשירת קשר לביצוע עבירה זו, לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק זה.

אישום 15

אני מסכים עם חברתי השופטת דותן שיש להרשיע את הנאשם בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע; שיבוש מהלכי משפט; הדחה בעדות לפי סעיפים 246(א) + 29 לחוק העונשין; ניסיון להטרדת עד לפי סעיפים 249 + 25 + 29 לחוק העונשין.

סוף דבר

דעתי היא כי יש לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו באישומים 1,2,4,5,6,7,8,9, כמו גם מעבירת השידול לרצח עד המדינה א'א' ועבירת הניסיון לשידול של ג'א' לפגוע בדניאל כהן, המיוחסות לו באישום 13 ולהרשיע אותו בעבירה של נסיון לשידולם של ג'א' ואימד לרצוח את רמזי המיוחסת לו באישום זה. כמו כן, להרשיע את הנאשם, כאמור בהכרעת דינה של חברתי השופטת דותן ביחס לאישום 14, וכן להרשיע את הנאשם בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע; שיבוש מהלכי משפט; הדחה בעדות לפי סעיפים 246(א) + 29 לחוק העונשין; ניסיון להטרדת עד לפי סעיפים

כב' השופטת ד"ר דפנה אבניאלי:

אני מסכימה לאמור בהכרעת דינה של כב' השופטת דותן ושל כב' השופט שוחט ביחס לאישומים 1-2, 7, 8-9, ולזיכוי של הנאשם מחמת הספק, מהעבירות שיוחסו לו בהם.

במחלוקת שנתגלעה בין חברי בנוגע לאישומים 4-5, אני מסכימה להכרעת דינה למסקנתה של כב' השופטת דותן, כי יש להרשיע את הנאשם כמבצע בצוותא בעבירות גרימת חבלה בכוונה מחמירה ובקשירה קשר לגרימת חבלה בכוונה מחמירה.

וביתר פירוט לגבי אישומים 4-5:

חברי כב' השופט שוחט מציין ובצדק, כי רמזי סירב להשיב לשאלות מעל דוכן העדים והתמיד בשתיקתו במהלך כל הדיון. לפנינו מצויות רק ההודעות שמסר במשטרה והוגשו כראיה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות, והן משמשות בסיס עיקרי להרשעת הנאשם באישומים 4-5. איני מוצאת מקום לכנות את עדותו של רמזי עדות כבושה, ככל שהיא באה לידי ביטוי בהודעותיו במשטרה. רמזי אכן סירב תחילה לשתף פעולה עם חוקריו, לאחר מכן ניסה לגבש לעצמו מעמד של עד מדינה ורק בסופו של דבר החל למסור את גרסתו; אולם, מרגע שעשה כן, מסר דברים שהיו יכולים להיות ידועים רק לו, כשותף לתכנון העבירות המיוחסות לנאשם.

חברי עמדו על מידת מהימנותו המסויגת של רמזי ואני מסכימה כי לא ניתן לייחס אמון מלא בדבריו; אולם אינני מצטרפת למסקנה כי מדובר בעדות שאינה מספיקה להרשעת הנאשם בעבירות שיוחסו לו באישומים 4-5, במיוחד כאשר אנו יודעים כי רמזי לא קיבל ולא הובטחה לו שום טובת הנאה בדמות הקלה בעונש, תמורת הגרסה המפלילה שמסר אודות הנאשם.

מניעיו של הנאשם לפגוע בדניאל כהן, על רקע חשדו כי כהן מתנכל לבנו - לא הוכחו ואף קיבלו לבוש של בקשה קודמת "לשבור לכהן את הידיים והרגליים" - בקשה שהנאשם העיד כי חזר בו ממנה, כמפורט בהכרעת הדין. אמנם, אין מדובר ב"מעשים דומים" כהגדרתם בפסיקה, אולם יש בכך כדי ללמד על כוונת הפגיעה של הנאשם בכהן, באמצעות אחרים. כוונה זו קיבלה לבוש אובססיבי, עליו העיד רמזי, כאשר הנאשם סיפק פרטים אודות מקום מגוריו של דניאל כהן והסידור שהיה בינו לבין גרושתו לגבי הבאת הבן למפגשים אתו בת"א. נוסף לכך את העובדה, שהנאשם לא הכחיש כי ביקש בעבר לפגוע בדניאל כהן אך טען "אני לא ביקשתי שישימו לו פצצה באוטו" (ת/131 עמ' 65), ואף אישר כי ביקש לאחר מכן מג.א. לפגוע בכהן.

חברי כב' השופט שוחט מציין, כי נטען שרמזי הוצא ל"חופשה מבצעית" בתקופה שבה התרחשו האירועים מושא

האישומים, בין 29.10.10 ל- 21.11.10, אולם לא נטען כי רמזי החליט "להפיל" על הנאשם את הזמנת הפגיעה בדניאל כהן, כחלק מנקמתו על פיטוריו מהמשרד. כל העדים מיקמו את פיטוריו של רמזי סמוך לאחר השריפה הראשונה, ואף אחד מהם לא קשר את הפיטורין לכישלונות הפגיעה בדניאל כהן. הנאשם עצמו העיד, כי נערכה "סולחה" בינו לבין רמזי, כחודש לאחר פיטוריו, אם כי סיפר שהדבר לא נעשה מרצונו חופשי אלא על פי דרישתו של ניזאר, אביו של רמזי, שהיתה מלווה בנימת איום ובצעקות רמות. חיזוק למילים הקשות של ניזאר ולצעקות שנשמעו במשרד לאחר פיטוריו של רמזי, ניתן למצוא בעדותה של המזכירה שרה, שדבריה צוטטו בהסכמה על ידי חברי השופט שוחט: "אני זוכרת שהוא [ניזאר - ד.א.] בא אלי ואמר לי שהוא את הילדים שלו לא מפטרים הוא הולך לדבר על זה עם גור ואחרי השיחה עם גור את תראי שהוא יחזור למשרד (עמ' 1575 לפרוט').

בנסיבות אלה, אין בידי לקבל את מסקנת חברי כב' השופט שוחט, כי נמצא חיזוק לגרסת הנאשם באשר למניע של רמזי לפגוע בכהן - סחיטת הנאשם על מנת שיחזירו לעבודה (תוך מחשבה שבכך יעשה שירות טוב לנאשם). מעבר לעובדה שלא הוצגו תימוכין למסקנה זו, הדבר נראה מופרך על פניו. מה טעם יטרח רמזי לפגוע בכהן, אם לא ניתן לקשור בין כישלונות הפגיעה בכהן לבין פיטוריו מהמשרד, ואם כבר נודע כי אביו (ניזאר) היה בעל השפעה על הנאשם, עד כדי אילוצו לקיים "סולחה" עם רמזי. לטעמי, רמזי לא נזקק לפגוע בדניאל כהן כדי להחזירו למשרד, אלא הנאשם הוא זה שביקש לפגוע בו.

חברתי השופטת דותן פירטה את הראיות הנסיבתיות, התומכות במסקנה כי הנאשם הזמין את הפגיעה בדניאל כהן: מחקרי התקשורת, האזנות סתר שבוצעו לשיחות בין המעורבים, תשלום כספי שהועבר למעורבים, ידיעתם של המעורבים הישירים בפרשה על לפרטים המתייחסים לכתובתו של דניאל כהן למספר הטלפון שלו ולסוג הרכב שלו, וידיעת הנאשם את הפרט המוכמן שהפיצוץ היה באמצעות שלט-רחוק. חלק מהראיות הללו, אינן מצביעות על מעורבותו של הנאשם דווקא בפגיעה בדניאל כהן, כגון סכומי הכסף ששולמו ושלא עלה בידי המאשימה להוכיח כי שולמו תמורת הפגיעה בכהן, או הטענה שהפיצוץ באמצעות שלט-רחוק אינה מהווה פרט מוכמן. אולם ניתן לסכם ולומר שרצף הראיות הנסיבתיות אשר הוצגו על ידי המאשימה קושר את הנאשם למיחוס לו בכתב האישום.

בעניין תהליך הסקת המסקנה המפלילה מראיות נסיבתיות יפים דברי כב' השופטת פרוקצ'יה בע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 587:

"... בית המשפט מניח זו מול זו את התזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תזה של ההגנה ובוחן אם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גירסתו ואת הסברו של הנאשם".

במקרה דנן, לא מצאתי כי נשללה התזה המפלילה של התביעה ואיני נותנת אמון בגרסת הנאשם, כי לא הזמין את הפגיעה בדניאל כהן או את הסבריו לנסיבות הפגיעה בו.

אישום 6

הנאשם הכחיש כי ביקש "שישימו פצצה" מתחת למכוניתו של כהן ואף תיאר את האבסורד שבבקשה זו, כאשר בנו

נמצא ברכב עם כהן ועלול להיפגע יחד אתו. רמזי העיד כי הפגיעה היתה אמורה להתבצע לכאורה באמצעות חומצה, אך בשיחתו עם עד המדינה טען כי הנאשם "לא יודע על החומצה" (ת/5). מכאן שאין כל ראייה, כי הנאשם ידע על אמצעי הפגיעה בכהן, ולמעשה אין לפנינו כל אינדיקציה כי הנושא עלה בשיחותיו עם המעורבים בפרשה.

הגעתי לכלל מסקנה כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירות של היזק בחומר נפץ וחבלה במזיד ברכב, המייחסים לנאשם ידיעה כי הקושרים ייצרו והרכיבו מטען חבלה שהונח מתחת לרכבו של דניאל כהן. סבורני כי לא ניתן לקבוע במידת הוודאות הדרושה, שהנאשם ידע כי המטען יוצר והונח מתחת לרכבו של דניאל כהן או אישר ביצוע פעולות אלה, אם כי היה הרוח החיה והיוזם של תכנית הפגיעה בדניאל כהן.

אישומים 13-15

אני מצטרפת להכרעת דינה ולמסקנותיה של חברתי כב' השופטת דותן ולא מצאתי להוסיף עליהם.

סוף דבר:

אנו מזכים את הנאשם מהעבירות באישום 3.

אנו מזכים פה אחד את הנאשם מן העבירות שבאישומים 1, 2, 7, 8 ו- 9 מחמת הספק.

אנו מרשיעים את הנאשם, ברוב דעות, בעבירות כדלקמן:

בקשר לאישום הרביעי:

1. קשירת קשר לפשע (חבלה בכוונה מחמירה), לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").
2. חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) ו- 29 לחוק (ריבוי עבירות).
3. נסיון לחבלה בכוונה מחמירה לפי סעיפים 329(א)(6), 25 ו- 29 לחוק (ריבוי עבירות).

בקשר לאישום החמישי:

1. קשירת קשר לפשע (חבלה בכוונה מחמירה) עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.
2. חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיפים 329(א)(2) ו- 29 לחוק.

עמוד 98

בקשר לאישום השישי:

1. קשירת קשר לפשע (חבלה בכוונה מחמירה) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.
2. חבלה בכוונה מחמירה עבירה לפי סעיפים 329(א)(1) יחד עם סעיף 29 לחוק.

באישום 13 (פה אחד):

1. קשירת קשר לרצח, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.
2. נסיון לשידול לרצח, עבירה לפי סעיף 33(1), 300 ו- 29 לחוק.
3. שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיפים 244 ו- 29 לחוק.
4. נסיון לשידול לחבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיפים 33(1) ו- 329 לחוק (ברוב דיעות).

באישום 14 (פה אחד):

1. קשירת קשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(1)(1) לחוק.
2. עבירות בנשק (עסקה אחרת) לפי סעיף 144(ב2) לחוק.

באישום 15 (פה אחד):

1. קשירת קשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.
2. שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיפים 244 ו- 29 לחוק.
3. נסיון להטרדת עד, עבירה לפי סעיפים 249, 25 ו- 29 לחוק.
4. הדחה בעדות, עבירה לפי סעיפים 246(א) ו- 29 לחוק.

ניתנה היום 19.6.14 במעמד הצדדים.